

ŞUBAT '98 SOSYALİST SİYASİ DERGİ FİYATI: 250.000 TL (KDV dahil)

30

- ◆ KOMÜNİST PARTİ VE PARTİ KOMİTELERİ ÜZERİNE
- ◆ 80. YILDÖNÜMÜ'NDE BÜYÜK EKİM DEVRİMİ VE ÖĞRETİLERİ
- ◆ HİNDİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ (MARKSİST LENİNİST) YENİ DEMOKRASİ MERKEZ KOMİTE ÜYESİ'NİN 5. KONFERANS KONUŞMASI
- ◆ BELBAĞLAYANLARI ELEŞTİRMEK İÇİN DEĞİL RUHUNU ANLAMANIN YOLU OLARAK: BARIŞ!
- ◆ EMPERYALİZM, PETROL, ORTADOĞU VE KAFKASLAR
- ◆ "SUSURLUK RAPORU" VE SİSTEMİN GÖRÜNEN ÇİRKİN YÜZÜNÜN RESMİDİR

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

İÇİNDEKİLER

Komünist Parti ve Parti Komiteleri Üzerine	3
80. Yıldönümü'nde Büyük Ekim Devrimi ve Öğretileri	43
Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Yeni Demokrasi Merkez Komite Üyesi'nin 5. Konferans Konuşması	51
Belbağlayanları Eleştirmek İçin Değil Ruhunu Anlamanın Yolu Olarak: Barış!	59
Emperyalizm, Petrol, Ortadoğu ve Kafkaslar	64
Susurluk Raporu ve Sistemin Görünen Çirkin Yüzünün Resmidir	81

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

YÖNETİM YERİ: SOFULAR MAH. HORHOR CAD. TEYYARECİ ORHAN SOK. TEMİZ APT. NO: 8 D:5
AKSARAY/İSTANBUL. TEL: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 69 33

SAHİBİ: SAKİNE DÖNMEZ

YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: LÜTFİYE ULUK

TEKNİK HAZIRLIK: NEHİRLER REKLAM AJANSI TEL: (0212) 531 47 07

BASKI: CEYLAN MATBAACILIK TEL: (0212) 284 37 21

B Ü R Ö L A R

İ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02

İ ANKARA: NECATİBEY CAD. NO: 66/4 MALTEPE, TELEFAKS: (0312) 230 16 33

İ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK,
TELEFAKS: (0232) 441 93 09

İ MALATYA: NASUHI CAD., DERME İLKOKULU KARŞISI, DERYA APT., NO: 22/6
TELEFAKS: (0422) 325 78 13

İ BURSA: GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKMEN İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98

İ AVRUPA MERKEZ BÜRO: HAGEDORN STR: 35, 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND
TEL: 0049 203 46 30 79 FAKS: 0049 203 40 60 924

Parti Komitelerinin Çalışma Tarzı

Açıklama: 28. ve 29. sayılarımızda yayınladığımız "Komünist Parti ve Parti komiteleri üzerine" başlıklı yazıların devamını yayınlıyoruz.

E) Partide Eğitimin Önemi, Parti Komitelerinin İç Eğitimi Ve Yetkinleşmesinin Zorunluluğu

Devrimci Teori Olmadan Devrimci Pratik Olmaz.

Bundan önceki bölümlerde Parti'nin sınıf savaşımındaki yeri ve önemine pek çok açıdan vurgu yaptık. **Niçin Parti? Nasıl bir Parti?** sorularına yanıtlar verdik. Ancak "niçin" ve "nasıl" sorusunu, bundan önceki bölümler bazı yanlarını açıklasalar da diğer bazı yanlarını yani bu bölüm ve sonrasındaki yanlarını açıklamakta eksik kalıyor. O halde meseleyi dar ve birkaç parçayla değil, geniş ve birçok parçayı gerek tek tek gerekse birbirleriyle diyalektik ilişkisi içinde bütünlüklü ele almak gerekir. Bu hem gerekli hem de zorunludur. Zira bilim, bilgi sınır tanımaz. Bilim, kısıntılarla, parçalarla yetinmez. Parçayı kavrar, bütünü çözümleyerek olguya hükmetmeye çalışır. **Olguyu bütünlüklü olarak tahlil etme yeteneğinden yoksun bir düşüncenin olguyu değiştirmesi ve ona hükmetmesi mümkün değildir.**

Proletaryanın bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm dünyayı yorumlamak, olguyu tanımlamak için değil, dünyayı değiştirmek, olguya hükmetmekle diğer tüm burjuva ve küçük-burjuva bilim anlayışından temelde ayrı-

Olguyu bütünlüklü olarak tahlil etme yeteneğinden yoksun bir düşüncenin olguyu değiştirmesi ve ona hükmetmesi mümkün değildir.

sır. Marks'ın deyimiyle **proleter aydın ile burjuva aydın** arasındaki temel ayrım noktası, nitelik farkı buradadır. Burjuva aydın da pek çok olguyu proleter aydın kadar (sonuçtan hareket edersek) doğru tanımlayabilir. Onu bazı biçimlerde yorumlayabilir. Ancak **proleter aydını burjuva aydından ayıran temel şeyin, proleter aydınının sadece yorumlamak değil esas olarak değiştirme-dönüştürme mücadelesine girmesidir.** Değiştirme-dönüştürme ve yeniden yaratma ayırteci temel noktadır. Yani devrimcilik-komünistlik-tir. Devrimcilik buradan başlar. Sorunun önemi sadece bu bölümle kavranamaz. Diğer tüm bölümlerle bütünlük içinde ele alındığında yeterince ve doğru tarzda kavranabilir.

Öncelikle **eğitim nedir?** sorusuna doğru yanıt vermek gerekir. Ancak bu soruyu kendi başına değil "**niçin eğitim**" sorusuna verilecek yanıtla bütünleştirerek "**nasıl bir eğitim**" sorusuna verilen doğru yanıtla tamamlamak gerekir. Eğitim kavramı, ancak, bu bütünlük içinde ortaya konulursa her türlü burjuva, küçük-burjuva kavrayıştan arındırılarak gerçek anlamda Marksist-Leninist-Maoist kavrayışa kavuşturulabilir. Bu önemli bir nokta olarak belirlenmelidir. Aksi durumda eğitim sınıf savaşımının bugünü ve geleceğini yaratmada önemli bir araç haline getirilemez. **Eğitimin önemi ve rolü kavranmadan sınıf savaşımında ileri ve kalıcı adımlar atmak mümkün olmaz.** Atılan adımları, yaratılan mevzileri korumak mümkün olmaz. Parti, Ordu ve Cephe'nin Marksizm-Leninizm-Maoizm'in bilimiyle donanması, donatılması düşünülemez. Parti'ye, Ordu'ya, Cephe'ye layık, sınıf savaşımının görevlerini yerine getirebilecek militan ve kadro tipi yaratmak mümkün olmaz.

Unutmamak gerekir ki, **sınıf savaşımının şiddetine göre inşa edilmeyen bir Parti, bu Parti'nin niteliğine denk düşmeyen bir militan ve kadro tipiyle, bununla tam bir uyumluluk içinde oluşturulmayan bir çalışma tarzı, pratik hat olmaksızın bir adım ileri gitmeyi düşünmek ham hayalciliktir.** O halde sınıf savaşımının ülkemizdeki temel yolu olan Halk Savaşı'nı sürdürmek için buna göre bir Parti, bunun önderliğinde Ordu ve giderek Cephe'nin yaratılmasında **eğitimin temel belirleyici önemini kavranmadan ve bunu yaşama geçirmeden ilerleyemeyeceğimizi kabul etmek durumundayız.** Zira **savaşı her alanda daha başından kazanmanın yolu ideolojik donanımdır.** İdeolojik donanım ise eğitimle mümkün olur. İdeolojik (Marksizm-Leninizm-Maoizm) donanımın damgasını vurduğu **politik eğitim, askeri eğitim, kültürel ve ahlaki eğitim, teknik eğitim** militan ve kadroların tepeden tırnağa donanmasıyla ve bu donanımın sürekli yeniden üretilmesiyle burjuva-feodal sistemin her türlü iğrençliğinden esasta arındı-

rılmış olur. Burjuva-feodal ideolojinin iğrençiliklerini üzerinde barındıran bir militan ve kadro tipinin bu sistemi yıkmaya ve yerine yeni bir sistem kurma mücadelesinde başarılı ve kalıcı olması düşünülemez.

Anlamak gerekir ki, ideolojik donanıma kavuşturularak çok yönlü eğitilmiş, olguları çözümleyebilen ve olgulara hükmedebilen bir militan ve kadro karşısına çıkan tüm sorunları çözebilecekken, donanıma kavuşturulmamış (eğitilmemiş) bir kadro ise ilk ciddi problem karşısında, zorluk karşısında çaresizliğe düşecek, yılgınlık ve karamsarlık yaşayacak, yenik düşecektir. Böyle bir militan ve kadro tipiyle sınıf savaşımının yürütülemeyeceği daha başından bellidir. O halde **savaşı daha başından kazanmanın yolu Marksizm-Leninizm-Maoizm'im ışığında güçlü bir eğitimidir.**

Eğitim, hem bugün sınıf savaşımının zorunlu pratiğinin bir parçasıdır, hem de bugünden geleceği yaratmanın güçlü bir aracıdır. Hem sınıf savaşımını sürdürmenin ve bu savaşımında bir otorite haline gelmenin ve tüm düşman kalelerini yıkmaya güçlü, vazgeçilmez bir aracıdır, hem de iktidarı (Demokratik Halk İktidarı ve Sosyalist İktidar) almanın ve sürdürmenin, sosyalist kaleler inşa etmenin ve korumanın zorunlu bir aracıdır.

"Sosyalizmin kurulmasında eğitilmiş insana ihtiyaç vardır. Eğitilmiş insan ise okuyan değil, özellikle Materyalist felsefe ile ilgilenen, bilimin zenginliklerini benimseyen, okudukları üzerinde düşünen ve devrimci kuramı devrimci pratikle birleştirmek gerektiğini anlayanı denir." (Devrimci Eğitim, Devrimci Ahlak. Kalinin. Sf.107)

"Eğitilmiş insan"ın önemi sınıf savaşımının bütün süreçlerinde kavranmak durumunda. **Sınıf savaşımında insan esas belirleyici unsurdur.** Ancak herhangi bir insandan bahsetmediğimiz anlaşılmalıdır. Proletaryanın bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'le donanmış insandan bahsediyoruz. Yani "Eğitilmiş İnsan"dan bahsediyoruz. Eğitilmiş insan olarak **kadro**, eğitilmiş insan olarak **militan** ve eğitilmiş **kitleler**. İşte bu "eğitilmiş insan" gücü herşeyi yıkmaya, herşeyi değiştirmeye ve herşeyi yeniden yaratmaya muktedirdir. Bunu önemle anlamamız ve kavramamız gerekir.

Önemle anlamamız ve kavramamız gereken daha önemli bir nokta ise; Kalinin'in dediği gibi "eğitilmiş insan"ın sadece okumuş veya okuyan insan olmadığıdır. Materyalist felsefeyi kavrayan ve bunun sınıf savaşımında bir çözümleyici ve değiştirici silah olarak kullanan insanın ancak "eğitilmiş insan" olarak kabul edilebileceğidir. Yani olguyu sadece belirleyen değil, değiştirmek için belirleyendir "eğitilmiş insan". Aynı zamanda nasıl değiştireceğini bilen ve değiştirme sürecinde kendini ve düşüncesini yeniden

üretendir “eğitilmiş insan”. Sorun sadece “okumak” ve “yorumlamak”la çözümlenmiş olsaydı, devrime ve devrimcilere ihtiyaç kalmazdı zaten.

“Eğitilmiş insan” okuyan, ama bununla yetinmeyip okudukları üzerinde düşünen, karşılaştığı, gördüğü olayları, olguları sorgulayan, bunları sınıf savaşımının çıkarları doğrultusunda yorumlayan ve değiştiren insandır. Doğruyu-yanlışı ayırdeden ve buna uygun tavır belirleyen, yanlışı yıkan, doğruyu sürekli ve sistemli olarak büyüten insan “eğitilmiş insan”dır.

“Eğitilmiş insan” devrimci düşünceyi pratikle birleştirmenin gereklerine inanan ve aynı zamanda da düşünceyi maddi yaşamda cisimleştiren insandır. Düşünce başka yerde, yaşam başka yerdeyse orada “eğitilmiş insan”dan bahsetmek doğru değildir. Böyle bir insan tipi ancak burjuva anlamda “eğitilmiş insan” olur. Proleter anlamda asla.

Proleter ideolojinin donanımıyla “eğitilmiş insan” öncelikle Parti bilincine kavuşmuş insandır. Partinin savaşım ilkelerini içselleştirmiş ve buna uygun hareket eden insandır. Proletarya ideolojisini Parti yaşamında bir kültür haline getirmeyen ve buna uygun yaşamayan insandan “eğitilmiş insan” olarak bahsetmek, sınıf savaşımının nasıl bir insan tipine ihtiyaç duyduğunu bilmemektir. Proleter ideolojiden etkilenmek ama onu içselleştirmemektir.

Eğitim, ideolojik donanımın teorik ve politik yetkinleşmenin, pratik güç haline gelmenin önemli aracı olduğuna göre aynı zamanda proleter kişilik, proleter kültür ve ahlaki kazanma, proletarya ve halkın temel çıkarları doğrultusunda “çözüm gücü” olmanın zorunlu bir aracıdır. Düşüncede yetkinleşme ve tüm yaşama hükmetmekten doğan moral-coşku ancak bilimsel bir eğitimle “eğitilmiş insan” tarafından kazanılabilir.

“Eğitilmiş insan” bilimdir, ideolojidir, siyasettir. “Eğitilmiş insan” örgütlü insandır, yani Partidir, Ordudur, Cephedir. Yani devrimdir, sosyalizmdir. Çünkü; “eğitilmiş insan” tüm bunları içselleştiren insandır. “Eğitilmiş insan” hem Partiyi, Orduyu, Cepheyi yaratandır, hem de sınıf savaşımının temel stratejik aracı olan Partinin bir ürünüdür. Parti olmaksızın ne sınıf savaşımı sürdürülebilir, ne de sınıf savaşımını sürdürecektir “eğitilmiş insan” yaratılabilir. Bunlar karşı karşıya konulacak olgular değildir. Parti denilen şey, “eğitilmiş insan”ın en üst biçimde bir aygıt olarak örgütlenmesidir. Bu örgütlenme aynı zamanda yeni “eğitilmiş insan”ı yaratandır.

Proletaryanın bilimsel ideolojisi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm kendini bir politik güç olarak Komünist Parti’de örgütlü bir ifadeye kavuşturur. Komünist Parti proletaryanın öncü müfrezesi olarak irade, eylem ve disiplin birliği içerisinde en gelişmiş, en yetkin bir devrimci aygıt durumuna ka-

vuşturulur. Bu devrimci aygıtla milyonlar harekete geçirilebilir, savaştırılabilir ve bir politik otorite haline kavuşturulabilir. Bu ise yine "eğitilmiş insan"ın ürünü olabilir.

"Eğitilmiş insan"dan çokça bahsederken bununla bütünleşen eğitimin nasıl olacağı meselesini gözden kaçırmamalıyız.

Kalinin'den bir aktarımla bunu bütünleyelim:

"... Eğitim, eğitici tarafından istenilen niteliklerin eğitime aşılması için onun psikolojisine yapılan belli amaca yönelik ve sistematik etkidir. Yani insan toplumuna ilişkin belli bir dünya görüşünün, bir ahlakın toplum kurallarının aşılması, karakterin ve iradenin belli çizgilerinin, alışkanlıkların ve zevklerin işlenmesi, belli bedensel niteliklerin gelişmesi vb. vb." (Age. sf. 68 -abç-)

Bu aktarımı defalarca okuyarak bunun ne anlama geldiğini anlamak ve bunun pratiğimizde nasıl uygulanacağı ve uygulanması gerektiği üzerinde önemle durmalıyız. Zira proleter eğitim konusunda en derin ve en özlü formülasyonu burada görebiliyoruz.

Peki bizim kavrayışımız ve pratiğimiz bu temel bilimsel formülasyonla ne kadar bütünleşiyor? Açıktır ki, ne teorik kavrayış olarak bunu anlayabilmişiz, ne de bunun pratikte uygulanması için gerekli mekanizmaları kurup işletebilmişiz. Zaten bir düşüncenin bütünlüklü olarak içselleştirilmemesi, onun pratikte ya hiç uygulanmamasına veya güdük ve alabildiğine bozuk bir tarzda uygulanıp düşüncenin tamamen yozlaştırılmasına neden olmaktadır. Bu anlamda diğer bazı sorunlar gibi eğitim sorunu karşısında da alabildiğine bilimsellikten uzak durumdayız. Birşeyi değiştirmenin ve ona hükmetmenin yolu öncelikle onu kapsamlı tanımaktan geçer. Bizim de bu olumsuzluğumuzu gidermenin başlıca yolu, eğitimin ne olduğu ve bizim bugün bunu nasıl kavradığımızı bilmektir. Yani mevcut durumla olması gereken durum arasındaki uçurumun görülmesidir. Olması gerekeni kavramak ve bunu istemek, gelişimin, değişimin, ilerlemenin motorudur. Ancak, sağlıklı bir ilerlemeyle olması gerekene varmak için, bugünü yani mevcut olanı da doğru kavramak durumundayız.

Oysa bugünkü kavrayışımız bunun çok gerisindedir. **Birincisi**; mevcut durumu bilimsel bir tarzda analiz etmiş değiliz. **İkincisi**, olması gereken hakkında derin bir kavrayışa, bize sürekli ışık tutacak berraklığa sahip olmayışımız bizim bir senteze varmamızı engellemektedir. Pek çok konuda olduğu gibi bu konuda da statükoculuk bir kısır döngü biçiminde devam etmektedir.

Açıktır ki, herhangi bir olguyu kavramanın ve içselleştirmenin düze-

yi onu pratikte uygulama düzeyidir. Pratikte uygulama biçimi ve seviyesi olguyu kavrama ve ona düşünsel olarak hükmetmeyle orantılıdır. Bilimsel mantık esas olarak böyle işler. İstisnalar bunu değiştirmez.

Eğitim, sadece bilgi edinmenin kendisi değildir. Bilgiye ulaşma yönteminin öğrenilmesi-öğretilmesidir. Aynı zamanda bilginin düşünce haline getirilmesidir. **Bilgi sahibi olunmadan, gerekli bilgi birikimine sahip olmadan doğru ve bilimsel bir düşünceye sahip olmak zordur.** Cahil bin insanın olaylar ve olgular hakkındaki düşüncesi bölük-pörçüktür. Bölük-pörçük bir düşünceyle ne sınıf savaşımının herhangi bir sorunu çözülebilir, ne de proleter düşünce yaşamın bütününde hakim hale getirilebilir. Bölük-pörçük ve temelsiz düşünce gerçek anlamda düşünce değildir. Zira böyle bir düşünce araştırma-incelemenin ürünü olmadığı gibi, mücadelenin direkt ürünü de değildir. O, kolay yoldan elde edilmiş, kulaktan dolma bilgiye dayandığı için yaşamda da herhangi bir etki yaratamaz, bir otorite haline gelemez.

Bilgi, iki biçimde edinilir. Birincisi dolaylı, ikincisi ise dolaysızdır. Dolaylı bilgi, tarihsel ve toplumsal süreçlerde ortaya çıkarılmış bilimsel kaynaklardan (kitap vb.) edinilir. Dolaysız bilgi ise, insanın bizzat kendi pratiğinden edindiği bilgidir.

Sözgelimi Marks ve Engels 1840'larda Fransız Ütopik Sosyalizmi, Alman Klasik Felsefesi ve İngiliz Ekonomi Politikası'ndan yola çıkarak ve bunu sentezleyerek proletaryanın bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'in temelini attılar. Komünist Manifesto'yla Bilimsel Sosyalizm düşüncesini somut bir biçime kavuşturdular. Kendinden önce üretilen ve kendi pratiklerinde ürettikleriyle edindikleri bilgiyi bir düşünceye dönüştürdüler. Bu iki yöntemi ustaca birleştirdiler.

Bilgiye ulaşmada bizim izlememiz gereken yol budur. Yegane bilimsel yol budur. Bu yoldan yürüdüğümüz oranda Marksist bilgi teorisini doğru kavramış ve bunu uygulamış oluruz. Bu yöntemle sağlanan bilgi birikimi aynı zamanda ideolojik donanımın da kendisidir. **Güçlü bir ideolojik donanımla her şeyi alt edebilir, her şeyi yeniden üretebilir, yaratabiliriz.**

Yalnızca Marks'ı, Lenin'i, Mao'yu okumakla Marksist-Leninist-Maoist olunmaz. Ustaları okumakla ancak onları tanımış oluruz. Fakat Marksizm-Leninizm-Maoizm'i **bilmek başka, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i en geniş, en zengin biçimde hergün, her saat uygulamak başka şeydir.** Marksist-Leninist-Maoist teorinin kelimesi kelimesine ezberlenmesi, bilinmesi, sorunlara Marksist-Leninist-Maoist tarzda yaklaşıldığı ya da yaklaşılabilirliği anlamına gelmez. Böyle olsaydı pek çok burjuva ve küçük-burjuva aydını en iyi Marksist-Leninist-Maoist ilan etmememiz için hiç bir neden kalmazdı.

Demek ki teoriyi bilmek ve bu teorik formasyonda konuşmak, ahkam kesmek ayrı, fakat teoriyi kavramak ve yaşamda cisimleştirmek ayrı bir şeydir. Önce öğrenmemiz ve kavramamız gereken temel noktalardan birisi burasıdır. Bunu kavramadan eğitimin ne olduğu da kavranamaz. Böylelikle eğitim “teorik bilgi” edinmekle sınırlandırılmış olur. Bu sınırlama ise zaten yozlaşmanın ve anti-bilimselliğin temelidir. Sıradanlaşmanın zeminidir. Proleter ideoloji ve proleter eğitim anlayışından uzaklaşmadır. Küçük-burjuva aydın zemine oturmaktır.

Eğitim bir öğrenme ve öğretme pratiğidir.

“Eğitmek, okumaktan, öğrenmekten çok daha güçtür. Eğitimci eğitilenlere yalnızca belli bilgileri vermekle değil, fakat özellikle günlük olaylara karşı takındığı tavırla etki etmektedir.” (Kalinin age. sf.201)

Gerek Parti önderliği, gerekse önder bireyler ve eğitmeyi, eğitilmeyi benimsemiş insanlar sosyal yaşamın her anını, her türlü ilişkilerini ve bütünlüklü ilişkileri değişimin-dönüşümün bir parçası haline getirebilmelidirler. Eğer sosyal yaşamdaki her davranış devrimci kişiliğe ve düşünceye uygun değilse orada “eğitilmiş” bir devrimci kişilikten bahsetmemiz doğru olmaz. Yaşamın bir bütün olduğunu ve onlarca, yüzlerce küçük parçanın bir bütünü oluşturduğunu vurgulamıştık.

Sözgelimi; günlük sosyal yaşamında disiplin ve düzen kavramını kavrayışı neyse; planlı, programlı, verimli, düzenli, disiplinli çalışmanın günlük görevlerin yerine getirilmesindeki seviyesi neyse, komite çalışmalarında veya herhangi bir örgütsel faaliyette de esas olarak odur. Bunun aksini iddia etmek ya cahilliğin ya da ciddi ideolojik zaafın ürünü olabilir. Diyalektik düşünüş tarzı bunu açık ve berrak biçimde ortaya koymaktadır.

“İnsanın özü, gerçekte sosyal ilişkilerinin toplamıdır. Sosyal yaşamında ve ilişkilerinde disiplinli davranmayan bir kişinin siyasal yaşamında disiplinli davranmasını beklemek boşunadır. Uzun yıllara dayanan deneylerimiz bunun zengin örnekleriyle doludur. Sosyal yaşamında, çalıştığı işte, okuduğu okulda, yaşadığı mekanda ve toplulukta disiplinli ve üretken olmayan, burada dikiş tutturamayan kişi, politik yaşamında da disiplinli ve üretken olamıyor. Sosyal yaşamında dağınık, tembel, disiplinsiz, sorumsuz ve beceriksiz davranan, özetle sosyal yaşamı ciddiye almayan, halk diliyle sosyal yaşamında “bir baltaya sap olamamış” olanlar genellikle politik yaşamda beceriksiz, istikrarsız ve de üretimsizdir.” (Kadro ve Gelecek. Sf. 145-146.S.Çiftyürek)

Yukarıdaki aktarımdan da anlaşılacağı gibi kişilik tüm sosyal-politik-ideolojik, örgütsel, askeri, teknik vb. vb. ilişkilerin, yeteneklerin toplamıdır.

Eğitilmesi gereken bunlardan sadece birkaçı değil, bazılarını esas alarak tümünün eğitilmesidir. Çok yönlülüğün sağlanmasıdır. Eğitim bunu hedeflemek durumundadır. Bugünün ve geleceğin kadrosunu, insan tipini yaratmayı hedefler eğitim. Ancak eğitim, sınıf savaşımının bugün aldığı zorunlu biçimin ve bunun ihtiyaçlarından kopuk birşey olarak algılanmamalıdır. Bu yanına dikkat ederken, sadece bugünün acil görevlerini yerine getirmeye göre şekillenmiş bir eğitim anlayışı da yanlıştır. Stratejik hedeflerin ihtiyacı ve bunun içindeki taktik süreçlerin diyalektik birliğini kavrayarak buna uygun bir eğitim anlayışına sahip olmalıyız. Zaten en kapsamlı teorik sorun konusundaki hassasiyet ve ciddiyetle en küçük davranışın eğitilmesi ve dönüştürülmesinin ciddiyeti birleştirilmek durumunda. Bunların birbirinden koparılması durumu tek yanlılığı geliştirir. Beynin eğitilmesinin önemi neyse davranışların “günlük olaylara karşı takındığı tavır”ın eğitilmesi de o oranda önemli bir noktadır. Günlük davranışların herbiri bir düşünüş ve algılayışa tekabül eder. Bu anlamda iyi davranış ve tavırlar ilkelerimizin güçlendirilmesi, korunması ve uygulanmasına hizmet ederken, kötü davranışlar, yanlış tavırlar ise ilkelerimizin laçkalaşmasına, zayıflamasına ve düşman karşısında ilkesizce bir konuma yani yenilgiler yaşamımıza neden olur. Sadece bu değil. Aynı zamanda günlük davranış ve olaylar konusundaki sakat tavırlar kitleleri, yeni militanları da olumsuz etkileyecek ve herkesin bu olumsuzluklara göre şekillenmesine neden olacaktır. Birinin işleri disiplinsiz, lakayıt, gönülsüz, plansız ve programsız yaptığını varsayalım. O zaman bu tarz bir çalışma herkesi, ortamı, ürünleri, yani Parti yaşamını önemli oranda etkilemez mi? Açıktır ki etkiler. Bunun ideolojik-politik-örgütsel temellerini görüp müdahale etmemiz gerekmez mi? Gerekir. Tam da insanların eğitimi böyle somut Parti, halk ve yoldaşlarının hayati sorunlarında olduğu kadar, pek çok genel politik örneklerle dayandırılarak ele alınmalı ve bunun üzerinden yapılmalıdır. İşte düşünce ve davranışın eğitilmesi böyle mümkün hale getirilebilir. Elbette “Eğitim bizim kişisel tutumumuza da bağlıdır. Eğer örneğin, sen içki ve sarhoşluğa karşı savaşırsın, fakat bizzat kendin içersen bu sökmez. Eğer disiplin üzerinde ısrar eder, fakat kendin sürekli olarak disiplini çiğnersen, açıktır ki, böyle bir ısrarın etkisi zayıf olacaktır. Eğitim, en güç pedagojik işlerden birisidir. Oysa insanlara siyasal bilgi vermek, Partinin program ve tüzüğünü öğretmekten başka iştir.” (Kalinin age. sf.202)

Yukarıdaki anlatımdan da anlaşılacağı üzere sadece eğitim meselesini değil, herhangi bir meseleyi tek yanlı ele aldığımızda zaten amaçtan sapmış oluruz. Burada önemle ve ısrarla üzerinde durmamız gereken nokta, her ol-

guyu bütün yönleriyle incelemek ve olguya hükmederek (çözümleyerek) senteze varmaktır. Bu temel yaklaşımın kendisi de bir eğitim sonucu kazanılır.

Komprador ve yarı-feodal düzenin yarattığı toplumsal şekillenışı doğru kavransak ve bu toplumsal sistemin ürünü olan insan tipini ve ilişkilerini doğru tahlil edersek, neyi, niçin ve nasıl değiştirmemiz gerektiğini daha doğru bilince çıkarmış oluruz. Toplumun yapısını, örgütleniş biçimini, yaşam tarzını (gerek bütün, gerekse de parçalarda, gerek ulusal özellikler, gerekse dinsel-Mezhepsel özellikler, kültürel farklılıklar, sınıfsal konumlaşınlar vb. vb.) yeterince öğrenemezsek, tanıyamazsak zaten onu değiştirmek ya da doğru tarzda değiştirmek olası değildir. Tıpkı hastalık teşhis edilmeden nasıl bir tedavinin uygulanacağını bilmemek gibi.

Sistem nasıl bir insan tipi yaratıyor? Kendi çıkarına uygun kendisi için tehlike oluşturmayan, robotlaştırılmış, köleleştirilmiş insan tipi. Köleci ve feodal toplumun tersine düzen bireye “hak ve özgürlükler” tanıyor. Ancak bu “hak ve özgürlükler”i daha sistemli sömürü ve zulüm mekanizmalarıyla (ekonomik-politik-ideolojik-askeri-kültürel-ahlaki vb. vb.) dolaylı olarak sınırılıyor. Yani bir labirent oluşturuyor ve bireyi bu labirentin içine atarak ve hapsederek “Sen bunun içinde özgürsün” diyor. “İstediyini yapabilir, istediğin yere gidebilir, istediğin biçimde yaşayabilirsin. Ancak sen sen ol labirentin dışına çıkma” diyor. Bu durumu bilmeden ve buraya hapsedilmiş, robotlaştırılmış insan tipini tanımadan, yabancılaşmayı, yozlaşmayı, toplumsal çürümeyi yeterince bilmeden ve bundan nasıl kurtulacağımızı tespit etmeden ve yerine neyi koyacağımızı bilmeden uygulanacak herhangi bir eğitim politikasının başarılı olması düşünülemez.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının emperyalizme bağlı düzeni ülkemiz insanını ne duruma getirmiş ve daha ne duruma getirmek istiyor?

Genel anlamda egemenler bir yandan gelişen bilime ve teknolojiye paralel olarak bilgiye dayalı eğitilmiş insan yetiştirip karlarına daha fazla katmaya çalışmakta, bunu sistemini güçlendirmenin (sömürüsünün arttırmanın) bir aracı haline getirirken, buna belli olanaklar da sağlayarak bu insan tipini sistemin ayrılmaz bir parçası haline getirmektedir. Diğer yandan da aynı aşırı kar, sömürü hırsıyla işçilerin, köylülerin ve tüm emekçilerin işsizlerin ekonomik yaşamlarını çekilmez hale getirmenin yanısıra, beyinlerine ve yüreklerine de hükmetmektedir. Toplumun ezilen ve sömürülen kesiminin kültürel dünyalarını daraltmayı, hatta yok etmeyi hedeflemekte, onları tüm sosyal yaşamdan kopararak kendine yabancılaşmasını sağlamaktadır. **Ekonomik sefalet, kültürel-sosyal sefaletin temeli haline getirmekte ve**

ideolojik aygıtlar da harekete geçirilerek içi boş insan tipi yaratılmaktadır. Sözcüleri, işçiler açısından zorunlu çalışma saatleri dışındaki zamanlarını TV ekranları karşısında, kahvehanelerde, birahanelerde boşa harcayan ve ekrana mahkum edilmiş insanların kişiliğini düşünelim. Bu insan tipi toplumsal sorunları irdelemeyen, sorgulamayan, bencil bireysel çıkarları dışında tarih ve toplum karşısında sorumlu davranmayan bir insan (işçi) tipidir. Böyle bir toplumsal formasyon yaratılmak isteniyor ve yaratılıyor. **Sistemin bu insan tipi beyniyle, yüreğiyle sistemin ona sunduğu kısıtlar içinde yaşamayı içselleştiriyor.** Beyni ve yüreği midesine hapsedilen, cinselliğine vb. ilkel insani istemlere hapsedilen bir insan tipi yaratılıyor. Tarihi toplumu, gelenekleri, değerleri, insani öz adına ne varsa hepsi bir kültürel ve ideolojik bombardımanla yok ediliyor. Bunu yapmak için tüm politik-ekonomik-ideolojik aygıtları çalıştırıyor. Medya da bu araçların başında geliyor.

Sistemin temelini oluşturan özel mülkiyet ve ilişkilerinin damgasını vurduğu insan tipi (toplum) elbette her şeyi ilkel ben'i üzerine şekillendiriyor. **"Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın"** mantığı bunu en somut örneğidir. Bununla insan yüreğinin ve beyninin nasıl boşaltıldığını ve insanı nasıl soysuzlaştırdığını görebiliyoruz. Keza sistemin **"gemisini yürüten kaptandır"** mantığının bireyciliği, bencilliği ne kadar körüklediğini ve yerleştiğini görebiliriz. İşte bu, düzen kişiliğinin bazı belirgin özellikleridir. Yani **"becerebilen kendisini kurtarsın"** mantığıdır.

İşte Parti ve komünistler bu ideolojik-politik-toplumsal sistemin insan tipini değiştirecek ve bunu proletarya ideolojisinin, Parti yaşamının insan tipi haline getirecektir. Bunu kavradığımız an eğitimin önemini ve nasıl uygulanacağını da kavramış oluruz.

Komünist Partisi'nin eğitmesi gereken işçi, köylü, öğrenci, işsiz, memur, esnaf vb. emekçi tabakalardan insanların belirgin özelliklerini şöyle formüle edebiliriz.

1) Okumayan bir toplum. Bilim, kültür ve sanat ile bağı oldukça zayıf olan bir toplum.

2) Kendi hak ve özgürlüklerine sahip çıkma bilinci geri bir toplum.

3) Geleneksel Osmanlı toplum özellikleri yarı-askeri devlet baba tahakkümü altında ezilmiş, sindirilmiş, otoriteye boyun eğdirilmiş bir toplumsal psikoloji.

4) Fiziksel olarak tembel, hantal olmanın ötesinde zihinsel tembellikten muzdarip bir toplum.

5) Üretici, yaratıcı olmaktan çok, asalak ve hazırcı, geleneksel tüccar mantığının egemen kültürüyle şekillenmiş bir toplum.

6) Çok az düşünen, az sorgulayan ama hemen her şey hakkında tüccarca fikir yürüten, boş konuşan, çok laf yapan ama söz ve davranış arasında büyük uçurumlar bulunan bir toplum yapısı.

7) Kendine ve topluma güvenden yoksun, kişilere-otoritelere bağımlı bir toplum yapısı.

8) Politikaya ilgisiz, demokrasi ve özgürlük bilinci güdük, politikayı kendi dışında gören, seçimden seçime gidip sunulan alternatiflerden birisini desteklemek zorunda hissedilen bir toplum yapısı.

9) Araştırma ve meseleleri öğrenme düşünsel, görsel algılamadan çok işitsel algılamaya yatkın ve sözlü propaganda ve ajitasyondan daha çok etkilenen bir toplum.

10) İncelemeci ve derine inici değil, genellemeci ve **“hap bilgi”**yi sahiplenici bir kişilik.

11) Kahramanlıklara, özellikle bireysel kahramanlıklara önem veren, bu tür aktarımlardan etkilenen, hayalindeki yaşamı ve insan tipini bu vesileyle yaşayan insan tipi ve toplum yapısı.

12) Dini ve mezhepsel geleneklerine güçlü bağlarla bağlı olan bir toplum yapısı.

13) İslam dininin tüm mistik özelliklerini üzerinde taşıyan ve buna değer veren bir toplum yapısı. Bu feodal değer yargılarının korunmasındaki ve tainmasındaki bir özelliktir.

14) En geri feodal değer yargılarıyla en uçuk burjuva değer ve alışkanlıkların sıkı biçimde iç içe geçmesi sonucu oluşan **“arabesk kültür”**ün tüm özellikleriyle yoğrulmuş bir toplum yapısı.

15) Asalaklığın ve talancı düzenin özelliklerinden ötürü kendinden gelen özgücü ve öz çalışma disiplini zayıftır. İşin ve meselenin özüne değil, hep biçimine önem verir. Yüzeyseldir. **“Desinler için iş yapma”** mantığı egemendir.

16) Yemesinden-içmesinden (biyolojik ihtiyaçlarından) ve sinema, tiyatro, günlük basın-kitap, seyahat vb. (kültürel) ihtiyaçlarından keser, biriktirdiği para ile boynuna, koluna takı takar. **“Aç gezerim ama tok sallanırım”** mantığının egemen olduğu bir toplum yapısı.

17) Öykünmeci ve taklitçi, kişilik eksikliğini, zayıflıklarını çeşitli biçimsel şeylerle veya sembollerle (sigara, içki, marka ve gelişen çeşitli yoz akımların sembolleri) kendini farklı gösterme çabası içinde olan hastalıklı bir toplum yapısı.

18) Her türlü akımdan özellikle güçlü akımdan (olumlu-olumsuz) çabuk etkilenen ve buraya yönelen bir toplum yapısı. Sözelimi, güçlü bir milliyet-

çi dalgadan, güçlü bir dini dalgadan, güçlü bir devrimci dalgadan etkilenebilen bir toplum yapısı. **Güçlüye meyleden, güçsüzü ezen bir kişilik.**

Toplum yapısının başlıca özellikleri bunlardır-çoğaltılabilir de... Ancak bunları etkileyen yüzlerce irili-ufaklı faktörden bahsetmek mümkün. Bütün sorun bu toplum yapısını bilmekle çözülmüyor elbet. Bunu **bütünlüklü ve parçalarda nasıl değiştirilebileceğini bilmek ve bunun pratiğini kesintisiz sürdürmektir** önemli olan.

Komünist Partisi'nin sürdürdüğü örgütlü mücadele sonucu, KP'nin saflarına gelen insan tipi işte tüm bu özellikleriyle gelmektedir. **Partiye ve mücadeleye çekilen insanları bu özelliklerden ayrı düşünmek tam olarak bir ahmaklık olur.** Çeşitli biçimlerde veya bazı bireysel alt grupsal özelliklerinden dolayı bazı kişiler bu toplum yapısının özelliklerini yüzeysel olarak yadsımış gibi görünebilirler. Ancak bu yanıltıcı bir durumdur. Sınıf savaşımında Parti saflarına gelen her insan sözkonusu temel özellikleriyle bunun kendi sınıfına ve kişi olarak kendisine yansıdığı-yerleştiği yönleriyle gelmekte ve bu temel özellikleri Parti saflarına taşımaktadır, potansiyel olarak buna sahiptir. Elbette bu insan tipi kendiliğinden gelmez Parti saflarına. Partinin sürdürdüğü etkili ajitasyon-propagandadan etkileneceklerdir. Parti siyasetinin kitleler tarafından, yüzeysel de olsa kabul görmesidir bu. Yani bir etkilenme durumudur.

Burada üzerinde durmamız gereken nokta şudur. Komünist Partisi'nin her bir hücre ve komitesi toplum yapısının bir ürünü olan, ama Partinin ve sınıf savaşımının çeşitli biçimlerinden etkilenen **insan unsurlarını içine aldığı ilk andan itibaren sistemli bir Marksist-Leninist-Maoist eğitime tabi tutmasıdır.** Bu anlamda her komite ve hücre toplumdaki hammaddeyi (İnsan) şekillendiren, ona Partinin ihtiyaç duyduğu militan nitelik ve devrimci kişilik kazandıran bir torna işlevi oynamak zorundadır. Temel burasıdır. Bu noktadan nasıl başlarsa, nasıl şekillenirse geleceği de önemli oranda öyle yaratılacak ve öyle şekillenecektir. Temel önemlidir. **İlk ele alış önemlidir. İlk şekilleniş daha sonraki pek çok yeniden şekilleniş üzerinde önemli bir etkiye sahiptir.** Bu anlamda her türlü ilişki ve şekli irdelerken daha başından itibaren nasıl oluştuğu ve hangi aşamalardan geçtiğini, bu aşamalarda nelerden etkilendiğini bilmek durumundayız. Bunu kapsamlı bilmek, torna örneğini uygun olarak işlememiz veya şekil vermemiz gereken maddeyi tanıma, onun niteliğine uygun olarak istediğimiz şekli vermek açısından önemlidir. Yoksa tornayı işlevli ve ustaca kullanamayız. Ya da maddenin niteliğini bilmediğimizde de tornayı ustaca kullansak bile sonuçta yine nitelikli bir ürün çıkmaz. Defolu bir ürün çıkar. Defolu bir ürünün ise değeri

yoktur. Değeri olmadığı gibi defolu ürünün önemi de az olur.

Her biri, bir torna olan Parti komiteleri ve hücreleri. İNSAN'ın gücünü, BİLİM'in gücünü ve TEKNOLOJİ'nin gücünü diyalektik tarzda belirleştirecek, toplumdaki insan tipini ele almalı ve bu yöntemle buna hükmetmelidir. Komünist Parti böyle komitelerin ve hücrelerin sentezi olduğuna göre Parti, insan, bilgi ve teknoloji ile donanmış en yetkin sınıf savaşı aygıtı haline getirilmelidir. Bu ancak önemi kavranmış ve sürekliliği sağlanmış bir eğitim politikası ile mümkün olur.

Partinin her üretim aşaması, her basit pratiği, her düşünüş tarzı, her ileri çıkışı ve gerileyişi bir eğitim konusudur. Olumlu ve olumsuz pratiğin sistemli bir tarzda ele alınması, incelenmesi ve sentezlenmesi süreci ve pratiği eğitimin önemli bileşenidir.

Burada önemli bir nokta üzerinde durmakta yarar var. Zira Parti'nin kuruluşundan beri pek çok sorunda olduğu gibi "eğitim" sorununda da bilimsel olmayan bir mantık egemendir. Bu idealist ve metafizik mantık hep şunu tartışır ve tartıştırmıştır. Efendim eğitim pratik içinde mi olur, pratik dışında masa başında mı olur?

Parti yıllarca bunu tartışır olmuş. Hala da tartışıyor. Bu tartışmanın temel Kaypakkaya yoldaşın Şafak Revizyonizmi ile hesaplaşmalarından gelir. Ancak Kaypakkaya yoldaşın o gün hangi ideolojik-politik ve örgütsel mantıkla hesaplaştığı bir yana bırakılıp bu sorun sadece yöntem sorunu olarak ele alınırsa işte burada büyük yanılgılar ve kısırlıklar yaşanır.

Revizyonizmle hesaplaşma eğitim konusundaki pratik-pratik dışılık olarak sınırlanmış olur. Kavramak gerekir ki, revizyonizmin eğitimden ve pratikten anladıklarıyla Marksist-Leninist-Maoistlerin anladığı aynı şey değildir. Çarpıcı olması açısından soralım: Revizyonizm "pratik içinde eğitim" yapsa ne olur, yapmasa ne olur? Açıktır ki burada yanıtlanması gereken nokta şudur; Pratik nedir? Niçin pratik ve nasıl bir pratik? Eğitim meselesinde olduğu gibi pratik meselesinde de NİÇİN ve NASIL soruları temel sorulardır. Doğru tarz budur. Aksi durumda pratiğin hedefi sıradanlaşır, pratiğini kör pratik haline gelmesi engellenemez.

Sorgulamamız gerekir, sıradanlaşan hedefler için veya yalın hedefler ve amaçlar için sürdürülecek bir pratik kör bir pratikten öte gider mi? Tarihimizi ve pratiğimizi sorgulayalım. Çalışma tarzımızı, eğitim anlayışımızı sorgulayalım. Hergün yeniden sorgulayalım. Ne görüyoruz. **Kör bir pratik**; eğitimsiz, bilgisiz, bilinçsiz bir pratik... Peki böyle bir pratik içinde eğitilen veya eğitilmiş insanın niteliği bundan çok ileri oalabilir mi? Bu soruya iki yanıt vermek mümkün.

Birincisi; olabilir. Neden ve nasıl olabilir? Şöyle; mevcut pratiğe yön veren sıradanlaşma, ideolojiszleşme görülür, yozlaşmanın bilincine varılır ve bunun adının kör pratik olduğu tüm nedenleriyle ortaya konulur ve radikal bir biçimde ilkelerle alternatif konulur. Kısa, orta ve uzun vadeli hedefler yeniden berraklaştırılır, sıradanlaşmanın etkilerinden arınma bilinciyle yola devam edilir. İşte böyle bir mantıkla varolan kör pratik yıkılır, daha ileri ve yeni bir pratik çıkarılabilir. Ancak bu, eski mantığın esasta yadsınmasıyla mümkün olur.

İkinci yanıt ise olamaz. Neden olamaz? Şöyle; vidaları gevşemiş, yalama olmuş bazı parçaları kırılmış, işlevsiz hale gelmiş bir torna makinası ve bu tornanın bu niteliğine boyun eğmiş, kendini ona mahkum etmiş aynı zamanda acemi bir torna ustasının mantığıyla ancak defolu mal üretilebilir. İşte torna makinasının pratiği ve bu pratiğe yön veren mantık. Bu çok önemli bir ayırım noktası olmalı komünist kadro ve militanlar açısından.

Demek ki pratik kavramının ne olduğu üzerinde berraklığa kavuşmadan onun bir parçası olarak "eğitim" konusunda da bir berraklığa, doğru düşünceye kavuşamayız. Bu anlamda "insanlar pratik içinde eğitilir" anlayışı genel doğru bir anlayıştır. Ancak bu pratiğe hangi ideolojinin, hangi siyasetin, hangi kültür ve ahlakın yön verdiği temel ayırım noktasıdır. Bu ayırım noktasını her türlü sorgulamanın temeli yapabilmeliyiz.

Öte yandan teori mi-pratik mi biçimindeki anti-bilimsel tartışmalara son vermenin zorunluluğu diyalektik-materyalist düşünce açısından mutlak bir zorunluluktur. Böyle bir tartışma ancak idealistlerle materyalistler arasındaki tartışma olabilir. Materyalistlerin görevi ve tartışması gereken nokta şudur: **Teoriyi (tabi ki MLM teoriiyi) pratiğe nasıl ustaca uygulayabiliriz ve bu uygulama sürecindeki yeni bilgiyi nasıl teoriye dönüştürebilir bu yolla teoriyi nasıl geliştirip zenginleştirebiliriz?** İşte sorun budur. Tartışma konusu budur. Unutmamak gerekir ki nerede bir teori mi - pratik mi tartışması varsa orada idealizm ve metafizik mantık vardır. İki dünya görüşü arasındaki hesaplaşma vardır.

Bu anlamda teori-pratik tartışmalarındaki sıradanlıktan kurtulmak başlıbaşına bir eğitim meselesidir. **Diyalektik materyalist teoriyle donanmak ancak doğru bir pratik ortaya çıkarabilir.** Pratikte körleşme varsa orada teorik ve siyasal olarak kavrayışsızlık vardır. **Pratik, kavrayış ve içselleştirme düzeyidir. Güç olma, otorite olma düzeyidir.** Bu kendiliğinden olmaz. Bilimsel bir teorinin yol gösterici işiyle olur.

Sözgelimi, pek çok kadromuz, militanımız veya komite ve hücremiz yıllardır bir biçimde pratiğin içinde. Ancak bunlara bakıldığında esasta bir ko-

münist devrimci kişiliğe kavuşmamış, kavuşturulamamış. Peki neden? Pratiğin içinde olmadıklarından mı? Hayır. Aksine kesintisiz ve aktif pratiğin içinde. Örneğin; şehirlerde onlarca düşman ve işbirlikçisini cezalandırma pratiğinde önemli başarılar göstermiş bir pratiğin içinden gelen militanları düşünelim. Yıllarca pratik içinde... Ancak proleter ideolojiden etkilenmenin ötesinde bir proleter devrimci kişilik kazanamamış. Devrimci kültür, devrimci ahlak, devrimci yaşam veya Parti, komite, hiyerarşi, disiplin, kolektivism, ilkeler ya da ideoloji-siyaset-örgüt vb. vb. temel kavramlar karşısında alabildiğine savruk durumdadır. Sadece bu alandaki pratikten gelenler mi? Elbette değil. İşçi sınıfı içindeki çalışmadan veya gençlik hareketi içindeki çalışmadan yani "pratik"ten gelmiş pek çok insanın şekillenişini ele alıp sorgulayalım. Esas olarak birbirinden farksız olduğunu görürüz. Sınıf ve emekçiler içindeki çalışmada da, gerilla faaliyetinde de pratik içinde. Ancak sınıf savaşımının ve Komünist Parti'nin ihtiyaç duyduğu insan, kadro tipi, militan tipi değil. Elbette bütünlüklü veya tamamen böyle olduğu anlamına gelmez. Partiyeye layık komünist niteliğe ulaşmış pek çok kadro yetişmiştir. Ancak sorunumuz bu değil. Sistemli bir politik yaklaşımdan bahsediyoruz. Dönemsel uygulanan politikalar ancak uygulandığı dönemlerde etkili olabilir. Sürekliliği sağlanmazsa istikrar kazanmaz. Maddi bir güç haline gelmez.

Komünist Parti, proletarya ideolojisiyle donanmış bir politik hat ve bu hattın ihtiyaç duyduğu bir örgütsel mekanizmadır. Bu anlamda Komünist Parti soyut bir düşünce değil, maddi bir güçtür. Ancak bu güce nasıl varılacağı ve bunun nasıl yaratılacağı önemlidir.

"Güç başağa benzer, olgunlaşabilmesi için zamana ihtiyaç vardır." (Şeyh Bedrettin) Bedrettin burada bize diyalektiği öğretiyor. Açıktır ki olgunlaşmamış bir başak tohum haline gelemmez. Tohum niteliğine kavuşmamış bir başak kendini yeniden üretemez. Tohum niteliğine kavuşmamış başak onlarca buğday tanesini sunamaz doğaya. Sonuç olarak o bir başaktır. Bu doğru. Ancak bir güç, yeni bir yaşam, yeni bir şey değildir. Bir de şöyle düşünelim. Bu yeşil başak daha tohum verecek olgunluğa erişmemiş ise ondan güç olarak bahsedilebilir mi? Ya da "güç" haline gelen olgunlaşmış başaktan elde edilen taneler o günün ihtiyacına göre kullanılır, karın tokluğuna göre ayarlanırsa, sürekli başak ve güce dönüşecek tohumları yetiştiremezsek sürekli bir güç olabilir miyiz? Sadece bir olay ya da olgunun çözümlenebilmesi ya da bir dönem bazı eylemlerin yapılmasıyla bir dönemsel güç olunabilir ama sürekli bir güç olunamaz. Elbette "başak" ve "güç" ilişkisini doğru kavramak zorundayız. Pek çok başak olduğu halde güç haline gelmeyebilir. Kendiliğinden doğal bir ortamda bir tarla düşünün, Buradaki başaklar ba-

kımsız ve sahipsiz, kendiliğinden doğal bir ortamda oluyor ve bunların çoğu tohuma dönüşmüyor. Yani güce dönüşmüyor. Güce dönüşenler ise yağmurun, rüzgarın ve hayvanların yani doğal ortamın insafındadır. Sonuçta belki bu başak çeşitli tohumlarda yeniden yeşerecektir. Buna şüphe yok. Ancak bu doğanın kendiliğinden nesnel bir kanunudur ve sonucuda ona uygun olacaktır. Ve bu konumuz açısından tali bir yanı oluşturmaktadır. Biz kendiliğindenini değil, iradi müdahaleyi tartışıyoruz. İkinci bir yön ise; **doğa kanunları ile toplum kanunlarının benzerlikler taşısa da aynı şeyler olmadığı gerçeği** ve öbür taraftan da doğal gelişimin seyrine yön vermek olgusudur. Burada bilgi, burada **ideoloji ve iradi müdahale devreye girmektedir**. İradi müdahale ile tarlayı ve tarladaki başakları düşünelim. Güzel işlenmiş bir tarla, kaliteli bir işçilik, kaliteli tohum ve sürekli bakım (sulama ve her türlü zararlıdan koruma) vb. vb. iradi müdahaleyle "olgunlaşmış başak". İşte "güç" budur. Bu gücü nerede ve niçin kullandığımız da önemlidir. Ne kadarını yeniden ekim için hazırlayıp koruyacağımız ve ne kadarını yaşamın diğer ihtiyaçları için kullanacağımız önemlidir. Sorun sadece başağın olgunlaşmasıyla çözülmüyor. Devamında da rasyonel bir yaklaşım olmak durumunda. Çünkü; güç haline gelmiş başak sınıf savaşımı için zorunludur. **Güç örgüttür, Partidir. Savaş Partisiz yürütülemez. Güç, kadrodur, militandır. Parti, kadrosuz, militansız olmaz. Güç, eğitilmiş, harekete geçirilmiş halk kitleleridir. Savaş, kitesiz yürütülemez. Tüm bunların doğru tarzda konumlanması butunlülük gücü, Partiyi nitelikli bir Parti haline getirir.**

Eğitimin önemini kavramak bakımından şöyle bir örnek üzerinde düşünelim: Herhangi bir makinayı ele alalım. Bu makinanın çalıştırılması, bakımı ve korunması, herhangi bir arızanın tamir edilmesi vs. vs. konularında iki insan tipi düşünelim. **Birincisi; pratikten (çiraklık) yetişmiş olsun. İkincisi ise akademik/politeknik eğitim görmüş olsun.** Bunların ikisini üretim-çalışma sürecinde gözlemleyelim. Karşınıza çok çarpıcı durumlar çıkacaktır. **Birincisi**, makinanın tüm özelliklerini bilmediğinden ötürü bilinçsiz kullanım sonucu kısa zamanda makinanın bozulmasına neden olacaktır. Bozulan makina için durmadan tamirci çağıracaktır. Makinanın bozulması işleri aksatacak, bozuk makinanın ürünleri defolu olacak, giderek makina iskartaya çıkacaktır. **İkincisi** ise makinanın bozulma riskini en aşağıda tutacak, yanlış ve hatalı kullanım esasta olmayacaktır. Bozulan ve işlevsiz kalan makina parçalarının yerne venisini yapma veya yedeğini takma bilinci ve becerisi bir tamirciye olan ihtiyacı ortadan kaldıracaktır. Böylelikle zaman yitimi engellenecek, böylelikle gereksiz ek masraflar engellenecektir. Makinanın bozuklukları zamanında ve olması gerektiği gibi giderildiği için defolu

ürün çıkmayacaktır. Makina uzun zaman verimli kullanılacaktır.

İşte iki insan tipi ve iki devrimci pratik.

Birincisinin eğittiği “çıraklar” ile ikincisinin eğittiği “çıraklar” arasındaki farkı herhalde kimse tartışmaya kalkışmaz. İşte burada eğitimden, pratik eğitimden ya da teorik ve pratik eğitimden ne anlamamız gerektiğini en açık, en berrak biçimiyle anlamamız gerekir. Sadece çıraklıktan gelme işçilerle yürütülen bir üretim süreci kendi içinde “kalfa”, “usta” vb. niteliklerde insan çıkarsa bile bu “ilkel üretim” bilincinden kopmamış bir kendiliğinden anlayışın sonucudur. [DHİ ve sosyalizmde işçilerimiz ve teknik adamlarımız da politeknik-çok yönlü (teorik ve pratik) eğitimi geçirecektir.]

Komünist Partisi ve komünistler sınıf savaşımına sadece çıraklıktan gelme tarzla yaklaşamaz, bilim adına böylesine ilkel yaklaşamazlar. Bu anlamda Komünist Partisi’ni entegre bir işletme olarak düşünmeli, Parti üretiminin her sürecine, her bölümüne uygun nitelikli elemanları özellikle yetiştirmek ve eğitmek zorunluluğu görülmelidir.

Eğitim ve eğitim sürecinin önemini görmeliyiz. Eğitilmiş insana önem vermeliyiz. **Bu çoğunlukla “zaman kaybı” gibi veya “pratikten kopuk” gibi ilkel anlayışlarla engellenebiliyor.** Kendiliğindenci bir tarzın hakim olduğu bir ortamda elbette onlarca yıl geçse bile orada sınıf savaşımının ihtiyacına yanıt olabilecek nitelikte insan eğitilemez. Ancak somut hedefler için doğru yöntemler kullanılarak, planlı, disiplinli bir eğitim süreci (zamanın her bölümü iradi olarak planlanmış) tam da pratiğin ihtiyaç duyduğu insan tipini yaratacaktır. Ayrıca eğitimin kendisi, eğitim pratiğinin kendisi başlı başına sınıf savaşımının ve Parti’nin pratiğinin önemli bir bölümü olarak kabul edilmek zorundadır. Zaten eğitimin kendisi bir pratik olarak, emek süreci olarak, değişim-dönüşüm süreci olarak kabul görmediği içindir ki, böylesine geri yaklaşımlarla karşı karşıya kalabiliyoruz. Sözelimi; Giap eğitimin önemini ve pratikteki somut kazanımlarını anlatırken şöyle diyor: **“Üç yıl hazırlandık, üç ay savaştık. Zaferi böyle kazandık.”** Buradan hareketle bunları tartışmak gerekir. Giap üç yıl boyunca nasıl savaşılacağına her yönlü eğitimini vermiş. Yani üç yıl boyunca sadece kitap okumamış (eğitimden kitap okumak anlaşılıyor ya) kitap da okumuş ancak esas olarak okuduğu kitaplardan ve yaşananlardan, kendi durumu, düşmanın durumu, halk yığınlarının durumunu kavramış. Partiyi, orduyu tamamen buna göre hazırlamış, kitleleri buna göre hazırlamış. İşte tüm bu hazırlıklar düşmanı üç ayda yenecek kadar güce kavuşturmuş Giap’ı. Bunu yapmasaydı ve taşıma suyla değirmen döndürmeye çalışsaydı o zaferi kazanabilir miydi? Açıktır ki kazanamazdı. Zira bütün ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarına baktığımızda

önderlik eden güçler insan eğitimine (kadro, savaşçı, kitle) özel önem vermiş, bunun için özel planlar yöntemler geliştirmiştir. Bugün gerek Gonzalo önderliğindeki PKK'ye baktığımızda, gerekse A.Öcalan önderliğindeki PKK'ye baktığımızda bunu nasıl ve hangi yöntemlerle, ne kadar süre içinde yaptıkları, esas olarak da bunu dönemsel değil, süreklileştirdiklerini görebiliriz.

Örneğin; PKK'nin askeri kanadı ARGK saflarına alınanlar "**Savaşçı Adayı Eğitim Programı**" dahilinde 20 gün siyasi, 10 gün askeri olmak üzere ilk bir aylık temel ve zorunlu eğitimden geçirilir. Bu adeta birinci "sınav"dır. Ancak bununla yetinmez. **İkinci** eğitim dönemi vardır. Bu ikinci zorunlu temel eğitim dönemi ise "**Orta Kademe Eğitim Programı**" olarak adlandırılmıştır. Bunun 45 günü siyasi, 15 günü ise askeri eğitimidir. Eğitim süreci daha tamamlanmamıştır. **Üçüncü** bir aşaması vardır. "**Akademi Eğitim Programı**" olarak adlandırılan bu süreç ise askeri ve siyasi bölümlerden oluşuyor, 2 ile 4 ay sürüyor. Yani her ARGK savaşçısı ortalama **6 ay zorunlu temel eğitim** pratiğinden geçerek gerilla pratiğine katılıyor. Buna rağmen PKK savaşçı ve komutanlarını yeterince eğitememekten yakınıyor.

Kaldı ki, PKK 1984 yılında gerilla mücadelesine başlarken 1980'den itibaren buna hazırlık yapıyordu. Tüm politikalarını bunun üzerine yeniden gözden geçiriyor, buna uygun kadro tipi yaratıyor. Eğitim bu yetkinleşmiş ve savaş içinde daha da uzmanlaşmış politik-askeri kadrolar tarafından veriliyor. Bu önemli bir nokta olarak incelenebilecek, yararlı dersler çıkarılabilecek bir devrimci birikimdir.

Sadece PKK mi? Ondan daha nitelikli ve Marksist-Leninist-Maoist bakış açısıyla Partiyi eski revizyonist-sağcı hattan çıkarıp yaklaşık 15 yıl (1965-1980) yeniden inşa süreci yaşayan Gonzalo önderliğindeki PKK'den önemle öğrenmemiz gerekir.

Öğrenmek; bizim de aynı şeyleri birebir yapacağımız anlamına gelmez, gelmemelidir. **Önemli olan mantığı öğrenmektir.** Yani yetişen kadro ve savaş birikimini sürekli yeniden kalıba dökerek merkezi mekanizmaları nitelikli hale getirmek, bunları sürekli kılacak, bugünün eğitimiyle yarının kadro ve savaşçı tipini yaratmaktır. PKK'den de, PKK'den de ve tüm Uluslararası Komünist Hareket'in deneyimlerinden öğrenmek, onların yöntemlerinin ve mantıklarının ruhunu öğrenmektir. Aksi durum şablonculuğa götürür.

Eğitimin öneminin kavranması konusunda belirlediğimiz bu yaklaşımla birlikte, eğitimin hangi noktalarda nasıl sürdürülmesi gerektiği üzerinde durmalıyız.

İnsan düşüncesi ve davranışının eğitilmesinde temel şiarımız "eğitime

doymamak, öğrenmekten usanmamak” olmalıdır.

Komünist Partisinin merkezi eğitim programının yanısıra yerel komiteler, alanlarına özgü eğitim programları geliştirmeli ve eğitim sorununu böylece düzenli ve sistemli çizmeli.

-İdeolojik (teorik) planda merkezi eğitim.

-Siyasal planda merkezi ve yerel eğitim.

-Örgütsel (pratik) planda merkezi ve yerel eğitim anlayışıyla hareket edilmelidir.

Bu üç temel konuda ideolojik (teorik) plandaki eğitim kayıtsız şartsız ve esnetilmeden ele alınır. Siyasal eğitimde ve pratik eğitimde alanların özgüllüğü hesaba katılarak esnek davranılabilir. Bu davranışın öğrenilmesi ve öğretilmesi de elbette bir eğitim sorunudur.

Partiye gelen her insan örgütlü mücadele ve örgütlü yaşamın ilkeleri konusunda temel ve zorunlu bir eğitime tabi tutulmalıdır. Bu eğitimle sınıf, sınıf savaşımları, Parti, Parti ve örgüt yaşamı, çalışma ilkeleri, yaşama ilkeleri, devrimci ahlak, devrimci kültür, kolektivizm, illegalite, devrimci disiplin, devrimci demokrasi, demokratik merkezîyetçilik, devrimci irade, yoldaşlık ilişkileri, eleştiri-özeleştiri, önderliğe ve kitlelere karşı tavır, örgüt kararlarını kayıtsız şartsız uygulama ve uygulatma bilinci, devrimci inisiyatif, emek verme ve emeğin sahiplenilmesi, halka, devrime, Partiye karşı saygı ve sevgi bilinci, Partinin ve halkın değerlerini, çıkarlarını kendi çıkarlarından üstün tutma, feda ruhu, özveri, alçakgönüllülük vb. direkt davranışlarına yönelik bir eğitim sürecine tabi tutulmalıdır. Bu ilkeler Partimizin 138 ilkesi olarak formüle edilen ilkelere dir. Her örgütlü birey bu ilkeler üzerinde aylarca yoğun bir eğitime tabi tutulduktan sonra bunu tamamlayan ve daha üst boyutta şekillendiren ikinci aşama eğitim programı uygulamalıdır.

138 ilke birinci aşamanın esas şekillenmesi olmalıdır. Bunlar şunlardır:

Çalışmalarımızda gözönüne alınacak hususlar:

1- Unutma ki sen bir komünistsin. Bütün düşünce, davranış ve eylemlerle bu yüce sığata layık olmaya çalış.

2- Parti üyeliği sıfatını daima yücelt.

3- Komünistlerin örnek öncü rolleri, devrimin kaderi açısından hayati bir öneme haizdir. Komünist ahlak ilkelerine uy. Düşünce, davranış ve eylemlerle halka örnek ol, kitlelerin sempati, güven ve desteğini almaya çalış.

4- Somut şartların somut tahlili ilkesini yaratıcı bir tarzda hayata uygula, uygulat.

5- Geneli özelle, önderliği kitlelerle birleştirmeye özen göster.

6- Fikir üret, planlı programlı çalış, çevrendekileri hareketin ihtiyaçlarına

göre mutlaka belli görevler altında seferber et.

7- İhtisaslaşma ve işbölümüne önem ver, kadrolardan iyi yararlan.

8- Yaratıcı ol, yaratıcı çalışmayı teşvik et.

9- İnisiyatifli ol, çevrendekilerin inisiyatifini geliştir.

10- Seni çevreleyen şartların esiri olma, onları yenmeye çalış, mevcut şartları zorlayarak yapılabilecek olanın azamisini yap.

11- Başarı anlarında zafer sarhoşluğuna kapılma, başarısızlık ve yenilgiler karşısında ise kendini kaybetme, başarısızlıkları "başarının anası" olarak gör. Savaşın savaşılarak öğrenileceğini unutma.

12- Akıma karşı yüzme cesaretine sahip ol.

13- Düşüncelerine davranışlarını, teorine pratiğini birleştir. Söylediğin şeyleri yap, yapmayacağın şeyleri söyleme.

14- Boş zamanlarını değil, hayatını devrime adadığını unutma.

15- Partinin, halkın, devrimin menfaatlerini daima kendi kişisel menfaatlerinin üstünde tut.

16- Kitlelerin "amiri" değil, dostu ol, onların öğretmeni olmadan önce öğrencisi olmasını bil.

17- Halka zarar verme, halka karşı şiddete başvurma, halk içindeki çelişkileri eleştiri, tartışma, eğitim, ikna yöntemi ile yani demokratik yöntemle çöz.

18- Partiye ve kitlelere güven.

19- En zor şartlarda dahi halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davasının zaferine olan inancını yitirme. Bu konuda inançsızlık tohumları yayanlara karşı mücadele et.

20- Bütün gücünle halkı silahlı mücadeleye hazırlamaya ve seferber etmeye çalış.

21- Hiçbir mücadele biçimini ilke olarak reddetme, sadece bütün diğer mücadele biçimlerini esas mücadeleye bağımlı olarak ele al ve ona tabi kıl.

22- Legal ve illegal faaliyeti doğru kavra, birbirine karıştırma ve yaratıcı biçimde birleştir.

23- Parti üye aidatını düzenli biçimde öde.

24- Hareket için yeni mali imkanlar ara, yaratıcı önerilerin üzerine eğil ve onları doğru değerlendir.

25- Parti tüzük hükümlerine uy, keyfilikten, başıbozukluktan, örgütsel anarşizmden kaçın.

26- Mensup olduğun Parti birim ya da birimlerinin toplantılarına düzenli biçimde katıl.

- 27- Sınıf mücadelesini Parti içinde yürütmeyi ihmal etme.
- 28- Parti disiplin ilkelerine kayıtsız şartsız uy.
- 29- Partinin gönüllü ve bilinçli komünist irade ve eylem birliğini gözbebeğin gibi koru.
- 30- Parti, hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan bir irade ve eylem birliğidir. Hiziplere karşı mücadelede uyanık ve tavizsiz ol. Parti için mücadelede hizipçiliğe düşmemeye özen göster.
- 31- Parti içi eleştiri ve tartışma özgürlüğünü mümkün olduğunca en iyi şekilde ve bilinçli kullan.
- 32- Eleştiri bastırma. Kim olursa olsun karşıdakini sabırla ve sonuna kadar dinle. Eğer söyledikleri Partinin, halkın ve devrimin menfaatlerine uygunsu kabul et. Yanlışsa neden yanlış olduğunu, sabırla kerkedisine kavratmaya çalış.
- 33- Söylenene kabahat bulma, söylenilenden ders çıkart.
- 34- Araştırma yapmayanın söz hakkı yoktur. Seni çevreleyen ekonomik, siyasi, askeri, kültürel, tarihi, ulusal vb. şartları yaratıcı biçimde tahlil et. Eylemlerine yol gösteren kanunları bu gerçeklerin bağrından çıkart.
- 35- Bilgiyle yetinmek incelemenin düşmanıdır. Kendimize karşı tavrımız "öğrenmeye doymamak", başkalarına karşı tavrımız ise "öğretmekten usanmamak" olmalıdır.
- 36- Tecrübelerinden doğru desler çıkart, bunları doğru bir biçimde özetleyerek genelleştir ve tüm Partiye mal et.
- 37- "Poz atmak"tan, zamanı boş geçirici ıvır zıvır eğlencelerden, "ilerici" laflarla dolu gevezeliklerden kaçın.
- 38- Hotzotçu, sekte, yıkıcı ve kırıcı davranma, alçakgönüllü, yapıcı, ikna edici ve geliştirici ol.
- 39- Sözümona "büyük oynama" adına boyundan büyük işlere girişme, yeteneğine ve ideolojik-siyasal-örgütsel kapasitene, deney ve tecrübelerine uygun görev ve sorumluluklar al ve aldığın görev ve sorumlulukları lavıkıyla yerine getirmeye çalış.
- 40- Yalan söyleme, ikiyüzlü davranma, halka gerçekleri anlat.
- 41- Ekinlere zarar verme, halktan ödünç aldığın herşeyi zamanında geri ver.
- 42- Kadınlara, çocuklara, yaşlılara ve sakatlara karşı saygılı ol, sorunun çözümünde kendilerine yardımcı olmaya özel önem ver.
- 43- Parti karar, emir ve talimatlarına uy, çalışmaların hakkında bağlı bulunduğu birim ya da birimlere ve gereken hallerde üst kademelere düzenli biçimde ve zamanında sözlü ya da yazılı olarak rapor ver.

- 44- İdeolojik sağlamlığını pekiştir, derli toplu ideolojik-siyasi eğitim yap.
- 45- Eleştiri-özeleştiriye samimi ve cesur ol, ikna edici, yapıcı, hataları düzeltici eleştiri yap.
- 46- Hataların kaynağını bul, çözüm yollarını göster.
- 47- Uluorta eleştiriden kaçın.
- 48- Ancak ciddi ve samimi eleştirinin dedikodu ve ikiyüzlülüğü yokede-bileceğini unutma.
- 49- Eleştiriye zamanında yap, iş işten geçtikten sonra eleştirme hastalığı-na düşmekten kaçın.
- 50- Demokratik merkezîyetçiliğe uy ve uygula.
- 51- En kötü karar bile kararsızlıktan daha iyidir. Mümkün olduğunca sağlıklı ve isabetli kararlar al. Karar alındıktan sonra değil, karar alınmadan önce sorunlar üzerinde mümkün olduğunca geniş biçimde tartış. Alınan kararı hayata uygulamada tavizsiz davran.
- 52- Üst kademe emir, talimat ve kararlarına uy. Fakat merkezîyetçilik memur tavrı değildir. Üstten emir, talimat, karar gelmedikçe oturup beklemek değildir. Herşeyi yukarıya sormak değildir. Parti genel hattını yaratıcı tarzda içinde bulunduğun somut şartlara uygula, kendi görev ve yetkilerin çerçevesinde yapabileceklerinin azamisini yap.
- 53- Çevredekilere sorumluluk vererek çalıştır, onlara temel politikayı kavrat, yapılacak işin bütün içindeki yerini kavrat, genel çerçevesini çiz, işin nasıl yapılacağını onlara bırak. Onların inisiyatifini ve yaratıcı çalışma yeteneğini geliştir. Ayrıntılara girme, tavsiyelerin varsa onlara ilet.
- 54- Çevredekilerin ufkunu genişlet. Onlara yeni çalışma alanları göster. Onların ilkyardım, baskı, resim, daktilo, bilgisayar kullanma, evrak düzenleme, araç kullanma, edebi çalışmalarda bulunma vb. işlerle ilgilenmelerini sağla.
- 55- Stratejide merkezîyetçi, taktikte adem-i merkezîyetçi olduğumuzu unutma.
- 56- Çalışmalarda gizlilik kurallarına uy. Fakat gizliliğin halk kurtuluşu davasına sırt çevirmek olmadığını unutma.
- 57- Gizliliğe kendini gizlemek için değil, iş yapabilmek için önem ver.
- 58- Düşmanın Partinin güvenliğini zaafa uğratmak, hakkında bilgi toplamak, darbeler vurmak amacıyla hangi genel ve özel hedeflere, olanaklara taktiklere ve çalışma tarzına sahip olduğunu, bunlardaki gelişme ve değişimleri sürekli araştır, sorgula, bunları ve çıkarttığın dersleri Partiye malet, karşı önlemler geliştir.
- 59- Düşmanın her girişimini (takip, dinleme, sızma, operasyon vb.) ve

düşülen her ilke ve kural ihlalini titizlikle sorgula, organ üyelerine ilet, üste iletilmesini sağla.

60- Her komite ve hücre toplantısında, toplantılar arası dönemdeki düşmanın hareket tarzını ve düşülen ilke ve kural ihlallerini mutlaka kapsamlıca irdele ve sonuçlarını hemen üste rapor et.

61- Organ üyelerini ve altlarını ilke ve kurallara uyup uymadıkları noktasında sürekli sorgula, denetle, yol göster, deneyimlerini aktar.

62- Başkalarının işine bulaşma. Ama bunu bir memur gibi uygulama. Onların pratik ihtiyaçlarına göre davran.

63- Birisine görev verirken o kademe sorumluları aracılığıyla ver. Böylece hem işbölümünü ve ihtisaslaşmayı geliştir, hem de örgütsel ilişkileri çığnemekten ve laçkalaştırmaktan kendini koru.

64- Bir işte ancak yeteri kadar insanı seferber et, fazlasını bulaştırma.

65- Kendi yapabileceğin işi başkalarına havale etme.

66- Kişilere karşı güven bireysel değil kolektiftir. Ancak burada da memur tavrına düşme. Yoldaşlara danışmadım diye iş yapabilecekleri boş bırakma.

67- Kendi örgütsel bağın dışında gerekmedikçe başkalarıyla bağ kurma.

68- Gizli çalışma yapıyormuş havasına girme, öyle bir poz takınma, normal davran.

69- Kimseye bilmesi gerekenden fazlasını söyleme.

70- Bilmen gerekmeyeni öğrenme.

71- İçini dökme eğilimini önle, susmasını bil.

72- Komünist hareketin sırlarını en yakınlarına bile açma. İsim, yer, zaman ve belirli olayları kimseye açıklama. Yoldaşlarının sana bazı şeyleri anlatmamalarından alınma.

73- "Başka kimler var" sorusundan, meraklılıktan, boşboğazlıktan kurtul.

74- Temasta bulunduğun kimse yakalanınca kullandığın takma adı değiştir.

75- Temasta bulunduğun her çevrede kendini başka bir adla tanı.

76- Birbirini tanımayan iki yoldaşı hiçbir zaman gerçek adlarıyla birbirine tanıştırma.

77- Evini ve diğer mekanları mantıklı, uygun bir senaryoyla tut. Mutlaka bu senaryoya uygun davran.

78- Evinde, üzerinde, eğer varsa işyerinde adres bulundurma, gerekli şeyleri ezberle.

79- Bazı bilgileri yazılı olarak bulundurmak gerekiyorsa bunları ancak anlayabileceğin şekilde yaz.

- 80- Gerektiğinde yutabileceğin kadar küçük ve ince kağıt kullan.
- 81- Adres ve sayı yazmak için kendi özel tekniğini geliştir.
- 82- Mektup yazmaktan kaçın. Yazman gerekiyorsa şifreli ya da alanın anlayabileceği şekilde yaz.
- 83- Mümkünse el yazını değiştir.
- 84- Polisçe tanınmış bir el yazısıyla yazılmış bir metni kimseye verme.
- 85- Parti belge ve malzemelerini gözbebeğin gibi koru. Düşman operasyonlarında ele geçmeyecek biçimde gizle, düşmana teslim etme.
- 86- O an gerekli olmayan belge ve malzemeleri bir arada tutma. Uygun yerlere dağıt.
- 87- Gereksiz yere fotoğraf çekilme. Toplu fotoğrafa girme. Gereksiz yere hiçbir fotoğrafa bakma, hiçbir fotoğrafı gösterme, Fotoğraftakilerin kimler olduğunu öğrenme, öğretme.
- 88- Hiçbir yoldaşın fiziksel ya da ruhsal hiçbir özelliğini yayma.
- 89- Telefonla görüşmekten kaçın, görüşecek olursan ad, adres, tarih verme. Telefonla ancak önceden kararlaştırdığın şifreyle randevulaş.
- 90- Sabit telefondan kesinlikle telefon etme.
- 91- Kaldığın, randevu yaptığın, sık kullandığın bölgelerdeki sokak telefonlarını kullanma. Telefon ettiğin bölgeyi hızla terk et.
- 92- Telefonla konuşurken mutlaka uygun şifreler kullan.
- 93- Telefon kartlarını kesinlikle taşıma, aynı kartla yalnızca tek yerle konuş ve imha et.
- 94- Telefonların bulunduğu odalarda örgütsel hiçbir şey konuşma.
- 95- Randevu yeri olarak iyi bildiğin bir yeri ver.
- 96- Randevu bölge ve yerlerini sık sık değiştir.
- 97- Farklı yoldaşlarla aynı bölgelerde randevulaşma.
- 98- Randevularda dikkat çekici olmamaya özen göster.
- 99- Kalabalık randevular yapma. İki-üç kişiyi kesinlikle geçme.
- 100- Alışveriş yapılacak randevuları kısa tut.
- 101- Hiçbir randevuyu gereksiz yere uzatma.
- 102- Birbirini tanımayan iki kişiyi bir randevuda bir araya getireceksen mutlaka ortak bir parola ve işaret tespit et.
- 103- Verdiğin sözü yerine getir, randevuyu kaçırma, randevuya tam zamanında git.
- 104- Randevuda tabii davran, şüphe çekecek davranışlardan kaçın.
- 105- Randevu yerine giderken takibe karşı dikkatli ol.
- 106- Yürürken mümkün olduğunca تنها yolları seç. Bu arada arkayı kontrol et. Kontrolü tabii bir şekilde (mesela ayakkabı bağlama, kaldırım de-

giştirme vb. gibi) yap.

107- Tüm geliş gidiş güzergahlarını sürekli değiştir. Ana yolları kullanma. Merkezi yerlerden geçme. Kullandığın, kullanacağın güzergahları önceden düşün, kontrol et.

108- Önemli bir yere hiçbir zaman tek taşıtla gitme. Mümkünse özel taşıt kullanmaktan sakın.

109- Taşıttan gideceğin yerde inme, başka yerde in. Tenha bir sokakta yürüyüp arkayı kontrol et.

110- Takip edildiğini fark edersen sakın randevuya gitme.

111- Eğer sürekli takip ediliyorsan emin bir yolla yoldaşlarına haber ulaştır. Onlardan direktif gelene kadar kimseyle temas kurma.

112- Sürekli takip altındaki bir kimse için yapılacak en iyi şey takibi atlattı onu tanınmadığı bir yere nakletmektir.

113- Takip eden polisi genellikle tanıyabilirsin. Ama hiçbir zaman ihtiyacı elden bırakma, polis tanıyamayacağın bir kılığa girebilir. Ama kendini herkesi polis olarak görme hastalığına kaptırma.

114- Yolda tesadüfen karşılaştığın yoldaşlarınla selamlaşma. Onları tanıdığını belli edecek davranışlarda bulunma.

115- Tutuklanınca ne yılgınlığa kapıl, ne de polisi kışkırt. Direnme tavırını ilk anda net bir biçimde al.

116- Ser ver sır verme.

117-İlke: Hiçbir şey söylememek.

118- Durumu izah etmeye, kendini savunmaya çalışma.

119- Polisi teferruatlı hikaye ve yalanlarla aldatabileceğini sanma, uydurduğun her hikayenin yeni sorulara yol açacağını unutma.

120- İtirafıta bulunma, daima inkar et.

121- Sorguda diğer yoldaşlara ve devrimcilere sürekli moral ver, direnç aşıla.

122- Okumadığın hiçbir şeyin altına imza atma.

123- Tehditler veya "biz herşeyi biliyoruz", "bilmem kim itiraf etti" palavraları karşısında paniğe kapılma. Biri böyle bir hata yapmış olsa bile senin aynı hatayı tekrarlamaman gerekmez.

124- İtirafıta bulunmuş biri ile yüzleştirilirsene bile inkara devam et.

125- Mahkemede gerçeği ortaya koyma hevesine kapılma, burjuvazi ve proletarya için ortak bir gerçek yoktur.

126- Siyasi savunma yap. Mahkemeyi devrim davasını savunduğun bir kürsü haline getir. İhtilalci fikirlerden hiçbir zaman taviz verme.

127- Mahkemeyi zalimlere ve sömürücülere hizmet ettiği ve halkı baskı

altına almak amacıyla kurulduğu için reddet. "Heyetinize saygım büyük, ama mahkemenin kuruluşu hukuka aykırı" gibi kıvırmalara girme.

128- Özgül kanunlarına derinden vakıf olan proleter devrimci mücadeleyi aynı kararlılık ve cesaretle zindanlarda da sürdür.

129- Zindanları her açıdan kendini ve çevrendekileri eğitmenin iyi bir okulu haline getir.

130- Düşman, hep hareketi belli bir yüksekliğe ulaştığı sırada yıkmak için çalışır. Bunun için çeşitli yollardan hareket içine ajanlar sokmaya çalışır. Elverişli koşullar oluşmadan hareketi engellemeye kalkışmaz. Buna karşı uyanık ol. Hareketin içine ajan sızmalarına karşı dikkatli davran. Şüpheli davranışlarını gördüklerini zaman geçirmeksizin yoldaşlarına bildir.

131- Parti saflarına yeni katılan herkesi dikkatle incele, geçmiş, kişiliği, çevresi, ilişkileri hakkında yeterli bilgilere sahip ol. Yeterince tanınmayanlarla ilişkileri sınırlı tut.

132- Organ üyelerinin ve altlarının yaşama biçimlerini, kişiliklerini, ideolojik zaafalarını, şüpheli davranışlarını ve şüpheli olguları titizlikle incele.

133- Düşmanın eline geçen herkesi titizlikle sorgula ve gözle.

134- Diğer örgütlerden geçişlerde geçilen örgütten bilgi al.

135- Ajan sızmaları sorununda panik yaratma, soğukkanlı ol, tüm bilgi ve gözlemlerini yazılı olarak ilgili yerlere ilet, uluorta konuşma.

136- Çok şey bilmek isteyenlerden ve çok soru soranlardan şüphe et, iyi niyetle merak edenleri uyar.

137- Şüpheli davranışlarını gördüklerini izle, verdiği açıkları kafana not et. Yoldaşlarına da danışarak onun hakkında kesin karara var. Sallantıdaki bir durum veya güvensizlik çok zararlı olabilir.

138- Ajan ve örgüt yıkıcısı olduğu kesinleşenleri bütün yoldaşlarına duyur, onları zaman geçirmeksizin uyar.

Konunun daha iyi ve derinlemesine kavranmasına hizmet edeceği düşüncesiyle bazı ek noktaları da buraya aktarmakta yarar görüyoruz.

-Parti üyesi değilsen bile komünizm davası ve Partiye bağlılığını daima yücelt.

-Geneli özelle, özeli genelle bütünleştire. Önderliği ideolojiyle, siyasetle, örgüt biçimleriyle ve kitleler içinde somut önderlikle yerine getir. Onlara her türlü eylemde önderlik et, yön göstermeye özen göster.

-Akıma karşı yüzme cesaretine sahip ol. Tek başına kalsan da zorluklardan korkma. Geçici olan şeylere değil, uzun vadeli ve kalıcı olana bak. En zor koşullarda bile iyimserliği, kararlılığı elden bırakma. Bir sınıfı (proletaryayı) temsil ettiğini, onun davasını savunduğunu, bilimi temsil ettiğini unut-

ma ve unutmaya ki en kötü koşullarda bile komünistlerin sınırları güçlü olmalı.

-Devrimcilik, komünistlik görüşlerini hayata uygulamaktır. Aksi halde burjuva düşünürleriyle, aydınlarıyla, reformistlerle bir farkımız kalmaz. Bir başka ifadeyle, düşünce bir tarafta, yaşam bir tarafta olmaz. İdeolojik, siyasal düşüncelerine ve örgütsel görevlerine göre yaşa. Eylem adamı olduğunu, devrimciliğin bir yaşam biçimi olduğunu bir an olsun unutma. Yaşam ve zamanını planla, devrimcileştir.

-Partiye ve kitlelere güven. Bir sınıfı, onun davasını ve geniş kitleleri temsil ettiğini unutma, onun ağırlığını taşı.

-Düşmana vurmadan yıkılmayacağını, vura vura, adım adım yıkılacağını vurduğun her darbenin seni güçlendirdiğini, yerine yeniyi inşa edeceğini unutma. Sen vurmazsan, yok etmezsen düşmanın seni yok edeceğini asla unutma.

-Stratejide ona karşı bir, taktikte bir'e karşı on'la hareket etmen gerektiğini, taktiğinin bu olduğunu unutma. Bunu her zaman her yerde sayısal üstünlük olarak algılama. Bazen daha az sayıyla senden çok sayıya taktik üstünlük sağlayacağını unutma. Bu, üstünlük sağlama ve inisiyatifi elde tutma olayıdır.

-Hareket-için sistemli bir şekilde yeni mali imkanlar ara. "Yapılmaz" deme, yapılmayacak hiçbir şey yoktur. O halde "yapılmaz" demek "yapmam" demenin başka bir ifadesidir. Mali olanaksızlıkların elini kolunu bağlayacağını unutma. Ve buna izin verme. Komünistler eli-kolu bağlı yaşayamaz. O bağı sistemli olarak çözmelidir. "Mali olanak yok. Şunu yapamıyoruz, bunu yapamıyoruz" vb. demeye hakkın yoktur. Bunu çözmek senin görevidir. Görevlerimizi, elimizi kolumuzu bağlayan şeyleri ivedilikle çözmemenin teslimiyet olacağını unutma.

-Sınıf mücadelesinin Parti içinde de sürdüğünü unutma. İdeolojik olarak derinleş ve uyanık ol. İdeolojik mücadelede acımasız ol. Liberal, uzlaşıcı, ortayolcu ya da "sol"cu olma, tutarlı ve istikrarlı ol. Disiplin olmadan hiçbir ciddi işin yapılamayacağını unutma. Diğer şeylerin yanısıra gücümüzün disiplinde yattığını unutma. Disiplinin gevşetilmesi veya her disiplinsiz davranışın Partiye hesaplanmaz zararlar vereceğini unutma. Düşmanın en çok saldırdığı ve bozmaya çalıştığı şeylerden birinin disiplinimiz olduğunu unutma.

-Parti içi eleştiri ve tartışmanın Partiyi hatalardan kurtarmak ve Partiyi ilerletmek ve geliştirmek amacı taşıdığı, bunun dışında kullanmanın Partiyi, yoldaşları, devrimi-sınıf mücadelesini ilerletmeyeceğini tersine yıkıma götüreceğini unutma. Eleştiri getirirken Partinin düşmanlarla çevrili olduğunu

unutma. Parti içi tartışma ve eleştirinin sınırsız olmadığını, Parti işleyişi çerçevesinde yürütüleceğini unutma.

-Ulu orta eleştiriden kaçın. Eleştiriye dedikoduya dönüştürme ve ona dönüştürenlere de müsaade etme. Samimi eleştirinin dedikodu ve ikiyüzlülüğü yok edeceğini unutma. Eleştiriye yerinde ve zamanında yap. İş isten geçtikten sonra eleştirme hastalığına düşme, eleştiriye bayağılaştırma, eleştiri ciddiyetini, sorumluluğunu taşıyarak hareket et.

-Zamanı plansız, boş geçirici ıvırzıvır şeylerle harcamaktan ve sözde keskin "devrimci" laflarla dolu gevezeliklerden kaçın. "Gevezeliğe karşı amansızca savaş! Hem sözde legal, hem de illegal Partilerin tüm üyeleri gevezeliğin devrimci dava açısından her an ihanete dönüşebilecek olan, doğrudan ve en kötü tahribat çalışmasıyla eş anlamlı olduğu konusunda açık olmalıdır. İflas olmaz gevezelere devrimci Partide yer yok" (3. Enternasyonal Örgütlenme Sorunu -3. Ent. Ör. So.-) olduğunu unutma.

-Partiye, yoldaşlarına karşı açık yürekli, samimi ve dürüst ol. Yalan söyleme, ikiyüzlü davranma. Yalan söyleyenlere, ikiyüzlü, samimiyezsiz olanlara, yılışık, dalkavuk olanlara güvenme.

-Proleter devrimci ahlak kurallarına göre yaşa... Teorik-ideolojik, siyasal, örgütsel konular, kişiliğin ve yaşamındaki bütün ilişkilerin konusunda üstte, yani Partiye karşı açık ol. Bunlar özel sorunlar değil, genelin parçalarıdır, Parti karşısında hiçbir şeyimizin "özel" olmadığını unutma.

-Kadın erkek ilişkilerinde, evlilik sorununda devrimci-komünist ahlak anlayış ve kurallarına göre hareket et. Feodal, burjuva soysuzluk, yozluk ve samimiyezsizliklere girme, müsaade etme, mücadeleyi elden bırakma, tutarlı, istikrarlı, kararlı ve örnek ol. Saflarında ve kitleler içinde bu yönlü olumsuzluklara karşı mücadele etmenin görevin olduğunu unutma.

-Eleştiride nesnel ol. Eleştirinin amacının kazanmak, düzeltmek, ileri taşımak olduğunu unutma.

-Parti genel hattını, Partinin taktiğini ve verilen görevleri yaratıcı bir tarzda içinde bulunduğun somut şartlara uygula.

-Çevrendekilerin yeteneklerini geliştir...Her türlü silah kullanma, bomba yapma ve kullanmayı öğret.

Gizliliğin temel olduğunu, hele hele faşizmin hüküm sürdüğü ülkemizde daha da önem taşıdığını, diğer şeylerin yanında gücümüzün burda yattığını unutma. Dolayısıyla gizliliğe kendini gizlemek için değil, iş yapabilmek için önem ver. Gizliliği kendini gizleyip faaliyet yürütmemek, fikirlerini kitlelere taşımamak, kitlelerden kaçmak olarak algılama. Örgütsel faaliyetlerini düşman ve çıkabilecek düşman unsurların saldırılarına karşı korumak olduğunu

unutma. Bunları kavramamak ve önem vermemek halk kurtuluş davasına sırt çevirmek olacaktır.

- "Gizlilik kurallarına uymayan, dikkatsizliği ile tüm örgütü tehlikeye düşüren devrimci değildir." "Gizliliğin temel kurallarının zedelenmesi, aynen Partinin siyasal çizgisinden sapma gibi cezalandırılmalıdır. Ancak bu şekilde, gizlilik en yüksek noktaya ulaştırılabilir." (3. Ent. Ör. So.) olacağını unutmama.

- "Düşmanın çalışma yöntem(leri)ni öğrendiği anda kollarını önüne sar kıtan bir devrimci kötü bir devrimcidir." (3. Ent. Ör. So.) Bunu unutmaya lım.

-Başkalarının işine burnunu sokanları, görev alanı olmayan yerlere bulaşanları uyar, onun nedenlerini sorgula, müdahale et, tedbir al. Böylelerini üst e bildir ve bu işleyişi örgüt işleyişi, çalışma tarzı ve kültürü haline getir.

-Parti işleyişi, gelenek ve kültürünü yerleştir. Onu laçkalaştırma.

- Bir işi gerektiği kadar kişiyle yap. Gereksiz bulaştırılan her kişinin riskleri bir o kadar arttırdığını unutma.

-Herşeyde ve her yerde bir birey olarak değil, bir sınıfı temsil ettiğini, birey değil kolektif olduğunu, onun parçası olduğunu unutma.

-Zorunluluk haline gelmedikçe görüşmen gerekmeyenlerle görüşme. Bağlı olduğu halde veya kendi kanalları üzerinde bağ kuracağı halde onu zorlamayıp başka örgütsel kanallar arayan veya kurmaya yeltenenleri, nedenlerini sorgulayarak uyar, izin verme.

-Tehlikeli olur kaygısıyla Parti işlerinden kaçınma. "Kural şudur: PARTİ İŞİ YAPILMAK ZORUNDADIR ve hem de mümkün olan en az tehlikeyle ya da hatta mümkünse tehlikesiz. AMA YAPILMAK ZORUNDA." (3.Ent. Ör. So.) olduğunu unutma.

-Parti içi yapabileceğinle ya da yaptıklarıyla övünme. "Övünmek tamamen budalalıktır." Bunun hem kendini, hem Parti çalışmasını tehlikeye atacağını unutma.

-Dedikodu ve yakınmalara girme, girenleri uyar, izin verme. Bu yola başvuranların yönteminin altında ne yattığını ve ne amaçla yaptığını sorgulayarak tavır koy, üstü uyar.

-Meraklılıklardan, boş boşazlıklardan kurtul, böyle davrananlara izin verme ve bununla ne amaç taşıdığını sorgula.

-Temasta bulunduğu kimse yakalanınca en kötü ihtimali hesaplayarak zarar verebileceği yerler ve şeyler konusunda tedbirini derhal al. Düşmanın sana ulaşmasını da hesaplayarak tedbirini al. Paniğe kapılma. Üste bilgi ilet. Deşifre olma halinde üst başka alanlara verir. Deşifre olma ihtimaline karşı

takma adını değiştir.

-Legal ve deşifre olmuş ilişki ve yerleri kontrol altında tutarak sana, örgüte ulaşacaklarını, düşmanın uzun aylar, hatta yıllarca ulaşabilecekleri bir yeri takip altında tuttuklarını, istihbaratını sürdürdüklerini unutma. Onların görevinin bu olduğunu, başka işinin olmadığını unutma.

- "İhmalkarlığın sonucu, Parti isimlerinin ve adreslerinin ele geçmesine yol açan bir örgütleyicinin bir hainden hemen hemen farkı yoktur." (3. Ent. Ör. So.) Bunun bilincinde ol.

-Birbirini tanımayan iki yoldaşı hiçbir zaman gerçek adlarıyla, gerçek memleket ve yöreleriyle, gerçek milliyetleriyle ve bariz özellikleriyle birbirine tanıtırma.

-Gereksiz yere resim, albüm vb. gibi seni deşifre edecek şeyler bulundurma. Bu, sadece üzerinde ve ev baskınlarında yakalanmaması için değil, evde bulunmadığın sırada hırsızın, polisin evi karıştırması halinde kimlik ve çevrene ilişkin bir bilgi edinmemesi için de önem taşır.

-Mümkün oldukça el yazısı bulundurma, özellikle siyasi konulara ilişkin el yazılarının örgütlü olduğuna ilişkin mahkemelerde delil olarak ceza vermek için kullanıldığını unutma. Düşman elinde el yazın varsa (okul yıllarındaki yazıların olsa bile) mutlaka el yazını değiştir.

-Mektup, not vb. yazman gerekiyorsa bilgisayar, daktilo vb. ile şifreli ya da alanın anlayabileceği şekilde yaz.

-El yazılarını, karbonları, elektrikli daktilo şeritlerini gereksiz yere biriktirme, çöpe atma, yakarak imha et. Arşiv olan disketler dışındaki disketleri de yakarak imha et.

-Operasyonlarda ele geçecek belgeler üzerinde düşmanın örgüt hakkında bilgi edineceği ve ona göre taktiklere başvuracağını unutma.

-Hiçbir yoldaşın fiziksel ya da ruhsal hiçbir özelliğini yayma, taklit yapma, bu özellikleri takma isimlerine dönüştürme.

-Telefonla görüşmekten kaçın. Telefon kullanman gerekiyorsa dinlenen bir telefondan o an nereden telefon ettiğini ve vereceği yakın zaman ise o kadar zamanda nereye kadar gidebileceğini çıkarabileceklerini unutma.

-Yeri sabit (ev, işyeri vb.) bir telefonda sürekli bir yerden, bir semtten, aynı alandaki birkaç kulübeden birinden telefon edilmesi halinde veya her zaman aşağı yukarı aynı saatte oralardan telefon edilmesi halinde polis nereden telefon edildiğini hemen çıkarır ve oraları kontrol altına alır. Bir yerde kartlı ve jetonlu kulübeyi bir araya koyabilir. Yenileyip çezibeli hale de getirip kişileri oradaki rahatlığa çekebileceği gibi en yakın yerinde kart ve jeton satan biriyle de kontrol altına alabilir. Oralardaki bütün telefonları bozup ve-

ya kestirip sağlam bırakabileceği birine çekerek, tanıyorsa ve uygun görüyorsa hemen yakalayıp veya takiple başka yere taşıdıktan sonra yakalayabilir. Eğer kişiyi tanımıyorsa bir yere çektiği için dinlenen telefona telefon edildiği zaman telefonu dinleyen polis telsizle "şu anda şurdan telefon edenidir" diye tespit edip yakalamayı sağlayabileceğini unutma.

-Kullandığın telefon kartında birkaç kontür bırak; kartı al ve mutlaka yakarak imha et. Kart makinada kalırsa senden sonra polis o ankesörü açıp kartı çıkarıp o kartta kaç yer ve hangi numaraları aradığını tespit edebileceğini ve edilebildiğini unutma.

-Takip halinde bir yerden telefon ettiğinin görülmesi halinde, senden sonra polisin o telefon veya o kulübeye girip kulübe kod numarasını PTT istihbarat veya kendi dinleme servislerine bildirmesi halinde o kulübeden en son nereye telefon edildiğinin, yani hangi numaranın arandığının çıkarılması zor değildir. Böyle yapılabileceğini unutma. Kuşkusuz bu gibi hallerde telefon etmek zorundaysan işin bittikten sonra ayrıca gelişi güzel telefon numaralarını kullanarak onların işini zorlaştır...

-Telefonların bulunduğu odaları kullanma. Ve kullanmak zorunda olunca da fişi çek veya örgütsel hiçbir şey konuşma. Ev ve işyeri telefonlarının daha rahat dinlendiğini unutma. Kablolu telefon olduğu için konuşmadığın sırada bile dinlenebileceğini unutma. Önceden dinlenmemiş olsa bile, konuşma dışındaki zamanda dinlemek istediklerinde biri telefon edip ahizeyi kaldırman halinde ister birşeyler sorsun, ister PTT vb.'den aradığını, açık mı, kapalı mı oluşunu kontrol ettiklerini söylesinler, ister yanlış numara desinler, ister hiçbir ses vermeden geri kapansın otomatik olarak dinlemeye almış olduklarını unutma.

-Eğer iptal edilmemişse aradığın cep telefonunun ekranında elindeki (yani arayan cep telefonunun) telefon numarası otomatikman çıkıyor. Kişi isterse açıyor, istemese açmıyor. Ama arayanın telefonunu öğreniyor, isterse kendi telefonuna numarayı kaydedebiliyor. Bir çalıp açmadan vaz geçsen bile senin numaranı alabilir ve gerektiğinde o seni arayabiliyor. Altı ay sonra 1998 yılında bütün kablolu telefonları da aynı özelliğe kavuşturacakları açıklandı. Ekranda gözükmesini iptal ettir veya ettirme, her aradığın telefonun numarası ve arayan telefonun numarası ile birlikte, hangi tarih hangi dakika ve ne kadar süre konuşulduğu otomatikman PTT veya özel şirketin dokümanlarına yazılıyor. Bunları hesaba koyarak hareket et.

-Randevu bölge ve yerlerini sık sık değiştir. Başka politik akımların da aynı yerleri kullanabileceği ve tehlikeyi başkalarının da çekmiş olabileceğini aklından çıkarma.

-Aynı randevu yerini başkası ile kullanma. Aynı yeri de iki sefer üst üste kullanma. Her seferinde yer değişir.

-Randevu yerinde fazla bekleme. Hareket halinde birbirine yetişmek veya karşılaşmak daha uygun olur. Ama bu konuda yaratıcı ol.

-Takibin tın tın peşinden geleceğini düşünme. Düşmanın özel eğitim gördüğünü, gerektiğinde onlarca araç, yüzlerce insan kullandığını, koordineli ve gerektiğinde biraz dikkat ettiğini hissettiğinde sık sık başkalarına devrettiklerini muazzam gelişkin teknoloji kullandıklarını unutma. Gidiş yönünü ve muhtemel gidebilecek yeri tahmin ederek önden ve önceden kontrol edebileceklerini unutma. Bir araba dikiz aynasına, antenine, çakmaklığına vb. gibi parçası olabildiği gibi başka yere de mikro kamera ve alıcı yerleştirildiğini, ya da sigara paketi içinde, masasına koyduğu bir çakmağa, elindeki bir kalem, şemsiyeye kamera koyabildiğini, taşıdığı rozette, volkmen kulaklığına, gözlüğe vb. alıcı konulabileceğini, alıcıyı yolda yürürken cebine, çantana atabileceğini, yakında bulunan araçlarındaki alıcıyla dinleyebileceğini ya da kameraya aktarabileceğini vb. unutma. Bunlar takip halinde kullanılacak bazı yöntemlerdir. Ancak her zaman herkesin üzerinde bu gibi dinleme cihazları olmayacağı da açıktır.

-Takip edildiğini farkedersen ya da şüphelenirsen sakın randevuya gitme. Takip altında randevuya gidilmemesi gerektiğinin bir ilke olduğunu unutma.

-Tutuklanınca ne yılgınlığa kapıl, ne de polisi kışkırt. Direnme tavrını ilk anda (başından itibaren) net bir biçimde al. İlk tavır önemlidir ve sonuna kadar ısrarla onu sürdür. Bununla düşmanı daha başında yenilgiye uğratacağını bir an olsun unutma.

-Ser ver sır verme. Hiçbir şey söylememenin ilke olduğunu bir an olsun asla unutma. Durumu izah etmeye, kendini savunmaya çalışmakla geçiştireceğini hesaplama, gerçekçi ol. Polisi teferruatlı hikaye ve yalanlarla aldatabileceğini sanma, uydurduğun her hikayenin yeni sorulara yol açacağını unutma.

-Tehditler veya "biz herşeyi biliyoruz", "bilmem kim itiraf etti", "herkes konuştu", "burdan konuşmayan çıkmaz" gibi palavralar karşısında paniğe kapılma. Psikolojik saldırı yapıp yıkmak için elbette öyle yapacaklardır. Onların düşman olduğunu, en aşağılık yöntemlere başvuracaklarını unutma. Ayrıca biri böyle bir hata yapmış olsa bile senin aynı hatayı tekrarlamaman gerekmez.

-Poliste olduğu gibi mahkemede de sınıf tavrını sürdürmen gerektiğini unutma.

-Diğer örgütlerden geçişlerde geldiği örgütten bilgi al. Bilgi almadan ör-

gütsel bağ kurma.

-Şüpheli davranışlarını gördüklerini gözlemler, izler, verdiği açıkları kafana not et, yazılı hale getirip üste ilet. Yoldaşlarına da danışarak onun hakkında kesin karara var. Sallantıdaki bir durum veya gevşeklik çok zararlı olabilir. Bulduğun komitenin, organın üyesi değilse komiteni topla görüşün. Gerekiyorsa derhal tutukla. Partiye ilet. Üst'ün görevlendirdiği yoldaşlarla sorgulanmasını sağla.

-Ajan ve örgüt yıkıcısı olduğu kesinleşenleri Parti ele geçirmişse cezalandırarak eğitim aracı haline getirir. Ele geçirmemişse yaymaz, örgütlerini uyarır. Mümkünse yakalanmasını sağlar, sorgular, sorgulama imkanı yoksa cezalandırır. Yakalanamayanları ve kaçanları varsa fotoğrafları ile birlikte legal ve illegal basın organlarında sık sık teşhir eder, deşifre eder, geniş kamuoyuna tanıtır ki, bu türleri hem başka alanlarda tanınmadığından dolayı devrimci örgütlere rahat sızmasını, hem de bütün devrimcilerin cezalandırabileceği hedef haline gelsin.

-Faaliyet yürütülen her alanda ihbarcıların, provokatörlerin, hafiyelerin, grev kırıcıların, polis ajanı gibi unsurların imhası hedefimizdir ama bunların hepsini imha etmek mümkün değildir. İmha edilemeyenleri deşifre ederek teşhir etmek gerekir. Adeta kuyruğuna teneke takıp kimi yerlerde çocukları peşine takarak "ispiyoncu", "hain", "provokatör", "adi polis, kiralık katil", "bir tas çorbaya satılan" gibi veya evleri önünde olsun çocukları evi önünde bağtırtmak, bu yönlü duvarına yazı yazmak, nereye giderse gitsin bulunduğu yerde barınamayacak duruma getirmek gerektiği unutulmamalı.

-Muhbir-ajan ve provokatörlerin Partiye sızabileceklerini unutmama. "Hafiyeleri ortaya çıkararak ve takip altında tutarak onları zararsız hale getirmeye yetenekli bir örgüt yaratmaya çalışmak zorundayız. Hafiyelerin kökünü kurutmak mümkün değildir. Ama hafiyeleri gözetleyen ve işçi kitlelerini onlara karış mücadeleye aktif bir şekilde katılmaları için eğiten bir örgüt yaratılabilir ve yaratılmalıdır." (Lenin tüm eserler C.5) Bunu yaratmak zorunda olduğunu, bu bilinç ve sorumlulukla çalışmak zorunda olduğunu unutmama.

-Siyasi polis için önemli olan yalnız şu ya da bu devrimciyi tutuklama değil, "tüm Partiyi parçalamak, faaliyetlerini, eylemlerini felce uğratmak, yönetimini gözden düşürmek için Partinin ve komünist enternasyonalin genel çizgisine karşı her fraksiyon mücadelesi siyasi polis tarafından kullanılmakta hatta bazen örgütlenmektedir. Komünist Partileri, siyasi polis tarafından kullanılmayan ya da kışkırtılmayan, ilkesiz ya da genel olarak KE'in çizgisine yönelik hiçbir fraksiyon mücadelesi olmadığını asla unutmamalıdır. Hatta dahası, fraksiyon mücadelesi, hafiyelerin Parti-

ye sızmasını doğrudan kolaylaştıran bir atmosfer yaratır” (3. Ent. Ör. So.) olduğunu, daha sonra “komünist” olarak sahneye çıkabilmeleri için, ajanları için “marksist kurslar” düzenlemekte olduklarını, başlıca her Parti ve örgüte karşı örgüt oluşturduklarını, Partinin çeşitli dallarına karşı bir uzmanlaşmaya girdiklerinin bilincinden hareket etmek gerektiğini, bir o kadar da Parti örgütünü doğru bir şekilde inşa etmek, yasal ve yasadışı çalışma arasında doğru bağ kurmak, sıkı illegalite kurallarına azami dikkat etmek, canlı, militan bir faaliyet yürütmek, merkeziyetçiliğe önem vermek, sıkı denetim, Partinin sürekli sağlıklı, kararsız, yalpalayan, güvenilir unsurlardan temizlenmeye ve her yönüyle sınıf uyanıklığıyla hareket etmek gerektiğini asla unutmama, bunun bilinciyle hareket et.

Birinci olarak 138 ilkenin kavranmasından sonra **ikinci aşamada**, sınıf savaşımının Parti tarafından nasıl sürdürüleceği ve örgütlenmenin nasıl yapılacağını esas alan bir eğitim programı olmalıdır.

- 1- Parti Ve Sınıf Savaşımı,
- 2- Parti Ve Komiteler
- 3- Parti Komitelerinin Bileşimi Nasıl Olmalıdır?
 - a- Parti komiteleri nasıl işler?
 - b- Parti komite toplantıları nasıl ele alınmalı ve nasıl örgütlenmelidir?
 - c- Parti komiteleri içinde işbölümü nasıl ele alınmalı?
 - d- Parti komitelerinde raporun önemi ve ele alınış tarzı.
 - e- Parti komitelerinin alta ve üste karşı görev ve sorumlulukları.
- 4- Parti Komitelerinin Çalışma Tarzı
 - a- Parti komitelerinin kolektif çalışmasının zorunluluğu.
 - b- Parti komitelerinde disiplin ve demokrasinin öneminin doğru kavranması.
 - c- Demokratik merkeziyetçilik ve adem-i merkeziyetçilik.
 - d- Parti komiteleri merkez komitesinin kararlarını nasıl ele almalı ve nasıl uygulamalıdır.
 - e- Partide eğitimin önemi ve yetkinleşme.
 - f- Parti komitelerinde illegalite kuralları ve Partinin düşman saldırılarından korunması.
 - g- Parti örgütünün düşmanın saldırı biçimlerinden biri olan işkenceli sorular konusunda eğitilmesi.
- 5- Partinin Ve Komitelerin Eylem Çizgisi
 - a- Askeri eylemler
 - b- Yarı-askeri eylemler
 - c- Devrimci kitle eylemleri

6-Partinin Kitle Çizgisi ve Komiteleri Tarafından Uygulanışı

a- Ajitasyon/propaganda faaliyetleri

b- Örgütlenme ve eğitim faaliyeti

c- Partiye kazandırma ve kitlelere önderlik etmede kitleleri durumuna göre ayırma ve ona göre çalışma tarzı:

I) Parti kitlesi

II) Partisiz tarafsız kitleleri doğru belirleme

III) Gerici ve faşist kitleler

7- Partide Önderlik Sorunu Ve İdeolojik-Politik-Örgütsel Önderlikten Ne Anlaşılmalıdır?

8- Parti Faaliyetinde Yayınların Önemi Ve Parti Komiteleri Tarafından Ele Alınışı

9-Partide Kadro Ve Savaşçı Sorunu Nasıl Ele Alınmalıdır?

10- Partide Her Türlü Anti-MLM Akımlara Karşı İdeolojik Mücadele Nasıl Anlaşılmalı Ve Nasıl Sürdürülmelidir?

a- İki çizgi mücadelesi nedir?

11- Partinin Mali Politikası ve Bunun Komiteler Tarafından Sürdürülmesi

a- Sınıf savaşımı için ekonomik ve mali olanakların önemi

b- Parti komiteleri olanakları nasıl yaratır?

c- Parti komiteleri Partinin ve halkın değerlerini nerede ve nasıl kullanmalı, nasıl korumalıdır?

12- Halk Ordusunun Önemi Ve Örgütlenmesi, Gerilla Savaşının Sürdürülmesi Başlıca Ele Alınmalı Ve Eğitim Konusu Yapılmalıdır.

a- Parti örgütlenme ve çalışma ilkelerinin ordu örgütlenmesinde nasıl yaşama geçirileceğinin somutlanmasının eğitim konusu yapılması.

Üçüncü aşamada ise sınıf savaşına ilişkin Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin temel hatlarıyla öğrenilmesi, öğretilmesi hedeflenmelidir.

Bu aşama elbette daha ileri militanlar için programlanmalı ve uygulanmalıdır. Aynı zamanda kadrolar için yeni düzenlemelerle ele alınmalıdır.

Yararlanılacak kaynaklar

1- Parti Ve Örgütlenme Konusunda,

a- Komünist Manifesto (Marks-Engels)

b- Teori Ve Pratik (Mao)

c- Ne Yapmalı (Lenin)

d- Bir Adım İleri İki Adım Geri (Lenin)

e- Komünist Enternasyonalde Örgütlenme Sorunu Ve Örgütlenme İlkeleri (Lenin)

f- Örgütlenme Tüzükleri (İnter Yayınları)

g- Seçme Yazılar (İbrahim Kaypakkaya)

2- Felsefe Konusunda

a- Felsefenin Başlangıç İlkeleri (L.Huberman)

b- Teori-Pratik (Mao)

c- Felsefe Bir Sır Değildir (Mao)

d- Felsefi Yazı (Mao)

e- Alman İdeolojisi (Marks-Engels)

f- Felsefe İncelemeleri

g- Materyalizm Ve Ampriokritisizm (Lenin)

h- Doğanın Diyalektiği (Engels)

3- Ekonomi Konusunda

a- Ekonomi Politik (Nikitin)

b- Ekonomi Politğin Eleştirisine Katkı (Marks)

c- İkel Birikimin Sırrı Kapital 1

d- Ücret-Fiat-Kar (Marks)

4- Politika Konusunda

a- Lois Bonapart'ın 18. Brumairei (Marks)

b- Fransa'da İç Savaş

c- Gotha-Erfurt Programının Eleştirisi (Marks)

d- Anti- Duhring (Engels)

e- Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni (Engels)

f- Bir Çocukluk Hastalığı Sol Komünizm (Lenin)

Bu temel konulara bağlı olarak,

1- Devlet Sorunu

a- Devlet Ve Devrim (Lenin)

b- Proleter Devrim Ve Dönek Kautsky (Lenin)

c- Anti-Duhring (Engels)

d- Ailenin, Özel Mülkiyetin Ve Devletin Kökeni (Engels)

2- Faşizm Sorunu

a- Faşizme Karşı Birleşik Cephe (Dimitrov)

b- Faşizm Üzerine Dersler (Toplu Anlatı)

c- Faşizme Karşı Savaş Konuşmaları (Stalin)

3- Emperyalizm, Sosyal Emperyalizm Ve Modern Revizyonizm Üzerine

a- Emperyalizm (Lenin)

b- Sosyalizm Ve Savaş (Lenin)

c- Modern Revizyonizm Ve Sosyal Emperyalizm Üzerine (Mao)

- d- Enver Hoca 19. Cilt (Seçme Eserler)
- e- Sovyet İktisadının Eleştirisi (Mao)
- f- Polemik (Uluslararası Komünist Hareket'in Genel Çizgisi)
- g- 1957-1960 Konferans Belgeleri
- 4- Demokratik Devrim Ve Sosyalist Devrim**
- a- Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği (Lenin)
- b- Yeni Demokratik Devrim (Mao)
- c- Milli Demokratik Devrim (Stalin)
- d- Nisan Tezleri (Lenin)
- e- Ekim Devrimi Ve Rus Komünistlerinin Taktiği (Stalin)
- f- AEP Tarihi
- g- Vietnam İşçi Partisi Tarihi
- h- SBKP Tarihi
- ı- Seçme Eserler (Mao)
- 5- Ulusal Sorun**
- a- Marksizm Ulusal Sorun Ve Sömürgeler Sorunu (Stalin)
- b- Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı (Lenin)
- c- Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri (Lenin)
- 6- Halk Savaşı Ve Gerilla Savaşı Sorunu**
- a- Partizan Savaşı (Marks-Engels-Lenin-Stalin-Derleme)
- b- Askeri Yazılar (Mao)
- c- Halk Savaşı Halk Ordusu (Giap)
- d- Kürdistan'da Halk Savaşı Ve Gerilla (A.Öcalan)
- e- Peru Komünist Partisi Belgeleri
- f- Başkan Gonzalo Konuşuyor
- 7- Kadın Sorunu**
- a- Kadın Ve Marksizm (Lenin)
- b- Kadın Ve Sosyalizm (Bebel)
- c- Kadın Ve Aile (Marks-Engels-Lenin)
- d- Kadın Sorunu Üzerine (Marks-Engels-Lenin-Stalin-C. Zetkin)
- e- Sandino'nun Kızları
- 8- Kültür-Sanat Ve Edebiyat Sorunu**
- a- Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak (Kalinin)
- b- Proletarya Kültürü (Lenin)
- c- Kültür-Sanat Ve Edebiyat Üzerine (Mao)
- d- İnsanın Özü (G.Thomson)
- e- Aydın Kesimi Üstüne (Lenin)
- f- Sanat Ve Edebiyat (Lenin)

- g- Sanat Ve Toplumsal Hayat (Plehanov)
- h- Müzik Neyi Anlatır? (S. Finkelstein)
- ı- Marksizm Ve Dil (Stalin)
- i- Tohum Kültür-Sanat Dergileri
- j- Yaşam Yolu (Makarenko)
- k- Nazım, Neruda, Enver Gökçe, H.Hüseyin, Brecht, Yılmaz Güney, Gorki, Makarenko, Yaşar Kemal, Ahmet Arif, Asım Bezirci, Ruhi Su, Abidin Dino, Genco Erkal vb. Şair, Edebiyatçı Ve Sanatçıların Ürünleri....

9- Sendikalar Ve Kitle Örgütleri Sorunu

- a- Sendikalar Üzerine (Marks-Engels-Lenin)
- b- Sendikalar Üzerine I-II(A.S. Losovsky)
- c- Dünya Sendikalar Hareketinde İki Karşıt Çizgi (P.Kota)
- d- Kitle İçinde Parti Çalışması (Lenin)
- e- Sendikalar Ve Siyaset (A. Işık)
- f- DDSB Program Ve Bültenleri
- g- Başta 15-16 Haziran olmak üzere tüm grev ve direnişleri incelemek ve gerekli dersleri çıkartmak...

10- Teknik ve Teknoloji Sorunu

a- Hertürlü askeri bilgi, silah ve araç gereç. Düşmanın kullandığı tüm silahlar ve silah teknolojisini araştırıp öğrenmek. Her türlü ateşli silahı tanımak ve kullanabilmek.

b- Kimyasal silahlar, patlayıcılar hakkında sistemli bilgi ve bunların yapımı, taşınması, korunması ve kullanılması sorunlarında eğitim.

c- Elektrik-elektronik ve makina tekniği sistemlerini öğrenmek ve bunları savaşın ihtiyaçları doğrultusunda kullanmak.

d- Her türlü haberleşme teknolojisi hakkında bilgi sahibi olmak ve bunları ustaca kullanabilmek, telsiz, fax, telefon, kurye, radyo, İnternet vb. aygıtları ustaca illegalite kurallarına uygun biçimde kullanabilmek.

e- İlegalite için gerekli teknik araç-gereçlerden yararlanabilmek, şifreleme vb. konularda ustalaşmak.

f- Basın-yayın araçlarını (daktilo, bilgisayar, TV, video, kamera, fotoğraf makinesi, matbaa, ofset sergirafi, teksir ve teyp kaseti vb. vb.) kullanmada, korumada, ele geçirmede ustalaşmak.

g- Her türlü sahte evrak, mühür vb. hazırlamada ve kullanmada eğitmek.

h- İstihbarat konusu ve bunun araç gereçleri hakkında eğitim ve uzmanlaşma...

ı- Beden ve ruh sağlığı konularında eğitim. Acil müdahaleler, pansuman, kan durdurma, boğulma, donma, iğne yapma, zehirlenme, serum takma, kü-

çük çaplı cerrahi müdahaleler vb. vb.'nin yanısıra sağlıklı beslenme, sağlığı koruma, beden eğitimi ve bedenin güçlendirilmesi, ruhsal bozuklukların nedenleri ve bunun ortadan kaldırılması vb. vb. konularda eğitim. Gerekli araçları kullanma...

i- Yabancı dil öğrenme-öğretme ve çeviri sorunlarında gerekli araç-ge-reçleri kullanma ve koruma bilinci. Gerekli nitelikte insanın yetiştirilmesi ve kurumlaştırılması, bu kurumların süreklileştirilmesi.

j- Doğa zorluklarından korunmak ve buralarda yaşamı kolaylaştırmak için araştırmalar yapmak, yöntemler geliştirmek ve gerekli araçları kullanabilmek. Teknolojinin buralara taşınmasını sağlamak.

Bölümün sonucuna ilişkin unutmamak gerekir ki, her eğitim süreci, her yeni bilgi, her yeni düşünce ve davranış kendi içinde bir devrimdir. Ancak hiçbir devrimin kendiliğinden olamayacağını düşündüğümüzde bu süreç kendiliğinden ne idüğü belirsiz bir süreç değildir. Planlı, hedefli, programlı, kolektif, disiplinli, denetimli, zorlu bir süreçtir. Eğitim veya herhangi bir sorunda süreci böyle ele almazsak kendiliğindencilik damgasını vurur. Kendiliğindencilik ise burjuva ideolojisi ve yaşam tarzını büyütür. Eğitimi de bu hale sokar. Sınıf savaşımının ve Partinin ihtiyaç duyduğu insan tipini değil bir ayağı burjuva yaşam tarzında öbür ayağıyla ileri gitmek isteyen küçük burjuva insan tipini yaratır. Demek ki sürecin her aşaması İRADİ müdahalelerle yönlendirilmek zorundadır. Bu zorunluluk bilincini kavramadan devrimci eğitim ve bunun bir komünist Partisinin iç eğitimi haline getirilmesi kavranamaz.

Zorunluluk bilinci kavranmadan yukarıda genel olarak çıkardığımız “eğitim programı” kavranamaz. Zaman zaman dogmatik ele alınır, zaman zaman ise hiç önemsenmez veya bu kadar da olur mu biçiminde gayri ciddi, gayri politik yaklaşımlar sergilenir.

Eğitim bir Parti, kadro ve militan açısından sürekli yenilenmeyi ve nasıl savaşılabileceğini, düşmanını nasıl yıkacağını ve onun yerine neyi nasıl inşa edeceğini öğretir.

Eğitimi küçümseyen veya onu doğru tarzda Marksist-Leninist-Maoist Partinin ihtiyaçlarına göre ele almayan yaklaşımlar uzun süreli ve zorlu mücadeleyi kaldıramaz.

Savaş daha başta kazanmanın, amaca ulaşmanın yolu sürekliliği sağlanmış güçlü bir ideolojik-politik-örgütsel ve teknik eğitimidir.

Bir kez daha, sınıf savaşımında ideolojik-politik-örgütsel-teknik eğitim ne kadar sistemli ve ağır olursa savaş o kadar kolay sürdürülür, zafer o kadar kolay kazanılır.

Engels “Özgür irade, konuyu bilerek karar verme gücünden başka bir şey değildir” diyor. O halde tüm konularda özgür irademizi belirleyecek olan “bilerek karar verme”nin temelini oluşturan eğitimi doğru kavramalı, doğru uygulamalıyız.

Eğitimin temeli ve özü hiçbir koşulda değişmez. Ancak mücadele alanlarına göre bazı yanlar tali olurken, bu tali yan diğer alanda esas olabilir. Bu onun özüne ilişkin birşey değildir. Bu anlamda eğitim her koşulda ve tüm mücadele alanlarında çeşitli biçimlerde uygulanmalıdır. Koşulların arkasına sığınarak bunu savsaklayan bir anlayış sınıf savaşımında uzun süreli yararlı olamaz. Aksine zararlı hale de gelebilir.

Eski tarz yaşam ve çalışmanın, tüm sorunları aşmanın önemli ayaklarından biri olan eğitim sorununda “yeniden inşa”nın özüne uygun davranarak radikal bir hesaplaşmaya girelim. Kendiliğindenciliğin içinde ve kendi başına eğitim değil, merkezi, örgütlü (komiteler) ve sürekli bir eğitim anlayışını hakim hale getirmeliyiz. Bu bir zorunluluktur.

Her eğitim çalışması, her yeni bilgi, yeni davranış dar kafalılar kampına atılmış el bombası olmalıdır. Nerede olursak olalım, ne yaparsak yapalım ÇALIŞALIM ve ÖĞRENELİM. Çalışma ve öğrenmeden hiç vazgeçmeyelim. Çalışma ve öğrenme olmazsa hiç bir gelişme olmaz.

Sürekli ışık veren bir faaliyet meşalesi ancak sürekli eğitimle mümkündür.

“Eğer ateşi körüklemezseniz duman içinde boğulur ve çöplüğe gömülürsünüz.” (Ostrovski) “O halde selam yaşam ateşi.”

Devrimci teori ile donanmak devrimci pratikle yaşamın tüm alanlarına, sorunlarına hükmetmenin, otorite haline gelmenin garantisidir. Bu otorite ise Parti'dir. Parti ile her şey mümkündür.

80. Yıldönümü'nde Büyük Ekim Devrimi ve öğretileri

Yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip ülkemizde, devrimimizin asgari perspektifli Demokratik Halk Devrimidir. TKP/ML, halk savaşı yoluyla Demokratik Halk Devrimi gerçekleştirerek Demokratik Halk İktidarı, sosyalizm ve durmaksızın sınıfsız-sömürsüz bir toplum olan komünizme yürümeye her zamandan daha çok kararlıdır. Emperyalist zincirin ülkemiz somutundaki halkasını parçalamak, en büyük enternasyonal görevimizdir.

ÖN AÇIKLAMA

Büyük Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümü vesilesiyle, dünyanın bir kaç alanında, Ekim Devrimi'nin anlamı, önemi ve günümüzdeki görevleri üzerine uluslararası seminer, toplantı ve konferanslar düzenlendi.

Bu uluslararası toplantılardan biri, 7 Kasım 1997 tarihinde, Hollanda Den Haag (Lahey)'da gerçekleşti. Toplantıyı organize eden güçler; Filipinler'den FKP, Türkiye ve T. Kürdistanı'ndan TKP/ML, Hollanda'dan Rode Morgen (Kızıl Şafak) ve Endonezya'dan PRD'ye (Demokratik Halk Partisi) yakın olan Aksi Setiakawan idi. Toplantıya katılımcı ve destekleyici olarak, merkezi düzeyde Almanya'dan MLPD ve Kongo-Zaire'den CPL-ML katıldı. Yanısıra, çeşitli ülkelerden bir çok devrimci-demokrat çevreler de toplantıda yer aldı. Siyasal gündem üzerine şekillenen bu toplantı, aynı zamanda, zengin sosyal ve kültürel etkinliklerle enternasyonal paylaşım ve dayanışmanın güzel örneklerinin de sergilendiği ortamı yarattı.

Aynı amacı taşıyan bir diğer toplantı da 21-22 Kasım 1997 tarihinde Arjantin, Buenos Aires'te düzenlendi. Toplantıya ev sahipliği yapan parti ise, TKP/ML'nin, kendisinin 25. BPKD'nin 30. yıldönümü vesilesiyle düzenlediği uluslararası konferansa Arjantin'den katılan PCRA idi. Bu toplantıya da Latin Amerika ülkelerinden (Arjantin, Şili, Brezilya, Uruguay vs.) bir çok parti, örgüt ve yazar katıldı. TKP/ML'nin toplantıya ilişkin gönderdiği mesaj tüm katılımcılara iletilmiş, gündeme ilişkin yazılı görüşleri ise İspanyolcaya çevrilerek bir çok Latin Amerika ülke-lerinde yayınlanmıştır.

TKP/ML Enternasyonal İlişkiler Bürosu'nun, Büyük Ekim Devrimi'nin 80. Yıldönümü münasebetiyle kaleme aldığı ve çeşitli dillere çevirerek dost ve kardeş partilörgütlere, uluslararası toplantı ve seminerlere sunduğu bildirgeyi, devrimci-demokratik kamuoyunu bilgilendirme düşüncesiyle yayınlıyoruz.

PARTİZAN

Bu yıl 80. yıldönümünü kutladığımız Ekim Devrimi ve ölümsüz önderi Lenin şahsında; başta Marks, Engels, Stalin ve Mao olmak üzere; Rosaları, Dimitrovları, Claraları, Kolontaileri, Liebknechtleri, Ç. Çingleri, Ç. Mazumdarları, Ç.

Gueveraları, M. Suphileri, Kaypakkayaları, Barbaralar ile başlayan tüm komünizm ve devrim neferlerini saygı ile anıyor, bizlere bıraktıkları kırmızı bayrağı sömürsüz ve sınıfsız bir toplum yaratana kadar yere düşürmeden taşıyacığımızı söz veriyoruz.

Ekim Devrimi, 80. yıldönümünde, ezilen ve sömürülen dünya halkları, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya toplumunu yaratmak için can bedeli mücadeleye atılan biz komünistlerin yolunu bir fener gibi aydınlatmaya devam ediyor! Ekim Devrimi, başta enternasyonal proletarya olmak üzere, sömürülen ve ezilen dünya halklarının elinde sönmeyen bir meşale olurken; sınıf düşmanlarımız cephesinde en büyük korkulu rüya olma özelliğini hala sürdürmektedir.

1871 Paris Komünü ile başlayan ve 1917 Ekim Devrimi, 1949 Çin Yeni Demokratik Devrimi, 1966 Büyük Proleter Kültür Devrimi ile devam eden enternasyonal proletaryanın kırmızı güzergahı, yeni tarihsel atılımlarıyla düşman burjuvaziyeye daha güçlü gelecektir. Enternasyonal proletaryanın ustaları Marks-Engels-Lenin-Stalin ve Mao'nun diyalektik gelişimini bütünlendiren Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi ezilen ve sömürülen dünya yığınlarının beyin ve yüreklerinde daha köklü yer ediniyor!

80. Yıldönümünde, Nedir Ekim Devriminin Öğretileri?

Herşeyden önce, Ekim Devrimi ile insanın insan tarafından sömürülmesine dayanan yaklaşık altı bin yıllık tarihin akışı temelden sarsılmıştır. Kuşkusuz Ekim Devrimi öncesi gerçekleşen devrimler de tarihte büyük değişikliklere yol açmıştır ancak, tüm bunların değişmeyen bir ortak özelliği vardır. Bu ortak özellik, bir sömürücü grubun bir başka sömürücü grup ile yer değiştirmesi ve devlet aygıtının sömürücü gruplar arasında sürekli el değiştirmesinde yatmaktadır. Ekim Devrimi ise kendisinden önce gerçekleşen tüm devrimlerden çok farklıdır. Çünkü Ekim Devrimi, kendisinden önce gerçekleşen devrimlerden (72 günlük Paris Komünü dışında) köklü kopuşu sağlayan ilk tarihi eylemdir.

Sınıflı toplum tarihinde, toplumun geniş emekçi ve ezilen yığınları tarihte ilk kez, Ekim Devrimi ile sömürücü ezen azınlık üzerinde diktatörlük kurmuştur. Bu diktatörlük, gericiler üzerine kurulu devlet mekanizmasını devrimci zor ile yıkarak yerini, geniş emekçi ve ezilen kitlelerin çıkarlarını esas alan yeni bir devleti inşa etmekle işe başladı. Yani Ekim Devrimi, bir avuç zümrenin emekçi ve ezilen yığınlar üzerindeki azınlığın diktatörlüğüne son vererek, emekçi ve ezilen yığınların bir avuç zümre üzerindeki çoğunluğun diktatörlü-

günü gerçekleştirmiştir.

Bu muhteşem tarihsel eylemle, burjuva ve büyük toprak ağaları egemenliğine son verilmiş, yerine, tarihte ilk kez, çoğunluğun azınlık üzerindeki egemenliğine dayalı devrimci sınıf diktatörlüğü olan proletarya diktatörlüğü kurulmuş oluyordu. Proletarya Diktatörlüğü kavramı, Ekim Devrimi ile teorik bir olgu olmaktan çıkmıştır. Çünkü o, canlı yaşamın pratiğine kendisi yön verir duruma geldi. Bu tarihsel atılım ile artık dünya proleter devrimleri çağı başladı.

Eğer 72 gün ömürlü Paris Komünü (1871) deneyimini saymaz isek, Ekim Devrimi insanlığın kurtuluşu yolunda ileri atılmış en büyük hamledir. İleri atılmış bu büyük hamle insanlık tarihinde, emeğin egemen olması güzergahında gerçekleşen en köklü ilk eylemidir. Ekim Devrimi, mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesidir. Bu devrimle üretici güçlerin gelişmesi önünde varolan engeller kaldırılmış, üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişki esasta çözümlenerek uyumlu hale getirilmiştir. Bu bağlamda üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet, bir avuç egemen zümrenin elinden alınıp toplumsal mülkiyete kavuşturularak, adına proletarya diktatörlüğü denilen üstün ve yeni tipte bir devlet kurulmuştur.

Ekim Devrimi; kapitalizmin eşit olmayan gelişmesinin ürünü, dünya devriminin başlangıcı ve öncüsü olmuştur. Ekim Devrimi ile Marks'ın proletaryanın önderlik rolü teorisi en açık biçimde ispatlanmış ve pratiğe uygulanmıştır. Ekim dünya devrim kasırgasını batıdan doğuya kaydırmış ve yüzyıllardır batı tarafından köleleştirilen doğuyu, emperyalizme karşı ortak mücadele zeminine çeken bir köprü olmuştur. Ekim Devrimi, ulusal sorunun ufkunu genişleterek onu özel bir sorun olmaktan çıkarmış ve sorunun köklü çözümünü her çeşit haksızlık, ezilmişlik ve sömürünün kaynağı olan emperyalizme karşı sürdürülen mücadele ile bütünleştirmiştir. Her çeşit haksızlığa son veren ve her tür sorunu en adaletli biçimde çözebilen yegane sınıf olan enternasyonal proletarya, aynı zamanda ulusal sorunu da en köklü ve en adaletli çözebilecek sınıf olarak Ekim Devrimi ile en öne fırladı.

Ekim Devrimi, kesinlikle ulusal çerçevede olan bir devrim değildir. O herşeyden önce, her yönüyle dünya çapında bir devrimdir. Çünkü Ekim Devrimi, proletarya önderliğinde geniş yığınların eski kapitalist dünyadan yeni sosyalist dünyaya doğru ileri atılmış köklü bir dönemeci ifade eder. Ekim Devrimi, emperyalist sistemi parçalamak için sadece tek bir ülkenin büyük tarihsel atılımı değildir. O aynı zamanda, dünya devriminin ilk aşamasını ve sonraki gelişmeleri için daha güçlü bir temel meydana getiren büyük tarihsel eylemidir.

Ekim Devrimi, sömürücü sınıflara karşı sürdürdüğü politik iktidar mücade-

lesinde proletaryanın, yoksul köylülüğü kendi safına kazanarak onunla güçlü bir ittifak kurması ve devrimi gerçekleştirmesidir. Fransa'da 1848 ve 1871 yıllarında gerçekleşen devrim girişimlerinin bozguna uğratılmasının esas nedenlerinden biri de, hiç şüphe yoktur ki köylülüğün burjuva safında kalmasında yatar. Proletaryanın kendi yedeklerini kazanamaması ve bu kesimler ile güçlü bir ittifak gerçekleştirerek proletarya diktatörlüğünü kuramaması, yenilginin başlıca nedenlerinden birisi olmuştur. İşte Ekim Devrimi, kendisinden önce gerçekleşen Fransız devrimleri deneyiminden ciddi dersler çıkarmış ve bu temelde Sovyet Devrimi sorununa yaklaşmıştır.

Oluşturulan ittifakın yönetici gücünün proletarya olması koşuluyla yoksul köylülük ve diğer yedeklerle sağlam bir temel üzerinde ittifaka girilerek proletarya diktatörlüğünün kurulması bize, proletaryanın köylü yığınları ve yedekleri ile ittifak yapmanın devrim açısından ne denli önemli ve zorunlu olduğunu gösterir. İşte Ekim Devrimi, köylülüğü egemen sınıfların etki alanından çekip kazanmadan ve onunla temel bir ittifak kurmadan proletaryanın devrimi başarıya ulaştıramayacağını öğretir. Çünkü Ekim Devrimi ancak böylesi bir ittifak sonucu sağlama alınabilmiştir.

Ekim Devrimi bizlere, emek sömürsü üzerine hükümlerlik sürdüren gerici sınıfları iktidardan alaşağı ve gerici zoru altetme yolunun, ancak devrimci şiddet ve devrimci zor ile mümkün olabileceğini gösterir. Ekim Devrimi, proletaryanın ideolojik-politik-örgütsel önderliği ve iktidardan alaşağı edilen sömürücü sınıfların üzerinde diktatörlüğünü kesin suretle sürdürülmesi koşuluyla, proletarya ile yoksul köylülük ve diğer ara katmanlar arasında oluşturulan ittifakın zaruri ihtiyacını ortaya koyar. Çünkü proletarya diktatörlüğünün en önemli görevi, iktidardan devrimci zor ile alaşağı ettiği sömüren ve ezen sınıfları sürekli baskı altında tutmak ve direncini kırmak içindir.

Dönek Kautsky ve bu çizgiye yakın çevrelerin söyledikleri gibi burjuvaziye demokrasi ve özgürlük hakkı tanınmaz. Çünkü devrimci zor, proletarya diktatörlüğünün en vazgeçilmez ilkesidir. Ekim Devrimi ve onun yolunu takip eden başarılı diğer devrimler, bizlere, sürekli gerici zorun ancak ve ancak devrimci bir zorla altedilebileceğini göstermiştir. Bu ilke, biz komünistlerin hiçbir zaman vazgeçemeyeceği bir ilkedir. Her devrimin ilk temel koşulu, bu ilkede ısrarlı ve dirayetli olmasında yatar.

Ekim Devrimi bizlere, **MLM ideoloji ile donanmış, devrimin programı ve perspektifini iyi kavramış, demokratik merkezîyetçilik ve çelikten proleter bir disiplin temelinde örgütlenmiş illegal öncü bir müfrezeye sahip olunmadan, politik iktidarın egemen sınıflardan alınamayacağını öğretir.** Ekim Devrimi döneminde kriter olan Leninist veya Bolşevik Parti ilkesi,

Ekim sonrası sınıf mücadelesinde yaşanan binlerce deneyimle diyalektik gelişimine uygun olarak günümüzde kendisini, Maoist Parti ilkesi gerçekliğinde ifade eder.

Ekim Devrimi bizlere, açık sınıf düşmanlarına karşı verilen mücadelenin yanısıra, devrim saflarında ortaya çıkan burjuva uzantılarının, gizli düşmanların gerçek yüzünü ortaya çıkarıp emekçi ve ezilen kitlelere teşhir etmeden, safları sürekli bunlardan temizlemeden devrimin zafere ulaştırılamayacağını gösterir. Ekim Devrimi sürecinde bunlar çok çeşitli olup, her biri kendi dönemi ve kendi şahsında devrimci mücadeleye ve devrime büyük zararlar vermiştir. Başlıcaları, Narodnikler, Ekonomistler, Anarşistler, Likidatörler, Menşevikler, Sosyalist Devrimciler, Otvovistler, Tasfiyeciler, Troçkistler, Oportünistler vb.'leridir. İşte Lenin ve Stalin önderliğindeki Bolşevikler, her zaman bu çizgilerle kıyasıya çatışmış ve saflarını sürekli bunlardan temizleyerek ancak Ekim Devrimi'ni gerçekleştirebilmişlerdir.

Ekim Devrimi bizlere, bir gerici savaş karşısında Proletarya Partisinin görevinin 2. Enternasyonal partilerinin yaptıkları gibi, sınıfına ihanet ederek kendi egemen sınıflarıyla birleşmeyi değil, aksine sosyalizm ve proleter enternasyonalizm davasına bağlı kalmanın ancak kendi egemen sınıflarına karşı, devrimci bir iç savaş örgütleyerek olabileceğini öğretmiştir. 2. Enternasyonal partileri, Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşında sınıflarına ihanet ederek kendi egemen sınıfları ile birleşirken, Lenin ve Stalin önderliğindeki Bolşevikler, proletaryanın sınıf çıkarlarını her şeyden üstün tutarak hem kendi egemen sınıflarına hem de tüm dünya gericiliğine karşı devrimci iç savaş ilan etmişlerdir. Bu yönüyle de Ekim Devrimi, proletarya enternasyonalizminin en büyük, en anlamlı ve enternasyonalist göreve en sadık kalan örnektir.

Ekim Devrimi; dünya devrimininin gelişme teorisi ve sosyalizmin tek ülkede kurulacağı tezinin pratiği ve zaferidir. Ancak bu zafer asla nihai bir zafer değildir. Çünkü Ekim Devrimi sınıfsız topluma giden yolun ilk basamağıdır ve bu nedenle iki sınıf, iki yol ve iki çizgi arasındaki mücadelede kıyasıya devam etmektedir. Hala kimin üstte kimin altta kalacağı sorununa cevap bulunmamıştı. Yeni düzenin ilk basamağından sonra ortaya çıkan karmaşık sorunlara çözümü, daha sonradan Mao bulacaktı. Marksist-Leninist bilimin Mao ile günümüzde ulaştığı düzey, kendisini Maoizm şeklinde ifade eder.

Yeni Ekim Devrimleri, MLM Düzeyi ile Daha Güçlü Gelecektir

Emperyalist ülkeler için dün olduğu gibi bugünde Ekim Devrimi yolu ge-

çerlidir. Hem de ihtiyaç ve önemi daha çok artmış şekilde! Ekim Devrimi daha güçlü boy veren gürbüzlüğü ile ezilen ve sömürülen dünya yığınları için hayati bir gereksinimdir. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yaratma mücadelesine atılan biz komünistlerin üzerinde yükseleceği temel, hiç kuşku yoktur ki Ekim Devriminin evrensel ilke ve kazanımları olacaktır.

Proletarya Ekim Devrimi ile bir başlangıç yapmıştır ve tüm dünya gerici-liğinin kırılmaz denilen buzunu paramparça etmiştir. Artık kapitalizmi temelinden sarsacak ve tarihin çöplüğüne atacak yol gösterilmiştir. Ekim Devrimi ile gerçekleşen proletaryanın ilk tarihsel büyük atılımının gene aynı topraklar üzerinden hançerlenerek göreceli yenilgiye uğraması, ileriye atılım önünde ancak geçici bir engel olabilir. Proletarya yaşanmış tarihi tecrübelerden dersler çıkararak daha büyük atılımlar ile tekrar ayağa doğrulacak önüne çıkan engelleri bir bir aşarak, dünya insanlığını sınıfsız-sömürsüz bir toplum olan komünizme mutlak ulaştıracaktır.

Ekim Devrimi, değer ve öneminden en ufak bir şey kaybetmemiştir aksine daha çok değer ve önem kazanmıştır. Lakin ne sosyalizm 'ölmüş', ne devrimler 'sönmüş' ne de enternasyonal proletaryanın insanlık tarihindeki hayati rolü 'son bulmuş'tur. Sovyetler'de, Doğu Avrupa'da, Çin'de çöken sosyalizm değil modern-revizyonizm ve bürokrat kapitalizmdir. Tüm geçici yenilgilere, gerilemelere ve kaybedilen mevzilere rağmen sosyalizm yaşıyor ve daha güçlü biçimde yaşayacaktır. Sosyalizm uğruna mücadele, emperyalizm ve işbirlikçilerin korkulu rüyasıdır. Dünya gericiliğinin her çeşit çarpıtma, yalan demagoji ve yıpratma çırpınışlarına rağmen, sosyalizmin kazanımları enternasyonal proletarya başta olmak üzere dünya emekçilerine referans olmaya devam ediyor. Uzak olmayan bir tarihte, yeni bir devrimci dalga tüm kapitalist-emperyalist sistemi temelinden sarsmaya muktedir olacaktır.

Bir avuç zümrenin aşırı kar hırsı ve artı-değer gaspı ile zenginliği sürekli artarken, milyarların yoksulluğu çoğalmaktadır. Kapitalizm dünya insanlığına; sömürü, işkence, zulüm ve de vahşet düzeyine vardırılan katliamlardan başka hiçbir şey veremez. Bilim ve teknoloji korkunç düzeyde gelişirken, her yıl on milyonlarca insan açlık, susuzluk, yetersiz beslenme vb. nedenlerden ötürü ölmektedir. Emperyalist burjuvazinin aşırı kar ve para hırsı sonucu, yoksul emekçi insanlarla birlikte tüm canlılar katlediliyor, doğa tahrip ediliyor ve atmosfer dengesi giderek ciddi oranda bozuluyor.

Yoksulluk ve yoksunluk içerisinde, işkence ve zulüm ortasında sömürülen ve ezilen yığınların sınıf kını artarken sınıf bilinci daha da gelişiyor. Sömürü ve zulme karşı yığınların sosyalizme olan ihtiyaçları her gün daha çok

artıyor. Aşırı üretim sonucu kapitalizmin bunalımları daha da derinleşmekte. Gelişmiş kapitalist ülkelerde işsizlik çoğalmakta, yığınların alım gücü giderek düşmekte, yoksulluk artmakta ve sosyal haklar daha çok kesilmektedir. Burjuvazi tarafından satın alınan sendikalara, işçi aristokrasisine rağmen işçi sınıfının kıpırdanışı artmakta ve üretimden gelen gücü kullanma bilinci ve pratiği gelişmektedir.

Demokratik Halk Devrimi asgari perspektifi ile yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde Halk Savaşı stratejisinde sürdürülen gerilla mücadelesi, emperyalizm ve işbirlikçilerine ve onların “yeni dünya düzeni”, “küreselleşme”, “neo-liberalizm” vb. politikalarına darbe üstüne darbe vururken, dünya emekçi ve ezilen yığınlarına umut vermektedir. Günümüzde Peru, Filipinler, Hindistan, Türkiye ve T. Kürdistanı, Nepal vb. ülkelerde MLM bilimi önderliğinde sürdürülen gerilla mücadelesi, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının umudunu büyütmektedir.

Lenin önderliğinde gerçekleşen Ekim Devrimi, başkan Mao önderliğinde başlatılan Büyük Proleter Kültür Devrimi ile daha üst seviyeye sıçratılmıştır. Şanlı Ekim Devriminin 80. yıldönümünde dünya Maoistleri, görevlerine daha sıkı sarılarak mücadeleyi daha üst seviyeye taşıyacaklardır. İster kapitalizm isterse feodalizme karşı sürdürülen mücadelede olsun, dünya Maoistleri, teorik bakımdan daha çok birikimli, politik açıdan daha çok yetkin ve pratik olarak daha çok deneyimlidirler. Enternasyonal proletaryanın ustaları Marks, Engels, Lenin, Stalin ve başkan Mao'nun kıvılcığına dünya gericiği üzerine, sınıf kinimizi örgütleyerek daha büyük kararlılıkla yürüyeceğiz. MLM bilimi önderliğinde sınıf savaşımını daha da büyütüp yığınları politik iktidar mücadelesine daha güçlü seferber edeceğiz. Geçici bir süre için dünya gericiğine kaptırdığımız mevzilerimizi, uzak olmayan bir gelecekte geri alıp, sayılarını daha da çoğaltacağız.

Ekim Devrimi ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin de öğrettiği gibi, açık sınıf düşmanlarına karşı sürdürülen savaş kadar, devrim saflarında ortaya çıkan gizli düşmanlara karşı verilen mücadele de bir o kadar zorunlu ve önemlidir. Günümüzde reformizm, modern-revizyonizm, troçkizm, tasfiyecilik, euro-komünizm, her renkten oportünizm, kısacası her türden anti-MLM çizgi ve sapmalara karşı mücadele verilmeden mücadeleyi geliştirmek ve zaferle taçlandırmak mümkün değildir. Bu görev her şeyden önce dünya Maoistlerinin omuzlarındadır. Dünya Maoistleri sınıf mücadelesine daha güçlü sarılarak Ekim Devrimi için taşıdıkları görev ve sorumluluklarını yerine getireceklerdir. Yanısıra anti-empeyalist mücadeleyi toparlama, örgütlenme ve daha sağlam bir zemine çekme görevi ile karşı karşıyadır

dünya Maoistleri. Emperyalizme karşı cepheyi genişletmek ve bunu sağlam temeller üzerine inşa etmek günümüzde oldukça önemlidir. İdeolojide sağlam, teoride yetkin ve politikada berrak olan dünya Maoist güçleri, bu görevi de layıkıyla yerine getirecek düzeydedir.

Enternasyonal proletaryanın Türkiye ve T.Kürdistanı özgülündeki temsilcisi TKP/ML, işçi sınıfının bilimi MLM ile donanarak, Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümünde mücadelesine daha büyük hız vermektedir. Yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip ülkemizde, devrimimizin asgari perspektifi Demokratik Halk Devrimidir. TKP/ML, halk savaşı yoluyla Demokratik Halk Devrimi gerçekleştirerek Demokratik Halk İktidarı, sosyalizm ve durmaksızın sınıfsız-sömürsüz bir toplum olan komünizme yürümeye her zamandan daha çok kararlıdır.

Emperyalist zincirin ülkemiz somutundaki halkasını parçalamak, en büyük enternasyonal görevimizdir. Enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarına en büyük desteğimiz, hiç şüphe yoktur ki kendi ülkemizde emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi büyüterek olacaktır. Şanlı Ekim Devriminin 80. yıldönümünü TKP/ML emperyalizme, faşizme, feodalizme, komprador kapitalizme ve her türden gericiliğe karşı savaşı daha da büyüterek anacaktır. 25 yıllık deneyim ve tecrübe ile TKP/ML, dost ve kardeş partilerden daha çok öğrenmeye ve öğretmeye hazır durumdadır. Yarınlar, işçi sınıfı ve sosyalizmin olacaktır.

80. yıldönümünde, şan olsun Büyük Ekim Devrimine!

Büyük Ekim Devrimi yolumuzu aydınlatıyor!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

TKP/ML
Enternasyonal İlişkiler Bürosu
Ekim 1997

Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist) Yeni Demokrasi Merkez Komite Uyesi'nin 5. Konferans konuşması

ÖN AÇIKLAMA

Bu yazı HKP(ML) Yeni Demokrasi temsilcisinin 5. Enternasyonal Konferans konuşmasıdır. Bilindiği gibi 5. Enternasyonal Konferans 1995'te gerçekleşti. Şu an bu platformda 24 civarında parti ve örgüt vardır. Birleşme veya yan yana gelme kriteri ML-MZD temeli üzerinedir. FKP, MLPD, HKP(ML)HS vb. partiler bu platformda yer almaktadırlar. İşte, Yeni Demokrasi de bu platformun bir katılımcısıdır. Görüşlerinde "üçüncü dünya ülkeleri vb." deyimler geçmektedir. Bu deyim "üç dünya teorisi"nin devrimci saflara farklı boyut ve görüntüdeki yansımasıdır. Biz, Yeni Demokrasi'nin "üç dünya teorisi"ni savunup savunmadığını kesin olarak bilmiyoruz, ancak bu deyim, ciddi düzeyde etkilendiğini göstermektedir. Bu etkilenme analiz edilmeli ve mahkum edilmelidir.

PARTIZAN

Sosyalizm süresince sınıflar ve sınırlı mücadelesi kapitalist yol ile sosyalist yol arasındaki mücadelede varolmaya devam ediyor. İşçi sınıfının devrimci ligisi komünizm doğrultusunda değişmez ileri gidişli gerektirmektedir. Burjuvazi de bunu başından engellemeyi denemektedir. Açıkça tanınmalı ki, komünizmin yolunda ilerlemeye mani olunursa, burjuva güçler adım adım proleter güçleri yener. Revizyonizm ilk önce parti içerisinde, sonra devlet içerisinde iktidarı ele geçirir ve ülke rengini değiştirmeye başlar.

Bizler burada, tarihi bir dönemde toplanmış bulunuyoruz. Üçüncü dünya ülke halklarının emperyalizme ve yerli gericiilere karşı verdiği mücadelenin sürmesinin yanında, gelişmiş kapitalist ülkelerde de işçi sınıfı mücadeleleri ilerlemektedir. Ufukta, halk hareketlerinin dünya çapındaki yükselişi ve belirtileri, görmek isteyen herkes için gözükmektedir. Devrimci hareketlerin büyümesi ve gelişmesi için ortam daha elverişli hale gelmektedir. Devrimci güçlerin tecrübelelerinden karşılıklı öğrenmek, berraklığını ve zamanımızın devrimci teorisi Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin özünü savunmak oldukça önemlidir... Bu yüzden ülkelerin devrimci değişimi için çalışan bu güçlerin buluşmasının önemi büyüktür.

Uzun bir zamandan sonra komünist devrimci güçler, dünyada hiçbir sosyalist ülkenin kalmadığı bir durumla karşı karşıya kaldılar ve bu durumla başa çıkmak ve onu anlamak zorundaydılar. Bu durum açık bir şekilde Ekim Devrimi ön-

cesindeki durumdan farklıydı. Çünkü devrimci güçler arka arkaya birçok sosyalist ülkede kapitalizmin restorasyonu başa çıkmak zorundaydılar. Bu durumu anlamak, dersler çıkarmak ve yönlerini belirleyip bu durum içerisinde ilerlemek zorundaydılar. Birçok dönemeç ve dönüşümlerden sonra, komünist devrimci güçler ÇKP'nin revizyonist önderliği kurbanlarını talep ettiği ve bu ilkede de devrimci harekette olumsuz etki yarattığı halde, adım adım yolunu tekrar bulabiliyordu.

Dünya devrimci hareketinin karşı karşıya kaldığı bir dizi önemli sorunla Marksist-Leninist parti ve örgütler arasındaki derinlemesine giden ve gelişen birlik büyük bir başarı olarak görülebilir. Ayrıca, konferansa sunulan yazılarda da bir dizi parti değişik görüş açılarıyla durumu analiz ettiler. Biz bu görüşlerle temelde hemfikiriz. Bu şeyleri tekrar etme yerine düşüncelerimizi birkaç nokta ile sınırlandırmak istiyoruz.

Birinci sorun, ML parti ve örgütlerin birlikte ortak bir platformda anlaşmak için temelini nelerden ibaret olacağı ya da olabileceğidir. Ortak düşmanla mücadele etmek, ML parti ve örgütler olarak kendimizi ortak ideolojik anlayış temeli üzerinde birleştirmek için gereklilik ve esas konuları birbirinden ayırt etmeliyiz.

Kısa bir süre önce yapılan HKP(ML) Yeni Demokrasi'nin kongresi çeşitli akımlardan ML güçlerin, emperyalist saldırıya karşı ve halk hareketlerine, özellikle de üçüncü dünya ülkelerinin kurtuluş hareketlerine destek olmak için uluslararası alanda vereceği ortak kavga gerekliliğine ve genişliğine dikkat çekti. Fakat parti kongremiz parti ve örgütlerin bir Enternasyonal Platform kurma sorununa ilişkin; "yalnız ML-MZD'sinin enternasyonal ML güçlerin birliğinin temeli olacağı konusunda berrak olmak zorundayız... Çünkü ML-MZD bugünün Marksizmi'dir. Berrak ideolojik temel olmadan komünist devrimci güçlerin düzenli bir platform üzerinde birleşmeleri mümkün değildir. Ne mümkün olacak, ne de arzu etmeye değer."

Partimiz bu durumda, galiba bir dizi ML parti ile uyum içinde; ama kendisini, böyle bir temeli gereksiz veya arzu edilmez zannedenlerden, bu temel ML parti ve örgütlerin buluşması için uygun olmadığına inananlardan ayırır. Bizim görüş açımız devrimci teorinin bugüne kadarki gelişimi ile tamamen uygunluk içerisindedir. Sadece en gelişmiş bilim böyle bir temel sunabilir ve hareketin büyüüp gelişmesini sağlar. Birinci enternasyonal döneminde sosyalizmin ortak hedefi işçi sınıfının farklı partilerinin birliği için yetiyordu. Ama İkinci Enternasyonal Marksizmi temel olarak kabul etmekle oluştu. Üçüncü enternasyonalin somut durumunda önce proletarya diktatörlüğünün kabulü ve sonra buna Marksizm-Leninizm ilave edildi.

Büyük tartışmanın zamanı süresince ÇKP, ML ve proletarya enternasyonalizmini komünist partiler arası kardeşlik ilişkileri için temel olarak öneriyordu. Bu neyi ispat eder? Bu, komünist devrimci partilerin birliğinin ideolojik temelinin devamla geliştirildiğini, devrimci pratik ve devrimci teori süresince sürekli geliştirildiği ve zenginleştiğini ispat eder. Bu süreç büyük tartışmalarla mı sona erdi? Bu mümkün değildi ve öyle de olmadı. Marksizmin devrimci bilimi, devrimci pratik sayesinde daima zenginleşti ve zenginleşecektir.

ÇKP, Mao Zedung yoldaşın önderliğinde devrimi, proletarya diktatörlüğü koşulları altında devam ettirmek için muazzam Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni icra etti. BPKD Mao Zedung yoldaş tarafından başlatıldı ve yönlendirildi. Kapitalizmin restorasyonunu engellemeyi ve sosyalizmi inşa etmeyi ve sağlamlaştırmayı amaçlıyordu. Mao Zedung yoldaşın ML'e katkısı burada yatıyor. Son on yılda eski Sovyetler'deki ve Doğu Avrupa ülkelerindeki rejimler çöktü ve açıkça kapitalist sistem kurularak batılı emperyalist ülkelerde hüküm süren dünya pazarına entegre oldular. Bu gelişme nasıl anlaşılmalı? Revizyonistler, sosyalist olarak bilinen ülkelerin kaybına teessüf ederken, yeni revizyonistler de bu değişimlerin sınıf temelini anlamaktan yoksun olarak sanki bütün bunlar gökyüzünden düşmüşçesine, tek tek önderlerin sapmasını sorumlu tutuyorlardı.

Çöküntü ve değişikliklerin sebebinin doğru analiz edenler, MZD ile donanmış ML'lerdi. Mao yoldaşın ölümünden hemen sonra ve özellikle ÇKP 11. Merkez Komitesi'nin üçüncü oturumundan sonra, Çin'de Mao yoldaş tarafından izlenen yol, geri dönüş politikasının rotasına girmeye başladı. ÇKP'nin revizyonist bir partiye dönüşmesiyle Çin adım adım kapitalist bir ülkeye dönüştü. Hüküm süren Çin'in bürokrat burjuvazisi, hala sosyalizm maskesini taşıyor ve ML-MZD'nin sözlerini, kitleleri Çin'de ve yurtdışında aldatmak ve gerçek yüzünü gizlemek için kullanıyor. Ama bu her zaman böyle devam edemez. Çin revizyonistleri Sovyet ortakları gibi uygun bir zamanda bu maskeli bir tarafa atacaklardır. Bu maskeli nasıl taşıdıkları gibi, onu bir kenara atmanın özel belirtileri de olabilir. Revizyonistlerin ÇKP'de ve devlette iktidarı ele geçişleri rastlantısal bir gelişim değildir. Pekin'in peşinden dosdoğru koşan revizyonistler ve yeni revizyonistler bunu anlamaya yeteneksiz ve isteksizdirler. Ama MZD ile donanmış ML'ler, revizyonist egemenlik altında Çin'in nereye gittiğini ve gerçek renginin ne olduğunu bütünüyle açıkça anlıyorlar.

Yoldaş Mao Zedung, sosyalizm döneminin anlayışını, yani kapitalizmden komünizme geçiş döneminin anlayışını devamlı geliştirdi. O'nun bu dönem

üzerine bilinen ifadelerine göre, sosyalizm süresince sınıflar ve sınıf mücadelesi kapitalist yol ile sosyalist yol arasındaki mücadelede varolmaya devam ediyor. İşçi sınıfının devrimci ilgisi komünizm doğrultusunda değişmez ileri gidişi gerektirmektedir. Burjuvazi de bunu başından engellemeyi denemektedir. Açıkça tanınmalı ki, komünizmin yolunda ilerlemeye mani olunursa, burjuva güçler adım adım proleter güçleri yener. Revizyonizm ilk önce parti içerisinde, sonra devlet içerisinde iktidarı ele geçirir ve ülke rengini değiştirmeye başlar.

Proletaryanın egemenliği, burjuvazinin egemenliği ile telafi edilir. Geçiş sürecinin yönü değişir. Bundan ne anlaşılmalı? Birincisi, geçiş toplumu olarak sosyalizmin gerçek ölçüsü, geçiş yolunda ilerlemektir. Ben sadece sosyalizmin inşası için ön hazırlık safhası üzerine, yani sosyalizme geçiş üzerine konuşmuyorum, bilakis sosyalizmin bütün dönemi üzerine konuşuyorum. Belirli bir toplumda onun ilerlemesini hesaba katmadan değerlendirmek gerçekten zordur. Farklı ülkeler ekonomik ve sosyal gelişimin farklı dereceleriyle ve sosyalizmin inşası bu ülkelerde her ülkenin somut koşullarına göre farklı politikalar ister. Bundan dolayı biz sistemin sosyalist olup olmadığını tespit edebilmek için ilerlemenin doğrultusu hakkında hüküm vermek zorundayız.

Revizyonistler önceki sistemin bazı şekillerini iktidarda iken kaldırmayabilir veya istemeyebilir ve bu kitleleri aldatmak için de olabilir. Yönettikleri rejimin karakterini ışık arkasına, halkı da kendi karakteri üzerinde yönlendirmeyi deniyorlar. Bu görüntü ve şekillerden yanlışa sürüklenmemek için toplumun dinamik hareketi yani onun ilerlemeleri hakkında hüküm vermeli, acaba parti tarafından gidilen ve pratikleştirilen politikanın istenilen yönde gitmeye uygun mu olduğu sorusunu cevaplamak zorunludur.

Ben burada sosyalizmin inşası yolundaki problemlere ayrıntılı girmek istemiyorum. Sosyalist bir toplumun inşası devrinde karşılıklı yönere çeken faktör ve güçlere girmek istemiyorum. Ben burada eski Sovyetler ve Çin'deki, yani sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki mücadelenin somut görünüşünü tartışmayı da önermiyorum. Söylemek istediğim Lenin, Stalin ve Mao'nun önderliği altında sosyalist inşaa sürecinde parti, toplumun sosyalizmin inşası yönünde, yani komünist topluma doğru yönlendirildiğidir. Biz revizyonizmin Sovyetler'deki, Çin'deki ve başka ülkelerdeki egemenliğini mahkum ediyoruz. Çünkü onlar toplumu kapitalist toplum yoluna soktular. Bunun için deney taşı, toplumun dinamik ilerlemesi veya herhangi donmuş bir düzeltme modifikasyonu doğru değildir.

İkincisi; revizyonistlerin değişik ülkelerde burjuvazinin işçi hareketi içeri-

sindeki temsilcileri olduğu ve daha da önemlisi, toplumsal gelişmenin ve sınıf mücadelesinin belirli farklı safhalarında farklı rağbet gördükleri görünümü vardır. Her yerde geçişin ilerlemesini durdurmayı ve bu amaç için her alanda sınıf mücadelesinin keskin tarafını körleştirmeyi deniyorlar. Sadece belli bir anda sınıf mücadelesine muhalefet edebilmek için, geri kalanla mutabık kalabileceklerini ileri sürüyorlar. Eğer buna erişirlerse toplumu geriye götürürler ki, bu münasebetle hız bir dizi faktöre bağlıdır.

Sovyetler Birliği'nde modern revizyonistler Kruşçev önderliği altında Stalin'in "kişi kültürüne" muhalefet etme ile başladılar. Ama hemen arkasından revizyonist teorilerini sel gibi yaydılar. Sadece Leninizmi dışlamak ve Stalin'i birbirlerine karşı getirmeyi deniyorlardı. Çin'de revizyonistler önce gayretlerini kültür devriminin "taşkınlıkları" sorunu üzerine yoğunlaştırdılar, sadece kültür devrimini böyle bir felaket olarak niteleyebilmek için. Bundan, revizyonistlerin saldırılarını sınıf mücadelesinin keskin tarafına yönlendirdikleri, Marksist-Leninistler onların saldırıları açık ve belli iken değil, bilakis ilk başlarında tanımak ve onunla mücadele etmek zorunda oldukları sonucu çıkar. Devrimci teorinin temel prensiplerine ilişkin seviyesi ve olgunluğu kendisini burada gösterir. ÇKP, Mao Zedung önderliği altında başından itibaren, modern revizyonizmin saldırılarına karşı Marksizm-Leninizmi en tutarlı şekilde savundu.

Üçüncüsü; yoldaş Mao, revizyonizmin iktidarı ele geçirmesinin rastlantı olmadığı, sadece tek tek önderlerin günahı olmadığı, bilakis sosyalist toplumda varolan sınıf mücadelesinin sonucu olduğunu gösterdi. O, revizyonistlerin sosyalist toplumun imtiyazlı bölümüne nasıl hizmet ettiğini değil, sadece yıkılan ve mülksüzleştirilen sınıflara nasıl hizmet ettiğini değil, bilakis komünist partisi ve sosyalist toplumdaki burjuva ögelere de nasıl hizmet ettiğini de öğretti. Yoldaş Mao, sosyalist toplumda ve parti içinde önderlik pozisyonunda ve devlet içerisinde yaşayan burjuva ögelere ilişkin olarak kapitalizmin restorasyonu sorununu soruyordu. Ve bu tekrar tesadüfi değil, bilakis sosyalist toplumun kendi karakterinden dolayı olmaktaydı.

Mao tekrarlar, sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki mücadelenin kaçınılmaz olduğunu ama, kapitalizmin restorasyonunun kaçınılmaz olmadığını söylüyordu. Kapitalizmin restorasyonu engellenebilir. O bunun için Büyük Kültür Devrimi aracını geliştiriyor, pratikleştiriyor ve buna göre yalnız bir kültür devriminin yetmeyeceğini, bilakis birçok kültür devriminin gerekli olabileceğini gösteriyordu. Mao Zedung Düşüncesiyle donanan Marksist-Leninistler, sosyalist ülkelerin geri dönüşünü tesadüfi olarak değil, bilakis sınıf mücadelesinin devam ettirilmesi olarak sayıyorlar. Yoldaş Mao sömürge, ya-

rı-sömürgelerin kurtuluşu yoluna büyük katkılar yaptı ve üzerine çok şey söyledi. O, bu tip ülkeler için yeni demokrasinin programını formüle etti ve geliştirdi. Onlara uzun süreli halk savaşının yolu gibi kurtuluş savaşında gerekli olan üç sihirli silahın dövülmesini gösteriyordu. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin somut koşulları altında proletarya diktatörlüğünün teori ve pratiğinin geliştirilmesi katkılarıyla Leninizmi geliştirip zenginleştirdi.

O, diyalektik materyalizme, ekonomi-politiğe ve sosyalizme büyük katkılar yaptı. O, marksist askeri bilimine ve kültür-sanata fevkalade katkılar yaptı. O, Marksizm-Leninizmi daha yüksek seviyeye, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine yükseltmek için protagonist öncü çalışması yaptı. Stalin, Leninizmi genelde proleter devrimin teori ve pratiği ve özgülde proletarya diktatörlüğü olarak gösteriyordu. Ve yoldaş Mao, devrimci teori ve pratiği Lenin ve Stalin'den daha ileri seviyeye geliştirdi. Özellikle de proletarya diktatörlüğünün teori ve pratiğini.

Bundan dolayı bugün Marksizm, MLMZD'den oluşur. Bu bugün en gelişkin ileri devrimci bilimdir ve yalnız bu, dünya çapında Marksist-Leninist güçlerin birliğinin temeli olabilir. Marksizm-Leninizm bilimi devamlı geliştirilmeli, çünkü devrimci bir bilim durgunlaşamaz.

Benim üzerinde konuşmak istediğim ikinci nokta şimdiki durumla bağlantı içerisindedir. Burada sunulan birçok yazı halen emperyalist saldırıları ve bunların üçüncü dünya ülkelerinin ve gelişmekte olan ülkelerin üzerindeki etkiyi canlı ve esas itibarıyla doğru olarak gösterdi. Sürekli derinleşen ekonomik krizlerini yenebilmek için, sosyal-emperyalist kampın çökmesi, bütün kürenin sadece batılı emperyalistlere hüküm süren pazarlarla birleşmesiyle, emperyalistler üçüncü dünya ülkelerine saldırılarını artırdılar. WTO ile birlikte ucuz doğal hammaddelerin, iç göçün sömürüsü ve fevkalade kocaman çok uluslu holdinglerin aracılığıyla pazarların hakimiyeti için kendilerine dizgin-siz haklar sağlıyorlar. Bu saldırı içerisinde kendi krizlerini yumuşatmak için sömürüyü ülke dışında ve kendi ülkelerinde arttırıyorlar. Emperyalist sermayenin dünya çapında bir yeni örgütlenme geçirdiği gerçektir. Şimdiki saldırılar altında üçüncü dünyadaki insanlar için koşullar kötüleşiyor. Yeraltı zenginlikleri üçüncü dünya ülkelerinden gelişkin ülkelere akıyor ve aynı zamanda borçlar da artıyor. Geniş kitlelerin ekonomik durumları kötüleşiyor, işsizlik artıyor, halklara zulüm azgınlaşıyor. Bunları, kendini dünya pazarlarının bir parçası kasteden bir avuç dolusu çok uluslu holding elitleri bundan faydalıyor. Bu ülkelerin komprador rejimleri talan etme ve para sızdırmalarla birlikte çalışıyorlar. Bir üçüncü dünya ülkesi olan ülkemiz Hindistan'da bu taarruz altında acı çekti ve çekiyor. Endüstri üretiminin gelişme pa-

yı geriliyor, aynı esnada tarımsal üretim devamla durgunlaşıyor. Geniş kitlelerin, özellikle köylülerin yaşam koşulları felaket ve insanlık dışıdır. Çok uluslu holdinglerin alanları bir biri arkasına, üzerine aldığı yerlerde işçiler, işyerlerinin kapanmasıyla işsizlikle karşı karşıya geliyorlar. "Ulusal politika" bunlara karşın holdinglerin ekonomik yaşamın bütün alanlarına daha derinlemesine sızmaya götürdü.

Uluslararası holdingler ve kompradorlarca dışarı çıkarılan karlar çok etkili yükseldi ve özelleştirme adına açık çapulcularına bir sığınma arıyorlar. Diğer taraftan ülkenin borçları hayli yükseldi, merkezi hükümet vergi gelirlerinin üçte ikisiyle borçlarını ödemeyi deniyor. Önceki hükümet yeni ekonomik politika adına, Dünya Bankası, IMF tarafından dikte edilen bünye uyum programını tatbik etti. Özlü olarak durum hakim sınıflar için artarak zorlaşmakta ve devrimci güçler için daha uygun olmaktadır. Halk düşmanı egemenliklerini korumak için, hakim sınıflar son sığınaklarını darkafalı eğilimleri bütün şekilleriyle tahrik etmekte, teşvik etmekte arıyorlar. Halkların mücadelesini bütün alanlarda bastırırken, ulusların demokratik mücadelelerini de bastırıyorlar.

Emperyalist güçlerin keskinleşen taarruzlarının sonucu olarak, üçüncü dünya ülkelerinde tamamıyla aynı değilse de koşullar çok benzerdir. Bundan dünya devrimci hareketi hangi öğretileri çıkarmalı? Emperyalist sistemin bütün esaslı çelişkileri, bu demektir ki emperyalizm ile sömürge, yarı-sömürge ülkeler arasındaki çelişki, emperyalist ülkelerde emek ve sermaye çelişkisi, farklı emperyalist ülkeler ve tekelci kapitalist gruplar arasındaki çelişki keskinleşti. Son nitelendirilen çelişki şimdi galiba iki süper gücün rekabetinin doruğundaki gibi keskin değil ama yeni nedenlerden dolayı zorlandı. Bu temel çelişkilerden şimdi ilk çelişki, bu demektir ki, **emperyalizm ile sömürge, yarı-sömürge arasındaki baş çelişki çok keskinleşti.**

Uluslararası bazı olumsuz durumlara rağmen, sosyalist bir devletin olmayışı gibi, bundan ötürü üçüncü dünya ülkelerinin halklarının mücadelesi emperyalist ülkelere ve yerli gericiliğe karşı diğer ülkelerde de devam ettiği görünüyor. Aynı zamanda işçi hareketi gelişmiş ülkelerde özellikle hükümetlerin ve çok uluslu holdinglerin zor mücadelelerle kazanılan haklar ile birlikte sosyal güvencenin ortadan kaldırılmasına karşı keskinlik kazanıyor.

Emperyalizmin şimdiki saldırıları üçüncü dünya ülkelerindeki çelişkileri keskinleştirdi. Bu ülkelerin kapitalist gelişmesi endüstride artan işyeri kapatma ve kitlelere keskinleşen baskı, özellikle köylülerin objektif durumu yüze vuruyor. Emperyalizm sadece üçüncü dünya ülkelerinin kapitalist gelişmesiyle ilgilenmiyor, bilakis ona mani olmaya çalışıyor.

Onun yeni sömürgelerin talan ve sömürsünü keskinleştirme saldırısı

üçüncü dünya ülkelerindeki üretimi zayıflatıyor ve bunların rolünü ucuz işgücü, hammadde ve pazar sağlama olarak vurguluyor. Şimdiki safhada emperyalizm sömürünün ve baskının yeni biçimlerini arıyor. Yeni sömürgelerin sömürü ve talanının keskinleşmesi, devrimin karakter farkını emperyalist ülkeler ve sömürge ülkeler ve yeni sömürgelerde devamlı kuvvetlendiriyor. Son belirtilen ülkelerde devrim devamlı emperyalizmin çıkarına hizmet eden yerli sınıfların egemenliğinin yıkımını amaçlıyor. Devrimci hareket her yerde sosyalist dünya devriminin bir parçası iken yukarıda belirtilen farklar gözden kaçırılmamalı, çünkü bunlar üçüncü dünya ülkelerinde Asya'nın, Afrika'nın ve Latin Amerika ülkelerinde devrimci hareketin gelişimi için belirleyicidir, bunlar devamlı emperyalizme karşı mücadelenin baş sahnesi olarak duruyorlar.

Emperyalist ülkelerin "globalleşmesi" onlar için sömürü ve talanın dünya çapında imtiyazı demektir. Lenin çok önceden emperyalizmi kapitalizmin en yüksek aşaması olarak analiz etti. On yılların akımı içerisinde emperyalistler sömürülerini artırmak için sömürü ve talan araçlarını giderek keskinleştirdiler. Bütün bu araçlar ve metodlar emperyalizmin genel karakterini değiştirmede ve emperyalist ülkelerle üçüncü dünya ülkeleri arasındaki çelişkiyi artırdı.

Yoldaşlar, ben bütün değişik ülkelere Marksist-Leninist parti ve örgütlerin temsilcilerini bir daha selamlıyorum. Şimdiki durum değişik ülkelere Marksist-Leninist güçler arasında daha büyük birlikte çalışmayı getirmektedir. Bu birlikte çalışma ve bu buluşmanın şekli devrimci mücadelenin tecrübelerini ve daha iyi bir koordineyi yaratabilir. Partimiz bu göreve katkıda bulunmaya kendisini sorumlu hissetmektedir. Biz şimdi devrimci bir dünya merkezinin bulunmadığının bilincindeyiz ve bu bütün partiler ve örgütler eşit haklar temeli üzerinde ve karşılıklı saygı içerisinde tecrübelerini ve görüşlerini harekete geçirmek zorundadırlar. Birlikte çalışmanın dünya çapında emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelenin güçlenmesine katkıda bulunacağını ümit ediyoruz. Biz kardeş partilerin devrimci tecrübelerinden çok şey öğrenmek zorundayız. Bu konferansı mümkün kılan JCG ve tertipleycileri de kutlarım. Tertipleyciler tarafından davet edilmiş olmamıza rağmen belirli problemlerden dolayı 4. Konferans'a katılmadık.

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi!

Kahrolsun Emperyalizm Ve Gericilik!

Yaşasın Marksist-Leninist Parti Ve Örgütlerin Birliği!

Yaşasın İşçilerin, Köylülerin Ve Diğer Devrimci Tabakaların Emperyalizme Karşı Mücadelesi!

Belbağlayanları eleştirmek için değil ruhunu anlamanın yolu olarak: Barış!

Yani nasıl ki belli bir yaşama sahip herhangi bir canlıya sen nefesini vermeksizin "ölü" diyemiyorsak, hasta bir insana, hastalığından kurtulmadığı müddetçe ona "sağlıklı"dır diyemiyorsak, döllenmiş bir yumurtadaki civciv, kabuğunu kırıp çıkmaksızın, yumurtaya civciv diyemiyorsak; savaşa biçimlenmiş bir yonilginin adından başka birşey olmayan "Barış"a da iki gücünün, iki mutlunun, iki galibin ortak adınımış gibi bir nitelliği yükleyemeyiz.

Nedir bu barış?

Örneğin karın doyuran, ileri taşıyan ve tarihi yapan bir evre midir? Yoksa, insan aklını hile ve aldatmayla yıkaya gelen emperyalist haydutlar ve çakalları faşist canavarların sıkça simgeleştirdiği gibi; ağzında zeytin dalı taşıyan beyaz bir güvercin midir? Sahi niye beyaz güvercin ve siyah zeytin(!), barışın gerçek rengi nedir? Beyaz mı, siyah mı? Barış denen şey neden bu kadar birbirine zıt renklerle simgelenmiş? "Barış", savaşa tutuşan iki karşıt gücün, savaşın bir evresinde masaya oturması ise (gerçekte ise hep böyle değildir) bu sonuç kimin için beyaz, kimin için siyahtır? Ya da şöyle bakalım: Barış niye güneş, ay, dünya; ya da dünyaya ayağı basan herhangi bir şeyle, örneğin; bir çınar ağacı, bir buğday başağı, tüten bir fabrika bacası ya da mutlu bir insan yüzü olarak değil de, nereye konacağı, ne kadar havada görüneceği, o kara zeytini birinin başına düşürmek için kaç dakika taşıyacağı; göklerde bir şahine mi, akbabaya mı, atmacaya mı, yere indiğinde bir kediye mi, it'e mi yem olacağı kestirilemeyen en kısa ömürlü ve en savunmasız zavallı bir kuşun gagasında simgeleniyor? Ve eğer barış gerçekten özelliğinden simgelenmiş "ak güvencin" ve "kara zeytin" ise bunu elde etmek için işi halkın kendi kanını döktürmeye vardırmanın alemi var mıdır? Bu sorularla "barış" isteyenleri başbaşa bırakarak önce barıştan anladığımız nedir? Onu irdeleyelim. Yani barış denen sözcüğün ruhunu.

Barış: Çağımızın karakteristik sınıf sorunları ışığında bakılarak tanımlandığında;

a- Pazara sahip emperyalistlerle, o pazarlara talip olan başka emperyalistlerin netice itibariyle girdikleri paylaşım savaşında,

b- İktidara sahip olan egemen sömürücü sınıflarla, iktidara talip olan ezilen, sömürülen sınıflar arasındaki sınıf savaşında,

c- Ezip köleleştiren bir ulus ya da uluslarla, ezilip köleleştirildiğinin bilincine varıp silaha sarılmış ulus arasında,

d- Ayrıcalığa sahip olanla, eşitçe paylaşma arzusu güdenin ... mevcut sorunu veya durumu kendi lehlerine çevirmenin ve/veya kendi lehine devam eden bir durumun girdiği riski savuşturmanın, kullanabileceği başka herhangi bir caydırıcı yöntemin ve/veya kazanıcı yöntemin; tarihi ve dönemsel olarak mümkün olmaması nedeniyle başvurulmuş bir savaşın; bir tarafın lehine, diğer tarafın aleyhine olarak kesinleştiği bir aşamada; yenenin zafer için, yenilenin yenilgi için uzatılmış bulunan ellerinin masa başında birleşmesidir.

Başka bir çözümlemeyle barış: Tarih bilinci ile hafıza kaybının; haklı ve meşru durum ile haksız ve meşruluğunu kullanıp yitirmiş olan durumun; mevcut pozisyonunu sonsuz (kalıcı) kılmak isteyip de hayatın gelişme yasa-sındaki sonsuz ileri gidişe karşı beyhude durup çürüyenle; bu yasanın devindirici aşamaları içinde tarihi rolünü oynamak üzere başkaldırının karşılıklı muharebelerinin herhangi bir evresinde benimsenmiş, her iki tarafın da farkında olduğu, aldatma ve aldatma birliğindeki bir mukaveledir. “Anlaşma” gibi görünmüş bir şey olarak aslında birinin diğerine, yani kazananın kaybedene, boyun eğmenin ve kölece bağlılığın şartlarını anlatma işidir. Ama eğer barış denen ‘aldatma’ nın bazen her taraf için de bir aldatma ve/veya bir “kazanım” içerdiği söylenecekse, bunun pek nadir olarak şu içeriği taşıyacak şekilde gerçekleştiği de görülmemiş bir durum değildir. (Ama akılda tutmamız gereken şey, bunun şeylerdeki **istisnai** durum gibi bir durum olarak, barış denen aldatici evrenin bir **istisnası** olduğudur.) Şöyle: sahip olanların (pazara, ayrıcalığa, iktidara) sahiplik durumunun riske girmesi, talip olanların da kazanma durumunun riske girmesi, yani taraflardan her ikisinin çeşitli objektif nedenlerle amaç ve hedeflerine varma yönünde girdikleri derin kuşkunun çakiştiği bir an olarak, her iki tarafın birbirlerinin güç durumunu, yedek güçlerini ve direnme potansiyellerinin yeterli olup olmadığını somut olgularla anlamak ve buna göre son ve kesin tutumunu belirlemek üzere birbirlerinin niyetinden haberi ya da habersiz olarak savaş sürecinden çaldıkları, bir miktar **sakin düşünme ve nefeslenip toparlanma süresinin** adı da, “barış”ın anlaşılabilir en somut biçimidir.

Gerçek içeriğiyle barış; sahip olanların sahiplik durumunun riske girmesi, talip olanların kazanma durumunun riske girmesi durumunda, **risk sahi-**

binin zaman ve imkan kazanmak için istediği bir durumdur. Ve bu durumda barış talebi avantajlı olanın saldırılarını yoğunlaştırmasına verilmiş budalaca bir imkandan başka birşey değildir. Zira barış, yenilgi ve zaferin ortak adıdır. Tek bir sözcükle iki karşıt durumun belirlenmesi olayıdır. Ve genellikle barış: Zaferi garantilemiş olanlarla, yenilgisi kesinleşmiş olanların son hareketlerinin burjuva diplomatik jargondaki centilmen sözcüğüdür.

O halde kesin bir inançla söyleyebiliriz ki iktidarda olanlar barıştan yana olabilir. Bu gayet anlaşılır birşeydir ve bu durumdakilerin her zaman temenni ettikleri ve söylerken bile ağzı kulaklarında mutlandıkları, neredeyse günlük ayin sözcüğüdür... Asıl anlaşılması zor olan şey iktidara, özgürlüğe ve bağımsızlığa talip olanların hangi akla dayanarak ve ne için, kimden barış istediğidir.

Bir savaşı kazananlar barış isteyebilir ama yenilmiş olanlar, sadece ve yalnızca yok olmamak ve durumu yenilgiyle "kurtarmak" için 'barış'a yanaşabilir. Bu durumda bile 'barış' yenilgi alanla zafer kazanan arasında: Zaferrin lehine, yenilginin aleyhine olarak somutlanmış durumun kağıt üzerinde ya da söz verme düzeyinde teyidinden başka anlam taşımaz.

Bir de barışın ne olduğunu daha iyi anlamak için, O'nun neyin peşisıra geldiğine, neyin sonucu olduğuna ve neyin diğer yüzü olduğuna bakalım. Bu durumda gördüğümüz şey barışın savaşın peşi sıra geldiği, savaşın sonucu olarak "hayat bulduğu" ve savaşın diğer yüzü olduğudur. Yani nasıl ki belli bir yaşama sahip herhangi bir canlıya son nefesini vermeksizin "ölü" diyemiyorsak, hasta bir insana, hastalığından kurtulmadığı müddetçe ona "sağlıklı"dır diyemiyorsak, döllenmiş bir yumurtadaki civciv, kabuğunu kırıp çıkmaksızın, yumurtaya civciv diyemiyorsak; savaşla biçimlenmiş bir yenilginin adından başka birşey olmayan "Barış"a da iki güçlünün, iki mutlunun, iki galibin ortak adıymış gibi bir niteliği yükleyemeyiz. Zira barış, ancak güçlünün, galibin ve kazananın kendisi tarafından yapıp kendisine verilmiş madalyanın adıdır. Ama biliyoruz ki her madalya töreninin yapıldığı alanda, kürsüye çıkmış mutluluk gülücükleri atan birinin karşı tarafında onu yorulmuş, ezilmiş ve direnme gücü acımasız bir şekilde kırılmış, süklüm püklüm izleyen birisi vardır.

Barış, kazanılmış bir savaşın sonucunda gelir ve savaşı kazanan sınıf ve sınıfa ait orduyu huzursuz eden bir başka güç çıkmadığı sürece de yaşar ve "güvercin" yenilenin cesedinin üzerine siyah zeytinini bırakmış olarak kaygısız göklerde kanat çırpar. Bu demektir ki barış, kazanılmış bir savaş olmaksızın, bir aldatma olarak bile olanaksız bir şeydir. Ve "savaş kazanmak"tan anlaşılan gerçek, bir ordunun, sınıfın ve ulusun putlarla, yeldeğir-

menleriyle veya düşünmüş bir düşman ve rakiple kapışması ve savaşı değil de, sınıfın sınıfla, ulusun ulusla, ordunun orduyla ya da birinci ve bir ölçüde İkinci Dünya savaşında olduğu gibi bir grup (blok) devletin, başka bir grup devletle esaslı ve kaçınılmaz hayati çıkarları için, ulus savaşı veya sınıf savaşının ertesinde dillenmiş bir **durum tarifi** olduğuna göre bu durum içinden kopup geldiği şarta uygun olarak sadece kazananı değil, bir yenileni, bir ezileni ve bir yok olanı da kendisiyle birlikte dillendiriyor demektir.

Barış'ı daha iyi anlamak çabamızı sürdürdüğümüzde, bilgi edinmenin bir kanalı olarak savaşa bakabiliriz. Çünkü savaş, barışın ters yüzüdür. Çünkü "barış" savaşın diğer yüzüdür. Çünkü savaş barışın doğurgan anasıdır.

Savaş: "Siyasetin şiddet aracıyla devamıdır". Şimdiye kadar savaş tanımlayan bu formülasyonu çürüten olmadı.

Öyleyse; "barış" başka bir tanımlamayla neden şöyle tarif edilmesin? Barış; şiddet aracının kazandığı bir zaferdir. Ya da barış; siyasi amaçlara başarı kıldırmanın en yüksek ve (sınıflar var olduğu müddetçe, ezen ve ezilen sınıf arasında; ve ezen sınıfların kar ve pazar paylaşımı için kendi aralarında) en kaçınılmaz aracı olarak ancak savaşın, bir tarafın lehine başarı olanağı bulduğu: Zafer sahibine ya bir dönem endişesiz dinleneceği bir mola ya da nihai olarak rahata ermedir. "Mola", emperyalizm ve sınıfların olduğu sürece; rahata erme ise, emperyalizm ve sınıfların ortadan kaldırıldığı tarihi sürece ve yeni çağa tekabül eden bir durumdur.

Ve eğer savaş, tarih boyunca insanlığın, yenilenmek, değişmek, ilerlemek ve kendi zincirlerinden kopa kopa özgürlüğe yol almak için... başvurduğu en kolay yol değil de, kazanmanın mı, kaybetmenin mi belirlendiği kaçınılmaz en son çaresi olmasaydı, taraflardan birinin zafer için diğerinin yenilgi için; birinin tarih sahnesindeki hayata ilk çılgılığı patlatmak, diğerinin de tarih sahnesindeki yerinden çöplüğe atılırken son çılgılığı atmak için, en son bir nefeslenmesi anlamından başka birşey ifade etmeyen **barış denilen bir aldatı** da olmazdı. Demek ki sınıflar var oldukça savaş gerçek, barış aldatıcıdır. Savaş kesin, barış geçicidir.

Ve gerçek şudur ki, barış kazanılmış bir savaş olmaksızın, barış olarak mümkün değildir.

Belli bir amaç için; örneğin ezilen bağımlı bir ulus olmaktan çıkıp, özgür ve bağımsız bir ulus olma ereğiyle; ezilen ve sömürülen bir sınıf olmaktan çıkıp, yöneten, sömürmeyen ve sömürülmeyen bir sınıf olma gayesiyle; kah darlaşmış nüfuz alanlarını genişletip pazarlarına daha çok pazar eklemek, kah stratejik bir rezervi (petrol, altın, su gibi ekonomik ve siyasi sisteminin devamı için vazgeçilmez gördüğü hayati bir ayrıcalığı) elde etmek gayesiy-

le; kah elinden kaçmakta olan bir veya birkaç pazarı garanti altına almak ve/veya yeniden elde etmek için, aynı amaç ve niyetler güden kendisi gibi emperyalist bir rakiple... girdiği savaşın taraflarından biri ya da bir diğeri için hedefine varmadan kesin bir yenilgisi ya da amacına vararak kesin bir zaferi gerçekleştirmeksizin istenecek bir "barış" sadece aynı nitelikte bir savaşın, aynı taraflar arasında ve bu kez daha şiddetli olarak başlatılmak üzere ertelenmesinden başka birşey değildir.

Peki bu ertelenme nereye kadar tekrar eder, "tekrar" imkanı bulur.

Sınıflardan ve taraflardan birinin nihai yenilgisi, diğerinin nihai zaferi gerçekleşene kadar.

Nereye kadar? Sınıflar ortadan kaldırılana kadar.

Nereye kadar? Hem emperyalist ve gerici savaşlara, hem de kaçınılmaz sınıf savaşlarına neden olan, özel mülkiyet dünyasının sahipleri ve savunularının doymak bilmez kar hürsundan dolayı habire büyüyen ve daha çok sömürü, daha çok zulüm üreten KAR kursağı, dünyanın gırtlığında savaşsal bir 'operasyon'la sökülüp atılana kadar.

Nasıl bir savaş biçimiyle? İnsanlık tarihinin görüp yaşadığı tüm savaş biçimlerinin içinde son yüzyılımızın tarihsel tanıklığıyla yenilmez garantisi almış, tüm savaş biçimlerinin şahı olan ve ülkemizde işçi-köylü ve tüm emekçi sınıfların nihai ve kesin kurtuluş simgesi emeğin özgür kılındığı, sancağın dünyanın ülkelerle sayılan burçlarına dikecek olan savaşlar dizisinin özgüldeki adı olan **Halk Savaşı** biçimiyle;

İdeolojisi; Marksizm-Leninizm-Maoizm.

Önderi; İşçi sınıfı, kurmayı Parti, savaş tugayları ve alayları işçi-köylü ve ezilen emekçi sınıfların ittifakıyla oluşmuş insanlık tarihinin yenilgi almaz tek savaşı: **Halk Savaşı!**

Emperyalistleri ve tüm gericileri yenecek,

İnsanlığı eğitecek, seferbér edecek, yenileyecek,

sömürü ve kanla ayakta kalan zulüm sistemlerini parça parça tüketip ezilenleri iktidara taşıyacak

ve her tür savaşı ve insandan insana şiddeti, bir daha dirilmemek üzere tarihin derinliklerine gömecek tek savaş: Halk Savaşı'dır.

BARIŞI, BU SAVAŞ GETİRECEKTİR!

BEYAZ ÖRTÜLÜ MASALARDA SIKILAN ELLER DEĞİL,

O ÖRTÜLERLE ZAFER NAMLULARI SİLİNECEKTİR.

Emperyalizm, petrol, Ortadoğu ve Kafkaslar

Ortadoğu'da yaşanan vahşetin uzun süre iki kutuplu bir dünya sistemi düzeneğinde yaşanmasına rağmen bugün dünya emperyalist hegemonyası üçlü kutup görünümü vermektedir. Bu durumda bölgede yaşanacak olan çatışmaların boyutunu büyütecek hatta Ortadoğu'dan daha çetrefilli bir durumun ortaya çıkmasına yol açacaktır. Bugün üç kutubu oluşturan emperyalistler ABD, Avrupa Birliği üyesi ülkeler ve Japonya emperyalistleridir.

Petrol insanlığın yaşamındaki önemini dün olduğu gibi bugünde korumaya devam ediyor.

"Petrol, latince bir kelime olup 'taşyağı' (Petrol Oleum) anlamına gelir. İlk olarak Fenikeliler tarafından gemi kalafatçılığında kullanıldığı sanılmaktadır".

"Petrolden ilk yararlananların Sümerler, Asurlular ve Babilliler olduğu bilinmektedir. Beşbin yıl önce Fırat nehri kıyısındaki Tutul, dönemin başlıca asfalt üretim merkezlerinden biriydi. Eski Mısırluların sıvı petrolden deri ve müşhil ilacı olarak yararlandıkları bilinmektedir. Persler ise İ. Ö. 480'deki Atina kuşatması sırasında sıvı petrol emdirdikleri liflere sarılı oklar kullanmışlardır". (1)

Tarihte petrolün bu şekilde kullanılması bir yana petrol bilinçli olarak ilk kez 1859 yılında üretilmiştir.

"Titusuille'in güneydoğusunda OİL GREK VALEY'de çıkarılan petrol aynı zamanda ileride oluşturulacak olan ve dünya petrollerinin %90'ını kendi ellerinde bulunduracak olan 'Yedi kızkardeşler'in atası olan STANDARD OİL OHIO COMPANY'nin temeli olacaktı". (2)

Petrol insanlık için büyük bir kazançtı, fakat emperyalizmin oluşumuyla birlikte yoksul ülkeler -daha çok petrol bulunan- için kan ve gözyaşının bolca akıtılmasının beraberinde dünya nüfusuna oranla bir avuç tekelin yoksul dünya halklarını sarıp sarmalamasında itekleyici ve kolaylaştırıcı bir etken oldu.

Petrolün bolca bulunması -dünya petrol rezervinin %65'i- ORTADOĞU'yu emperyalizm için çekim merkezi haline ge-

tirdi. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi ve İkinci Paylaşım Savaşı dönemine kadar Ortadoğu'da hakim olan emperyalist ülkeler başlıca İNGİLTERE, ALMANYA ve FRANSA idi. Osmanlı İmparatorluğu sınırları içerisinde yer alan Ortadoğu toprakları Osmanlı'nın imparatorluktan devletleşme sürecine girmesiyle buna paralel olarak Ortadoğu ülkeleri birer birer İngiltere, Almanya ve Fransa'nın denetimine bırakılıyordu. 20. Yüzyılın başına gelindiğinde emperyalizmin denetimine girmeyen en ufak bir Ortadoğu toprak parçası kalmamıştı. Birinci Paylaşım Savaşı süresince ve sonrası dönemde emperyalizmin Ortadoğu'da etkisi azalmadı, aksine 1916 BALFOUR DEKLARASYONU ile Filistin'de Yahudi devletinin tohumları atıldı ve 1948'de bu süreç tamamlanarak Filistin halkının toprakları ve Ortadoğu üzerinde emperyalizmin sürekli hareket halinde seyreden bir kılıcını andıracak olan İSRAİL DEVLETİ kuruldu. 1923 yılında yapılan LOZAN ANLAŞMASI ile daha önce KASTRI-ŞİRİN ANLAŞMASI ile ikiye bölünen Kürdistan toprakları dört parçaya bölünüyordu. 1917 Ekim Devrimi ve Birinci Paylaşım Savaşı sonrası emperyalizm, İkinci Paylaşım Savaşına dek sürecek olan bir durgunluk dönemine de girmiş oluyordu, Ortadoğu politikalarında. Ortadoğu ve yanısıra diğer sömürge, yarı-sömürge ülkeler için İkinci Paylaşım Savaşı'nın bitimi yeni bir efendi ile yeni senaryolar ve bu senaryolara uygun rolleri oynayacak yeni oyuncular tarih sahnesine çıkıyordu.

Birinci Paylaşım Savaşı'nın ertesinde ekonomik krize giren kapitalist-emperyalist ülkelerde gelişen-geliştirilen milliyetçi, ırkçı politikalar sayesinde faşizmin iktidara geldiği Almanya ve İtalya'da emperyalist yayılmacı politikalar, yaşanan ekonomik buhranı atlatmanın çaresi olarak savaşı öngörüyordu. 1939 yılında Almanya'nın Polonya'yı işgaliyle başlayan İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı altıncı yılında Alman emperyalizminin Stalin önderliğindeki SSCB'nden yediği darbelerle birlikte, İngiltere'nin diğer emperyalist ülkelere (ABD, Almanya, İtalya, Japonya) oranla pasif bir politika izlemesi, Yunanistan'da geliştirilen Partizan Savaşı karşısında gerilemesi, Japonya'nın ÇKP önderliğinde yürütülen Halk Savaşı karşısında yenilmesi ve ABD tarafından atom bombasıyla teslim olmasının sağlanması sonucu dünya konjonktüründe ABD için at oynatacağı alanları genişletmenin imkanları doğuyordu. Böylece dünya dengeleri iki kutuplu konjonktürel yapıya kavuşuyordu.

ABD emperyalizmi ve diğer emperyalistlerin Ortadoğu'ya girişi petrol şeyhleri ve Siyonist İsrail devleti vasıtasıyla oldu. *"Ortadoğu petrolüne bütün kapitalist dünya bağımlıdır. Ama bağımlılık dereceleri farklıdır.*

Ortadoğu'dan ithal edilen petrolün, bölgenin tüm petrol üretimindeki payı ABD için %11, İngiltere için %14, Fransa için %35' dir. ABD ve İngiltere'nin

bağımlılık oranlarının düşük olması, kendi başına bu oranla ölçülemez. Çünkü bu iki emperyalist ülke petrol üretiyor. ABD tükettiği petrolün büyük oranını (%25 gibi) Ortadoğu'dan ithal etmektedir". (3) Emperyalizmin Ortadoğu'da tutunmasının başlıca nedeni, petrol şirketleri aracılığıyla kendine bağımlı kıldığı bu ülkelerdeki ucuz petrol kaynağı ve sürekli bir pazar olma özelliğindedir. Bölgede ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin varlığı Ortadoğu'yu emperyalizmin sürekli silah pazarlama alanı haline getiriyor. Ve Bölgede bulunan ülkeler arasında çıkar çelişkilerinin sürekli savaş noktasına vardırılması ve bunun emperyalizm tarafından sürekli canlı tutulması silah pazarını genişletmektedir.

Zaman zaman yaşanan petrol krizleri kapitalist sanayiye ekonomik açıdan zorladığı için petrolün dışında yeni enerji kaynaklarının yaratılması yönünde arayışlara neden olmaktadır. 1973-1974 ARAP-İSRAİL savaşında yaşanan kriz nedeniyle petrol fiyatlarında meydana gelen yükseliş, enerjide petrole olan bağımlılık yerine nükleer enerji ve elektrik enerjisinin başka kaynaklardan elde edilmesi gibi yönelimlere neden oldu.

"Ortadoğu'da emperyalizmin tutunma noktalarından biri petrol şirketleridir. Bu şirketler, "Yedi Kızkardeşler" dir. Yedi Kızkardeş diye nitelendirilen dünya petrol kartelinin üyeleri; Beşi Amerika'nın (STANDARD OİL JERSEY, STANDARD OİL OF CALİFORNİA, SOCAUY MOBİL, GULF ve TEXACO). Bunun yanında bir İngiliz-İran şirketi (BRİTİSH PETROLEUM) ve bir İngiliz-Hollanda şirketinden (ROYAL DUTCH-SHELL). Bu yedi şirket dünya petrol üretiminin %90'ını elinde bulundurmaktaydı". (4)

Bu "Yedi Kızkardeş"e karşı 1960 yılında BAĞDAT'ta, VENEZUELLA, SUUDİ ARABİSTAN, İRAN, IRAK ve KUVEYT'in katılmalarıyla petrol ihraç eden ülkeler (OPEC) örgütü kuruldu. Ancak dünya pazarlarında kartelleşen bu şirketlere karşı etkili olamamalarının yanı sıra bu kartellerin birer şubesi durumuna geldiler. Petrol şirketlerinin üretim yapan ülkeler üzerinde oynadıkları oyunlar bilinmektedir. Birinci Paylaşım Savaşı sonunda emperyalistler tarafından ortaya adeta suni olarak çıkarılan devletçikler bilinmektedir. Bunlar ADEN, UMMAN, KATAR ve KUVEYT. Bunun yanı sıra dünyanın dört bir yanında sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde kukla hükümetler, kişisel diktatoryaların kurulmasında baş etken olma durumundadırlar.

Petrol fiyatlarının yükseltilmesinde emperyalistlerin her zaman rolü vardır. Başta ABD emperyalizmi elinde bulundurduğu beş şirket aracılığıyla Batı Avrupa ve Japonya ekonomisine karşı çeşitli kısıtlamalarla ekonomik alandaki mücadeleyi kendi lehine çevirebiliyor. Çünkü Batı Avrupa ve Japonya ekonomileride Ortadoğu'da çıkarılan petrole bağımlılıkları yüksek düzeydedir. Buna

karşılık ABD dünya pazarlarında bu rakiplerini egale edebilmek için bazen OPEC ülkeleri ve Yediler'le anlaşarak petrol fiyatlarını yükseltiyor.

Yaşanan ikinci petrol krizi, 1979'da İRAN İSLAM DEVRİMİ'nin olması ve İRAN'da ABD yanlısı Şah rejiminin yıkılması sonucu devrimi yapanların anti-emperyalist ve anti-kapitalist olduklarını söylemeleri ve ilk başta böyle bir politikaya eğilim göstermeleri (sadece eğilim düzeyinde) birincisi kadar etkili olmasada ikinci petrol krizinin yaşanmasına neden oldu.

1961'de Irak'ın başında bulunan General KASIM Irak'daki yabancı petrol tekellerinin imtiyazlarının %95'ini iptal etti. Buna karşılık petrol tekelleri İngiliz Devleti'ni devreye sokarak KUVEYT'in yaratılmasını sağlamış oldular. Böylece BASRA KÖRFEZİNE olan kıyısı Irak'ın elinden alınarak, Irak denizle bağlantısı kesilmiş bir kara ülkesine çevrildi. İngiltere 1961'de KÖRFEZ'den askeri olarak çekilirken KUVEYT'e bağımsızlık verdi. Böylece Irak'ın elindeki petrolün büyük bölümü bu suni petrol devletçliğine geçti. Böylece Irak'ın da bölgede -daha doğrusu KUVEYT üzerinde- egemen olma isteğiyle 3. petrol krizi başladı. 1990 Ağustos'unda ABD ve batılı emperyalist ülkelerin göz yumması ve alttan alta dolaylı destekleri ile SADDAM Kuveyt'i işgal etti. Saddam'ın Kuveyt'i işgali, ABD emperyalizminin Rus Sosyal Emperyalizminin yıkılmasıyla birlikte hayata geçirmeye çalıştığı "YENİ DÜNYA DÜZENİ" sistemini oluşturmada ilk adımlarından birisi olma özelliğini kazandırdı. Buna ek olarak ABD emperyalizmi ekonomisi sürekli kan kaybediyordu, içerde biriken silah stoklarının eritilmesi ve her geçen gün artan işsizliğin aşağıya çekilmesi ve gittikçe kitlelerin artan hoşnutsuzluğunu başka alanlara çekerek dağıtmak için bir alanın ateşlenmesi gerekiyordu. Bu alan her zaman sıkıştırılmış barut misali duran Ortadoğu'nun ateşlenmesiydi. Kuveyt'in Irak tarafından işgal edilmesi barutun ateşlenmesi anlamına geliyordu. Ortadoğu'da savaşın bir nedeni ve diğer emperyalist ülkelerin (Fransa, İngiltere vb.) ABD emperyalizmiyle ittifaka girmelerinin temelinde Ortadoğu'daki petrol kaynaklarının kendilerince güvence altına alınması yatmaktadır. Çünkü; PETROLLEUM ECONOMİCS'in 1990 OCAK sayısına göre, "Batılı ülkelerde petrol rezervlerinin ömrünün 8-27 yıl arasında olmasına karşılık Ortadoğu'da petrol rezervlerinin ömrü 88-138 yılları arasında değişmekte olması idi". Körfez Savaşına giden yol üçüncü petrol krizini yarattı.

ABD'nin diğer emperyalistleri arkasına alarak Irak'a saldırması ve Irak'ı istediği noktaya geriletmesi büyük bir zafer sarhoşluğunu andıran tavırlar içerisinde girmesi ve diğer emperyalist yandaşlarına, dünya ezilen halklarına 'dünyanın efendisi benim, bana karşı gelenin ya da çıkarlarıma dokunanın sonu böyle olur' dercesine caka satmasına olanak tanıdı.

ABD Körfez Savaşıyla Ortadoğu'da egemenliğini görüntüde pekiştirirken öteden beri alttan alta gelişen ABD karşıtı politikalar dünya hegemonyası kurmada ABD'nin planlarını belirli ölçüde sarstı. Ve bu sarsış günümüzde belli bir hız kazanırken gelecekte daha da ciddi sarsıntılar geçirmesine neden olacak gibi.

Bu süreci daha anlamlı ve somut kılabilmek için şu örneklemeleri vermek yerinde olacaktır. 1979 ikinci petrol krizine neden olan Molla Rejiminin İran'da egemen olması, anti-emperyalist olma yerine anti-Amerikancı bir politika izlemesi, ABD'nin İran'a ambargo uygulamasını -diğer emperyalist ülkeleride yanına alarak- gündeme getirdi. Fakat süreç içerisinde ABD dışında kalan diğer emperyalist ülkeler alttan alta İran ile ticari ilişkilerini geliştirdiler. ABD'nin "1979'da İran'a ihracatı 1 milyar 181 milyon dolar iken, 1985'te 81 milyon dolara düşmüştür. Almanya'nın 1979'daki ihracatı 1 milyar 413 milyon dolarken 1990-1991 döneminde 3 milyar 430 milyon dolara, Japonya'nunki 1979'da 1 milyar 13 milyon dolardan 1990-1991 döneminde 1 milyar 933 milyon dolara, İngiltere'nin ihracatı ise 542 milyon dolardan 1990-1991 döneminde 1 milyar 15 milyon dolara ulaşmıştır". (5)

Bu rakamlardan da anlaşılacağı gibi ABD'nin hegemonyası sarsılırken yerini diğer emperyalist ülkelerin de aldığı emperyalist hegemonyadan söz etmek yerinde olur. Bunu destekleyecek olan bir somut adım da son olarak İran ve Libya'ya 40 bin dolardan fazla yatırım yapan üçüncü ülke firmalarına yaptırımı öngören "D'AMATO" Yasasına rağmen bunun kendi içişlerine müdahale olacağını öne süren Avrupa Birliği üyesi ülkelerinden Fransa'nın petrol devlerinden biri olan TOTAL'ın İran'da doğalgaz çıkarmak için 2 milyar dolarlık yatırım kararı alması ve yine TOTAL'dan sonra yine bir başka Fransız devi, ELF firması da İran'la pazarlık yaptığını duyurdu. Hatta daha ileri giderek ELF firması sözcüsünün yaptığı "Bizim stratejimiz değişmedi, hala İran'a ilgi duyuyoruz. Uluslararası ambargo kalkar kalkmaz Irak'a da yatırım yapmak istiyoruz. Görüşmeler sürüyor" açıklaması ABD emperyalizminin hegemonyasının bir kaç yerinden yara alması ve Avrupa Birliğini oluşturan emperyalistlerin ABD'ye karşı alternatif bir kutup olması yolunda mesafe katettiğini göstermektedir. Irak'a uygulanan ambargonun kalkmasının da dillendirilmesi, emperyalistlerarası dalaşın hızlanacağını işaretini de vermektedir.

Ortadoğuda tamamen hakimiyeti sağlayan emperyalistlerin en büyük payla başta geleni olan ABD ve diğer emperyalist ülkeler Rus Sosyal-Emperyalizminin çözülmesiyle ortaya çıkan 'bağımsız' Orta Asya ve Kafkasya ülkelerine göz diktiler.

Bugün emperyalizminin Kafkaslarda hegemonya kurmak istemesinin ya-

kın ve uzak vadede emperyalizm için götüreceği birşey olmamasının yanısıra getireceği çok şeyin olduğu muhakkak. İlk bakışta çok karmaşık gibi görünen emperyalist devletler ile petrol ve doğalgaz zengini -Kafkasya ve Orta Asya ülkeleri arasında sıkça yapılan anlaşmalar ve adeta uçuşan taşıma hatları projeleri dışardan bakıldığında bir kaos ortamının izlenimini veriyor. Halbuki sorunun kısa vadede esas yönü petrol ve doğalgaz alıcıları ile rezerv sahibi ülkeler arasında daha fazla pay kapma mücadelesinden oluşurken, sorunun uzun vadede esas yönü olacak olan ikinci durumu emperyalizmin petrol şirketleri aracılığıyla Ortadoğuyu tahakkümüleri altına almasına benzer bir politikanında uzun vadede Kafkasya ve Orta Asya ülkelerinde gerçekleştirilmesi planlarının ilk etaptaki girişimi olarak değerlendirmek kehanet olmayacaktır.

Madalyonun görünen yüzünde karşılıklı anlaşmalar yapılırken diğer yüzünde suikastlar, darbeler, savaşlar birbirini takip eden seyir gösteriyor. Azeri petrollerinin çıkarılıp pazara sunulmasında Türkiye'ye büyük çıkarlar sağlayacağı beklenen milliyetçi politikalar izleyen EBULFEYZ ELÇİBEY'e karşı darbe yaparak iktidara gelen HAYDAR ALİYEV defalarca suikast girişimlerine hedef oldu. Bu suikast girişimlerine CIA bağlantılı olarak Türk faşistlerinin de karıştığı akıldan çıkarılmamalı. Bunun yanısıra petrol hatlarından birinin (Rusya'nın) geçeceği Gürcistan Devlet Başkanı EDUARD ŞEVARDNAZİ'ye yönelik başarısız suikast girişimi, Rusya boru hatlarından diğerinin geçtiği Çeçenya'yı hakimiyeti altında tutabilmek için binlerce Rus askerinin ölmesine neden olan Rus-Çeçen Savaşı. ABD ise petrol taşıma yolu olarak ihtimal dahilinde bulundurduğu Afganistan'da Taliban hareketini desteklemesi, Pakistan'la Hindistan arasında sorunlu bölge olan Keşmir'de kanın durmaması, Pakistan'da Benazir Butto'nun hükümetten düşürülmesi petrol kavgasında madalyonun öteki yüzünü gösteriyor.

Sorunun emperyalistler ve bölge ülkeleri arasında yaşanan pazarlıkların boyutlanmasının nedenini anlayabilmek için bölgede elde edilecek petrol ve doğalgaz rezervlerinin miktarını vermek yaşanan pazarlıkların kıran kırana olmasının nedenini açıklamakta tatmin edici olacaktır. Bölgede çıkarılacak keşfedilmiş petrol rezervi 15.6 milyar varil. ABD raporlarına göre, henüz keşfedilmemiş 160 milyar varilden çok petrol var. Toplam 180 milyarı buluyor. Beklentiler ise 200 milyar varile ulaşmak. Bu miktar "Yüzyılın Anlaşması'nı imzalayan AİOC'nun (AZERBAYCAN PETROLLERİ KONSORSİYÜ-MU) çıkarmayı düşündüğü petrolün elli katından fazla. Irak'ta tespit edilen petrol rezervinin iki katı. Dünyanın en büyük petrol rezervine sahip Suudi Arabistan'ın 260 milyar varillik rezervinin beşte dördüne yakın. Hazar'ın zen-

günlüğü, beş kıyıdaş ülke arasında eşit dağılmamış. Amerika raporlarına göre Hazar'dan petrol sağlayan ülkelerin büyüklük sıralamasına göre: Kazakistan 85 milyar varil; Türkmenistan 35 milyar varil; Azerbaycan 32 milyar varil; Rusya 12 milyar varil; İran 5 milyar varil, bu rakamlar hemen hemen kesin gibi. Bu petrol rakamlarına ek olarak 55 milyar metreküp doğalgazın varlığı da gözönüne alınmalıdır.

Azerbaycan Devlet Başkanı Haydar Aliyev Ağustos ayında ABD'ye yaptığı ziyarette 10 milyar dolarlık yatırım öngören anlaşmayla Hazar Havzasında halen etkin olan dört Amerikan Şirketi (AMOCO, CHEVRON, EXXON, MOBİL) dört yeni sahada toplam 200 milyar tonun üzerinde petrol çıkarma ve işletme hakkını elde etti. Yine Kafkaslar'dan ve Orta Asya'dan elde edilecek petrol ve doğalgazın çıkarılmasında ve pazarlanmasında ABD şirketlerinin yanısıra İngilizler iki, Fransa iki, Japonya bir, Norveç bir, Türkiye bir, Suudi Arabistan bir, Rusya bir, Rus-İtalyan ortaklığı bir, İtalya bir firmayla bulunuyorlar.

Hazar petrollerinin açık denizlere ulaştırılmasında ilk zamanlarda yedi-sekiz güzergah üzerinde konuşuluyordu. Azerbaycan Petrolleri Konsorsiyumu'nun 12 Haziran 1997 tarihli son raporunda bu sayı üçe indirildi. Bugün olası taşıma hatları olarak öne sürülen üç hat; A) BAKÜ-NOVOROSSİSK-KARADENİZ-BOĞAZLAR-EGE DENİZİ, B) BAKÜ-SÜPSA-KARADENİZ-BULGARİSTAN-YUNANİSTAN-EGE DENİZİ, C) BAKÜ-CEYHAN hatlarından oluşmaktadır. Fakat bugün gelinen son aşamada erken üretim pazarlığını kazanan Rusya oldu. Erken üretilen Azeri petrolü BAKÜ-NOVOROSSİSK ve SÜPSA limanından tankerlerle boğazlardan Akdenize oradanda alıcısına ulaşacak. Türkiye'nin boğazların güvenliği gerekçesiyle razı olmaması durumunda Bulgaristan'ın Burgaz limanından Yunanistan'ın Dedeağaç limanı üzerinden Akdenize çıkarılması düşünüyor. İlk etapta erken üretilen Azeri petrolünü taşımadaki pazarlığı kazanan Rusya, taşıma hattından elde edilecek gelirle yetinmeyeceğini HAZAR'ın konumunu tartışmaya tekrardan açarak HAZAR'ın bir iç deniz olduğunu savunarak daha fazla pay elde etme girişimlerini sürdürmektedir. Bu tartışmanın özü HAZAR'ın iç deniz mi, yoksa bir göl mü, olduğu noktasındadır.

Hazarın iç deniz olduğunu savunan Rusya Hazar'da uluslararası deniz yasalarının uygulanmasını talep ediyor. Buna göre; Hazar kıyıdaş ülkelerin ortak kullanım alanıdır. Kaynaklarının kullanımında dahil her türlü faaliyet tüm kıyıdaş ülkelerin katılımıyla yapılmalıdır. Daha da özetle Hazar petrolleri ortak maldır. Rusya ile Hazar konusunda en çok karşı karşıya kalan ülke ise Azerbaycan. Bakü'ye göre Hazar bir uluslararası "göl". Uluslararası hukuk kuralla-

rı, göllerdeki uluslararası sınırları, ortadan çekilen sınırlarla belirler. Böylece, her kıyıdaş devletin 'sektör' adı verilen kendi alanları ortaya çıkar. Azeri tezi ni Hazar'dan petrol çıkaran Kazakistan'da destekliyor. Buna karşın diğer kıyıdaş ülkeler İran ile Türkmenistan, Rus görüşüne daha yakın.

Rusya'nın bölgedeki etkinliğinden vazgeçmek istememesi diğer emperyalist güçlerle çıkar dalaşına girmesine yolaçmaktadır. Ve emperyalistler açısından Rusya'yı devre dışı bırakma ya da sınırlama düşüncesi Rusya ile bölge ülkeleri arasındaki anlaşmazlıkların körüklenerek daha da derinleştirilmesi yakın gelecekte Orta Asya ve Kafkaslar bölgelerinde, emperyalistlerin Birinci Paylaşım Savaşından beri Ortadoğuyu kan gölüne çeviren hegemonya kurma politikalarının bir benzerinin buralarda da uygulanacağını ipuçlarını vermektedir.

Yine Kafkaslarda ve Orta Asya'da yakın gelecekte yaşanacak olan sömürü ve savaşın boyutunu anlayabilmek için Ortadoğu'da yaşanan vahşetin uzun süre iki kutuplu bir dünya sistemi düzeneğinde yaşanmasına rağmen bugün dünya emperyalist hegemonyası üçlü kutup görünümü vermektedir. Bu durumda bölgede yaşanacak olan çatışmaların boyutunu büyütecek hatta Ortadoğu'dan daha çetrefilli bir durumun ortaya çıkmasına yol açacaktır. Bugün üç kutubu oluşturan emperyalistler ABD, Avrupa Birliği üyesi ülkeler ve Japonya emperyalistleridir.

ABD önderliğinde NATO'nun Asya kıtasına yayılmasının önünü açmada ilk olarak Polonya, Macaristan ve Çek Cumhuriyeti ülkelerinin NATO'ya katılması durumunda ABD'nin bu bölgede etkinlik kurma planlarının askeri olarak güçlendirilmesi sözkonusu olacaktır.

Genelde Asya kıtasında özeldir Kafkaslar ve Orta Asya'da emperyalistlerarası pazar kapma yüzünden yaşanacak olan savaşları uluslararası alanda teşhir etme ve Kafkas ve de Orta Asya ülkeleri halklarına kendi öz örgütüllüklerini (Komünist Partilerini) kurarak bağımsız, sosyalist ülke olmaları yönünde telkinde bulunmak Maoistlerin esas görevi olmalıdır.

Ortadoğu'da barışın yolu nedir? Ortadoğu'da barışın yolu, emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele etmekten geçer!

Ortadoğu'daki son gelişmelere değinmeden önce bu bölgede yakın tarihimizde yaşanan olayların kısa bir panoramasını yapmakta fayda vardır.

Bilindiği gibi Ortadoğu, dünyanın en sıcak, en çatışmalı bölgelerinden biridir. Bu bölgeyi bu denli sıcak bir atmosfer içine sokan nedenlerin başında bölgenin stratejik konumudur. Özellikle dünya petrolünün neredeyse %60'a yakınının bu bölgede bulunması, emperyalistler için bir çatışma alanı olması bakımından yeterli bir neden ve gerekçedir. Bölgede ulusal, dinsel ve mezhepsel çelişkilerin varlığı, Ortadoğu halklarının birleşik mücadelesini olumsuz yönde etkilerken, emperyalistlerin "böl-parçala-yönet" politikalarına uygun zeminler yaratmaktadır. Yıllarca süren Lübnan savaşı bunun en somut örneğidir. Ki günümüzde de bu ve buna benzer çatışmalar tüm hızıyla devam etmektedir.

Körfez savaşı, Ortadoğu'da, son yıllarda sürdürülen en geniş kapsamlı, aynı zamanda en kısa süreli savaşıardan biridir. Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesiyle, ABD önderliğinde harekete geçen emperyalist koalisyon askeri açıdan Saddam yönetimini kısa süre içinde teslim aldı. Aynı zamanda Kuveyt işgali ABD için bölgede askeri olarak yerleşmesi bakımından da önemli bir gerekçe oldu. Bu işgal hareketi bir anlam da da emperyalizmin dünya halklarına verdiği bir gözdağı idi. Hiç kuşkusuz Kuveyt işgali her ne kadar "yolunu şaşırmış" uzunca yıllar uşaklık etmekte kusur etmemiş bir yönetim tarafından gerçekleştirildiyse de yinede emperyalistlerin hışmına uğramaktan kurtulamadı. Çünkü bu girişim emperyalistlerin çıkarını tehdit ediyordu; aynı zamanda gelecek için de kötü bir örnekti. Bu nedenle, öteden beri "Komünizm tehlikesinden" dolayı, SSCB'ye karşı ancak biraraya gelen emperyalist güçler, bu seferde Irak'ın işgali noktasında biraraya gelmişlerdir. Kısacası, onları birayaya getiren Saddam zulmü değil, çıkar kaygılarıydı. Zulüm ve zorbalıktan yana emperyalistlerin günahı, Saddam'dan daha çoktur. Dahası, Saddam'ın yaratıcıları onlardır.

Körfez savaşı sonrası yıllardır Saddam rejimine karşı mücadele yürüten Irak Kürdistanlı güçler emperyalistlerin onayı ve desteği ile PDK ve YNK'nın önderliğinde "özerk bir parlamento" oluşturuldu. BM ise bu parlamentonun şemsiyesiydi. Diğer bir ifadeyle, Kürt halkının düşmanları Saddam'ın yağmuruna -siz onu kurşun olarak algılayın- karşı "şemsiye" rolüne soyunmuşlardı. Nitekim bu rollerine uygun olarak daha sonra da ABD, Saddam'ın "Kuzay Irak"a yönelik sızma hareketlerinde bulunduğunu gerekçe göstererek Irak'ın kimi hedeflerine yönelik füze atışlarında bulundu. Kısacası, emperyalistler Saddam'ı istedikleri rotaya getirmek için askeri ve diplomatik alanda yapılması gereken herşeyi yapmaya çalıştılar, çalışıyorlar.

Ancak, son saldırılar, Körfez savaşında oluşan emperyalist koalisyon cephesinde de çatlaklar yarattı. Daha doğrusu, olması gerekenler oldu. Yani

emperyalistlerarası uzlaşmaların geçici, rekabetin ve çatışmaların esas olduğu Marksist tezinin doğruluğu bir kez daha tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. ABD'nin son füze saldırılarına İngiltere ve Almanya hükümetleri destek sunarken Fransa, Çin ve Rusya destek sunmadılar. Yine bölgedeki Arap ülkeleri de destek sunmadıkları gibi, rahatsızlıklarını da şu veya bu şekilde dile getirmekte gecikmediler.

Ortaya çıkan bu objektif durum, Saddam'ın yönetimden uzaklaşmasına değil, tam aksine daha da güçlenmesine yolaçtı. Aynı zamanda, biryanda ABD'nin bölgedeki prestijinin sarsılmasına yolaçarken, diğer yandan Arap milliyetçiliğini körükledi. Arap halkı içinde ABD karşıtı bir dalganın yükselmesinin zeminini giderek daha da güçlendirdi.

Burada hemen şunu belirtelim ki, ABD ve Irak özgülünde yukarıda belirttiğimiz ve altını çizdiğimiz tablo bugün de aynı gerçekliğini esasta korumaktadır.

Üzerinde önemle duracağımız diğer bir nokta ise, bölgede Körfez Savaşı döneminde oluşan emperyalist koalisyon güçleri arasındaki ilişkiler ve çelişkilerin boyutudur.

Ortadoğu'nun bugün en birincil ve acil olarak çözülmesi gereken, daha doğrusu çözümünü dayatan sorunu Kürt sorunudur. Elbette Kürt sorunu dışında Ortadoğu'da emperyalistleri ve bölge gerici devletlerini ilgilendiren daha başka ciddi sorunlar da mevcuttur. Bunlardan biri de Filistin sorunudur. Yine bölgede giderek gelişen radikal islami güçlerin birçok ülkede yürüttükleri savaşımlardır. Özellikle Afganistan ve Cezayir'de yaşanan tablo, bu bölge ülkeleri açısından da geleceğe dair somut mesajlar vermektedir -ki, bölgedeki birçok ülke açısından bunun objektif zemini vardır.

Emperyalistlerin sorunun çözücüsü değil, yaratıcısı olduğu gerçeği Filistin sorunu somutunda bir kez daha ortaya çıktı. Hiç kuşkusuz, Filistin sorunu somutunda ortaya çıkan gerçekler yalnız bununla sınırlı değildir. Filistin pratiği, aynı zamanda Arafat şahsında uzlaşmacı ve reformist önderliklerin bir halk için nasıl bir felaket olduğu gerçeğini bir kez daha beyinlere kazıdı. ABD öncülüğünde başlatılan "barış süreci", geline aşamada tam bir çıkmaz içine girmiştir. Radikal Filistin Hareketini etkisiz hale getirmek; diğer bir ifade ile silahlı savaşımı uluslararası diplomasiye feda etmek, emperyalistlerin hazırladığı "barış" senaryosunun figüranı olmak için Arafat bu süreçte elinden gelen tüm çabayı sarfetti. Ki, onu bu figüranlığa iten reformist ve uzlaşmacı çizgisidir. Bu çizgi, Filistin halkının kanıyla-kanıyla yarattığı değerleri ve emekleri, kör-topal bazı haklar uğruna feda etti. Bu çizgi, bir zamanlar yürüttükleri kararlı savaşım sonucu dünya halklarının kalbine taht

kuran bir halkın mücadelesini emperyalist haydutların dudakları arasından çıkan sahte “barış” söylemlerine teslim etti.

Sonuç malum: Filistin halkı yine sokaklarda, Filistin halkı yine İsrail siyonistlerinin kurşunlarına hedef olmaktadır. Değişen tek şey, dün yürütülen savaşıma önderlik eden demokratik güçlerin bugünkü savaşında hayli güç kaybına uğramalarıdır. Hatta bir kısmının halkın direnişi karşısında yer almasıdır. Halkı daha çok bağrında toplayan ve savaştıran HAMAS gibi, İslami güçlerin olmalarıdır; kahraman Arafat’ın halkı tarafından hain olarak ilan edilmesidir. Dün, emperyalistler tarafından “terörist” olarak ilan edilen Arafat’ın, bugün, Filistin halkının tek “temsalcisi” ve “barış” sürecinin teminatçısı olarak kamuoyuna sunulmaya çalışılmasıdır. Peki, bu süreçte değişen kim oldu? ABD ve İsrail haydutları mı; yoksa Arafat mı? Tabiki Arafat oldu. Aslında bu sonuç reformist ve uzlaşmacı çizginin kaçınılmaz bir kaderidir. Bu sonuç, kişilerin niyetinden bağımsız tamamen sahip oldukları ideolojiyle şekillenmenin bir ürünüdür.

Özetlersek; Ortadoğu “barış sürecinin” ilk adımı olarak görülen İsrail-Filistin görüşmelerinin yönü “barış”a değil, yeni çatışmalara doğru evrildi ve bu çatışmalar önümüzdeki süreçte de devam edecektir. Filistin halkı, yalnız İsrail siyonistlerine değil, Arafat vb. hainlere de gereken dersi verecektir.

Emperyalistler ve işbirlikçi haydutları yalnız Filistin topraklarında değil, Lübnan topraklarında da aynı haksız savaşı yürütmektedirler. Önümüzdeki süreçte de Lübnan’daki ilerici ve islami güçlerle İsrail siyonistleri arasındaki çatışmalar devam edecektir.

Bugün Ortadoğu’nun gündeminde olan en birinci sorun, Kürt sorunudur. Bundan dolayıdır ki, çeşitli emperyalist güçlerin ve bölge gerici devletleri, sorunu kendi lehlerine çözmek için her türlü sahtekarlığa başvurmuşlardır. “Çözüm” diye sunulan her proje yeni çatışmanın habercisi ve yaratıcısı oluyor. Son yaşanan çatışmalar ve işgal hareketleri de bunun en somut örneğiydi.

Neden işgal ve çatışma sorularının yanıtı, bölgenin stratejik konumu ve öneminde yatmaktadır. Yani Kürt coğrafyası üzerinde tahakküm kurmak, geniş olarak bölgedeki etkinliği arttırmak ve petrol hazinesine ortam olmak demektir. Çünkü, emperyalistlere ve bölge gericilerine başkaldıran, kafa tutan her hareket emperyalistlerin çıkarlarını tehlikeye düşürüyor. İşte onları (“Körfez Krizi”nde olduğu gibi) harekete geçiren bu çıkar kaygısıdır. Petrol sevgisidir. Bugün TC’ye karşı yaşanan sessizliğin nedenlerini de burada aramak gerekir. Hiç kuşkusuz, emperyalistlerin Ortadoğu politikaları bir bütünsellik arzetmiyor, edemez de. Onlar arasındaki uzlaşmalar geçicidir, rakabet

ise esastır. Dolayısıyla zaman zaman sağladıkları ortak davranış birliktelikleri bizi yanıltmamalıdır. Örneğin ABD'nin desteği ile I. Kürdistanı'na, TC'nin yaptığı işgal hareketlerine bugüne kadar hiçbir emperyalist güç ciddi olarak tepki göstermedi. (Çünkü, PKK'nin siyasi ve askeri açıdan geri bir düzeye çekilip zayıflatılmasını kendileri de istiyor). Ancak, kalıcı ve yerleşmeye yönelik girişimlerine karşı aynı sessizliklerini koruyamazlar. Diğer bir ifade ile her işgal hareketi döneminde, cılız da olsa temenni dileklerinden öteye gitmese de gösterilen diplomatik tepkilerin böylesi bir durumda çok daha sert, çok daha farklı boyutlar içereceği açıktır. Çünkü, emperyalistlerarası rekabet, emperyalistlerarası çıkar dalaşı böyle davranmalarını emrediyor.

Tüm bunlar sorunun bir yanı, Diğer yanına gelince; emperyalistler tarafından Kürtlere dikilen elbisenin bugün artık çok dar geldiği gerçeği yine herkesten önce emperyalistler tarafından itiraf edilmektedir. Bu gerçeği en yalın biçimiyle gören ABD emperyalizmi, daha yıllar öncesi sistem içi çözüm politikaları üretip, başta TC olmak üzere bölge ülkelerini böylesi bir tartışma ortamına sürükledi. Bu politikanın özü ise kısaca şöyledir; 1) Bölge haritası, yani sınırlar değişmeyecektir, 2) Mevcut sınırlar içinde kalan Kürtlere kültürel haklar tanınmalı ve yasal bir zeminde politika yürütme imkanları sağlanmalıdır, vb. vb. Hiç kuşkusuz, bu politikanın hayata geçirilmesi için, her şeyden önce T. Kürdistanı'nda PKK'nin askeri açıdan zayıflatılıp, geriletilmesi lazım. Çünkü, sistemiçi çözümün yolu buradan geçiyor. Masa diplomasisine kilitlenen bir sorunda daha az bir zararla ve güçlü çıkmanın yolu, sahip olunan güçten geçiyor. İşte TC cephesinde de egemenlerin bir kesimi tarafından da savunulan "ez ve çöz" formüllü de yukarıdaki anlayışın ürünüdür. Bu anlayışın mimarı da esas olarak ABD emperyalizmidir.

TC'nin son işgal hareketini de ABD onayıyla yaptığını yukarıda ifade ettik. Nitekim, işgal hareketi başlar başlamaz, ABD, TC'yi desteklediğine dair kamuoyuna yönelik açıklamalarda bulundu. Elbetteki, ABD'nin açık desteği yalnız bununla sınırlı değildir. Özellikle son dönemde ABD, TC'nin gerek iç politikasında islamcı güçleri hedefleyen ve gerekse işgal hareketini yürüten, yöneten politikaların mimarı olan ordu ve sivil uşaklarına açık destek sunmaktadır. Darbe tehdidi ile kendi ve uşaklarının çıkarlarını korumaya çalışmaktadır. Tüm bunlar, bize, Kürt sorunun çözümünü hala emperyalist çevrelerde aramaya kalkışmanın boş bir hayalden başka birşey olmadığını gösteriyor.

Bu hayali beklentiler ve çözüme dair beslenen umutlar, özellikle reformist Kürt çevreleri tarafından canlı ve diri tutulurken, ulusal devrimci güçle-

ri de bu atmosferde önemli oranda etkiledi/etkiliyor. Kuşkusuz bu ideolojik bir sorundur. İdeolojik bir yaklaşımdır. Emperyalizm tahlilinde ve emperyalist politikaların değerlendirilmesinde kafalarda yaratılan bilinç bulanıklığıdır. Karşı duruştaki kararsızlıktır. Bu olumsuz yaklaşım ve kararsız duruş, kaçınılmaz olarak tüm kötülüklerin kaynağı ve yaratıcısı olan emperyalist haydutlardan sorunların çözümünü beklemek yanılıgına götürdü/götürüyor. Oysa Kürdistan gerçeğinde, emperyalistlerin sorunların çözücüsü değil, yaratıcısı olduğu olgusu bir kere değil, defalarca kanıtlandı/kanıtlanmaya da devam ediyor.

Bugün, Kürt coğrafyasında yaşananlar yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız anlayışın bir resmidir. Emperyalistler, halkları rahat yönetmek, kendilerine yönelmesini engellemek için çoğu zaman bölme-parçalama ve çatıştırarak zayıflatma yöntemine başvuruyorlar. Lübnan pratiği hala hafızalardaki yerini tüm canlılığıyla korumaktadır. Ki, Kürt coğrafyasında. Irak Kürdistanı da giderek Lübnan'laşıyor. Elbetteki bu durum bir anda oluşmadı. Bugün yaşananlar sadece bir sonuçtur. Bu sonucun yaratıcıları YNK ile PDK'dır. Bu iki güç, yıllardır kah bölge gerici devletleri ne kah emperyalizme sırtını dayayarak savaşıyorlar. Ki, çoğu zaman kendi çıkarları için değil, bölge gerici devletleri ve emperyalizmin çıkarlarının figüranlığını yaptılar. Bunun için birbirini boğazlamakta da hiç tereddüt etmiyorlar, tıpkı bugün yaptıkları gibi. Körfez Savaşı öncesi ve sonrası bu iki güç arasında yapılan ateşkes ve çatışmaların sayısı oldukça fazladır. Sözümona bu çatışmaları durdurmak için emperyalistler tarafından Dublin'de başlayan ve Ankara Süreci ile devam eden tüm görüşmeler de gelinen süreçte iflas etmiştir.

Bu güçlerin gerçek niteliğinin açığa çıkmasında ya da böyle bir sonucun yaratılmasında PKK'nin rolü oldukça büyüktür (süreci hızlandırma anlamında). Ama tek başına bu değildir. Çünkü, PKK, Irak Kürdistanı'nda olmadığı dönemlerde de bu iki güç birbirini boğazlıyordu. Dolayısıyla bu tablonun esas nedeni, aşiretçi yapıyı aşamayan burjuva-feodal karakterli önderlikleridir. Bu burjuva-feodal karakterli önderlikler, genel olarak Kürt halkının çıkarlarından çok, kendi aşiretçi yapısının çıkarlarını korumaya çalışmaktadırlar. Bunun için emperyalistlerle uzlaşmak, bölge gerici devletlerine sırtını dayamak gayet normal ve nesnel bir politika sayılmaktadır. Bu iki parti, bu anlayışları doğrultusunda, Suriye, İran, Türkiye üçgeninde farklı tarihi dönemlerde görevlerine uygun olarak gereken rolü oynamışlardır. Hatta dönem dönem cellatları Saddam'la da bu tür ilişkilere girmişlerdir. Böylesi bir politikanın ya da TC'nin son I. Kürdistanı işgali ile ortaya çıkan açmazların nedenleri ve niçinleri üzerinde durmak ve sonuçlarını kısaca da olsa özetle-

mekte fayda vardır.

Özellikle bu işgal hareketinin PKK açısından yarattığı avantajlar-dezavantajlar üzerinde durmak gerekir. Çünkü, TC, işgal gerekçesi olarak hep PKK faktörünü gösteriyor.

TC'nin I. Kürdistanı'na yönelik belli periyotlarla başvurduğu işgal hareketi ve aynı zamanda PDK ve YNK arasında yıllardan beridir süregelen çatışmalar kitleler üzerinde hem yılgınlığa, hem de tepkiye yol açmıştır. İşte PKK, bu objektif durumdan çok iyi yararlanmasını bildi. PKK, bir yandan kitlelere yönelik PDK ve YNK arasında süren bu çatışmanın anlamsızlığı ve gereksizliğinin propagandasını yaparak, ulusal birlik temasını işlerken, diğer yandan işgalci TC güçlerine karşı başarılı bir savaşım içerisine girdi. Bu olumlu çıkışı bölgedeki Kürtler üzerinde olumlu etki yarattı ve aynı zamanda PKK'nin bölgedeki Kürtler üzerindeki etkisi de giderek arttı. Yıllardır PDK ve YNK'nın önderliklerine mahkum olmuş Kürtler, alternatif bir güç görmeye başladılar. Dolayısı ile bu iki gücün pratik hattını onaylamayan ve bunlara tepki duyan kitleler PKK'ye yönelmeye başladılar.

Bugün gelinen aşamada PDK ve YNK çözülme süreçlerini yaşarken, PKK bölgede büyük bir güç haline geldi. Diğer bir anlatımla, I. Kürdistanı PKK için artık bir geri cephe değildir. Tam aksine, PKK, sözkonusu bölgede oluşacak bir oluşumun alternatifidir-ortağıdır. Bu durumu hem ABD hem de TC çok iyi biliyor. Dahası, diğer emperyalist güçlerde mevcut tehlikenin farkındalar. TC'nin işgal girişimlerini sessiz geçıştirmelerinin altında yatan gerçek de budur.

Ortaya çıkan bu mevcut durum, şu muhtemel olasılıkları daha bugünden gözönünde bulundurmanızı emrediyor; PKK'yi etkisiz hale getirmek için bugün Saddam'ı düşman olarak görenler, yarın Saddam ile daha sıcak ilişkiler kurarak, PDK ve Saddam'ı özerklik (otonomi) noktasında buluşturabilirler. Çünkü; bugün oluşan, ABD, TC, PDK ve İsrail bileşimine karşı hem Kürt coğrafyasında hem de Ortadoğu genelinde muazzam bir tepkiye yol açtığı ve yol açacağı kesindir. Dolayısıyla ABD, TC, yalnız PDK desteği ile bölgedeki çıkarlarını koruyamayacaklarını biliyorlar -ki, koruyamayacaklar da. Bu nedenle PKK'nin gelişimini engellemek, etki alanını daraltmak için PKK'siz ve PKK'ye alternatif çözüm yolları arayacaklardır. Yani, kendi çıkarlarına en az zarar verecek alternatif oluşumlar üzerinde duracaklar ve buna uygun pratik yönelimler içine gireceklerdir. Son yıllarda PKK aleyhine yürütülen çok yönlü saldırılarda yürürlüğe sokmaya çalıştıkları bu planın bir parçasıdır. Yine işgal hareketlerine sessiz kalmalarının altında yatan gerçekler de budur. Çünkü, genelde tüm emperyalist güçler kolu-kanadı kırılmış,

bir takım kültürel haklar için silahlara veda edecek bir PKK arıyorlar. Mevcut PKK bu kalıba uymuyor. Kalıba uydurmak için önümüzdeki süreçte de saldırılara devam edeceklerdir.

Bugün I. Kürdistanı'ndaki Kürt coğrafyasında oluşan tabloya gelince; bir yanda çözülmeye doğru giden PDK, kısmen YNK diğer yanda ise gelişen güçlenen PKK. Bölgesel anlamda ise, ABD, TC, İsrail, PDK cephesine karşı oluşan İran, Suriye, Irak ve PKK. Yani, PKK'nin son saldırılarıyla birlikte sözkonusu ülkeler üzerindeki etkisi de giderek arttı. YNK- her ne kadar bugün objektif olarak PKK'nin yanında yer alıyorsa, bu gücün yarın ne yapacağı pek belli değildir. Dahası, YNK'nın bugüne kadar izlediği pratik, onun güvenilmez bir güç olduğunun da resmi kanıtıdır. Şu olasılığın ihtimal dışı olmadığı apaçıktır. ABD ve İngiltere PDK ve YNK'yi daha önceki anlaşma koşullarına uymak kaydıyla bir ateşkes sürecine sokabilir. Mevcut cepheyi daraltmak için emperyalistler YNK'ya yönelik baskılarını arttırabilirler -ki bu yönlü ipuçları da vardır.

Bölgede emperyalist güçler arasındaki dengelere gelince;

Bugün, ABD, Almanya ve Japon emperyalistleri dünya pazarları üzerinde daha fazla tahakküm kurmak için kıyasıya bir rekabet içindeler. Bu rekabetin sürdüğü önemli bölgelerden biri de Ortadoğu'dur.

ABD emperyalizmi için Ortadoğu bölgesi büyük bir önem taşımaktadır. Körfez krizi, Filistin-İsrail çatışmalarında, Kürt sorununda ortaya koyduğu koymaya çalıştığı politikalar bunun en somut örneğidir. Hiç şüphesiz her şey ABD emperyalizminin isteği doğrultusunda gitmiyor. Emperyalist güçlerin bölge devletlerinin içinde buldukları ilişkiler ve çelişkiler, bu durumun önündeki en büyük engellerdir.

Hatırlanacağı gibi, SSCB dağılmadan önce bölgeye yönelik politikalarda ABD öncülüğünde bir çok emperyalist gücün oluşturduğu bir blok, bir ittifak cephesi söz konusuydu. Ancak SSCB'nin dağılmasıyla birlikte bu ittifak cephesi dağıldı. Ve bölgeye ilişkin (Kafkasya ve Ortadoğu'ya) öteden beri emperyalist güçler arasında varolan rekabet daha bir açığa çıktı. Ve aynı zamanda kızıştı. Bugün esas olarak ABD, Almanya, Japonya arasında sürdürülen rekabet, bu sürecin en iyi aynasıdır-resmidir. Elbette bölgeye dair plan-proje sahibi olan yalnız bu güçler değildir. Ortadoğu'ya ilişkin Çin'in yoğun girişimleri varken, Rusya, Fransa İngiltere ve İtalya bölgedeki pastadan pay kapmak için boş durmuyorlar, duramazlarda.

Bu durum kaçınılmaz olarak ABD emperyalizminin bölgede istediği gibi at oynatmasını engelliyor. Örneğin, ABD emperyalizmi, bölgede başta Almanya olmak üzere, Fransa, Rusya, Japonya vb. güçlerle bir rekabet içinde;

yine İran Irak, Suriye gibi ülkeler, ABD, emperyalizminin Ortadoğu politikalarına çomak sokmaktadırlar. Bunun en somut örneği, “Körfez Krizi” sonrasında Irak’a karşı tutumunda Fransa ve Almanya’nın yaklaşımındaki farklılıkta ortaya çıktı. Bu aynı durum, Kürt sorununda da belli düzeyde kendini açığa vuruyor. Yani zaman zaman I. Kürdistanı’ndaki Kürt grupları da taktiksel açıdan da olsa ABD ile çelişkiye düşebiliyorlar. ABD’nin Ortadoğu politikalarına en yakın ve en iyi uyum gösteren güçler İngiltere, Türkiye ve İsrail’dir.

Alman emperyalizminin bölgeye yönelik politikaları, son süreçte daha bir hız kazandı. Özellikle “Körfez Krizi”nde ortaya çıkan ABD etkinliği Almanya’yı ciddi anlamda rahatsız etmektedir. Almanya, Balkanlardan sonra Ortadoğu’da da ABD’nin hareket alanını daraltmak istiyor. ABD ile çelişkisi olan İran’la Alman emperyalistleri her bakımdan ilişkilerini geliştirmekteler. Aynı durum ileriki süreçte Irak için de geçerli olabilir. Yine Alman emperyalistleri TC vasıtasıyla da bölgede belli girişimlerde bulunmaktadırlar.

Fransa, İngiltere ve Rusya gibi ülkelerin bölge üzerindeki etkinlikleri eskiye oranla giderek zayıflamıştır. Özellikle Fransa ve İngiltere şu ana kadar bölgede ciddi denebilecek derecede bağımsız bir politika geliştiremediler. Çoğu zaman, öteden beri süregelen gelenekçi politikalarıyla hareket ettiler. Ancak bundan sonraki süreçte, Fransa için durumun daha farklı olacağını (Irak özgülünde olduğu gibi) ipuçlarını vermektedir. Yine Fransa’nın Suriye ve Filistin ile ilişkilerini daha sıcak bir boyuta çıkarma çabası, bunların yanında zaman zaman İsrail’e karşı koyduğu tavırlar bunun en somut kanıtlarıdır. Özcesi; Fransa’nın bundan sonra Ortadoğu’da ABD ve İngiltere’den bağımsız bir pratik hat izleyeceğini söylemek mümkündür. Bölgeye ilişkin çeşitli sorunlarda, bu güçlerle karşı karşıya gelebilir. Rusya ise içinde bulunduğu objektif durumdan dolayı (ekonomik ve sosyal) kısa süre içinde bölgede varlığını ciddi oranda hissettirebilecek bir durumda değildir.

Böylesi karışık bir bölgede gerçek anlamda barışı tesis etmenin yolu, ancak emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı savaşmakla mümkün olur. Emperyalistlerin ve bölge gericilerinin barış söylemleri, aslında yapılan ve yapılacak olan yeni bir savaş çağrısıdır. Ortadoğu halkları bunu İran-İrak savaşında, Filistin-İsrail çatışmasında, Lübnan gerçeğinde, “Körfez Krizi”nde bütün çıplaklığıyla gördüler. Aynı filmleri bugün Kürt coğrafyasında da izletmeye devam ediyorlar. Tüm bunlar, bize; her fırsatta emperyalistlerin sahte barış söylemlerinin altında yatan gerçekleri açığa çıkarıp kitlelere anlatmamızı, yine bu konuda çeşitli devrimci çevreler üzerinde yaratılan bilinç

bulanıklığını gidermemizi emrediyor. Çünkü; emperyalistler ve gericiler gerçek barışın değil, haksız savaşların teminatıdır. Gerçek barış, emperyalist haydutlara ve tüm gericilere karşı tavizsiz ve amansız bir savaşla ancak kazanılabilir.

Bunun da bizim açımızdan en somut ifadesi; patron-ağa devletine karşı Proletarya Partisi önderliğinde sürdürülen Halk Savaşı'nın yükseltilmesine ve Demokratik Halk İktidarını zaferle kurmasına tüm gücümüzle katılmaktır. TC devleti özellikle ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki uzantılarından biridir. O nedenle bu uzantının yok edilmesi en önemli görevdir. Bu görev aynı zamanda en iyi enternasyonalizmdir. Bununla birlikte Ortadoğudaki gelişmelere karşı güncel duyarlılık ve politik gerçekleri açığa çıkarıp emperyalizmi teşhir kampanyaları da önemle yerine getireceğimiz enternasyonal görevlerimizdir.

Kasım 1997

DİPNOT:

- 1) Münir Cerid. *Petrol emperyalizmi*, 1965, Sol Yayınları, sf:10
- 2) *Ana Britannica* 17. cilt,
- 3) *Ortadoğu, Mezopotamya'dan Körfez Savaşı'na*, Allain Gresh-Dominique Vidal (Çev. Hamdi Türe) Alan Yayıncılık, sf:44
- 4) Coşkun Adalı, *Emperyalizmin Ortadoğu'ya Müdahalesi*, Sorun Yayınları
- 5) Alain Gersh-age, sf:53

“Susurluk Raporu”, sistemin görünen çirkin yüzünün resmidir

Ve tüm bu uygulamaların “birkaç fare”nin işi olmadığı, şimdi daha da nettir. Devletin, emekçi halkımıza yönelik sürdürdüğü topyekûn saldırının sonuçlarıdır, bu gerçekleri görmek zorundayız. Kontraçerilla, çete, mafya vb. örgütlenmeler faşist devletin, ulusal ve sosyal mücadeleye karşı oluşturduğu kurumlardır, örgütlenmelerdir ve devletin bir parçası olarak, faşist ordu tarafından yönlendirilmekte ve onların kontrolü altındadırlar. Devlet, tüm bu kurum ve örgütlenmeler üzerinde şekillenen bir aygıttır. O halde sorumlu devlettir, hedef devlettir. Savaşımızın temel hedefi de faşist TC devletidir.

Egemen sınıflar, Susurluk depremiyle birlikte kamuoyunda oluşan haklı tepkileri törpülemek için önce “temiz toplum” şiarına pişkince destek verdiler. Sonra Susurluk için bir “Meclis Komisyonu”, derken “Başbakanlık Teftiş Kurulu” oluşturdular. Bu kurullar aracılığıyla da “rapor”, “araştırma” ve “soruşturma” süreci başlattılar. Dahaşı bu çirkin tablonun kitleler üzerinde yarattığı etkiyi törpülemek, etkisiz hale getirmek için elinden gelen herşeyi yaptılar. Sonunda savcı Kutlu Savaş, Susurluk depremiyle birlikte sistemin açığa çıkan pisliklerinin özetini rapor adı altında Başbakana sunmuş ve o da kamuoyuna sundu. Kısacası, raporda yeni bir şey yok. Yeni olan tek şey, sistemin kontraçerilla faaliyetlerinin açığa çıkan büyük bir bölümünün resmi olarak kabullenilmesidir. Yani artık egemen sınıflar ve onların siyasi sözcüleri “faili meçhul cinayet”lerin olmadığını söyleyemezler. Devletin, eli kanlı çetelerini ya da egemenlerin söylemiyle devletin çeşitli kurumlarının yarattığı çetelerin varlığını yadsıyamazlar, yadsımaları da mümkün değildi.

Gelinen aşamada -ki baştan itibaren de yapılan buydu, egemen sınıflar ve onların siyasi sözcüleri ve mehmetçik basının tüm derdi, sistemin aklanması, sistemin en tepe kurumları olan MGK ve orduyu temize çıkarmaktır. Sorunu “bir avuç kötü niyetli” ölü Çatlılar ve diri Çatlılarla açıklayıp, geçiştirmeye çalışmaktır. Doğrusu burada şaşırılacak hiçbir şey yoktur. Çünkü, ikiyüzlülük ve sahtekarlık burjuvazinin en büyük mesleği ve erdemidir. Aynı sahtekarlık söz konusu raporla da bir kez daha belgelenmiştir. Bunun daha iyi anlaşılabilmesi için bir yandan sistemin kontraçerilla faaliyetlerinin dünü ve bugünü -ekonomik boyutlarını (rant savaşını) irdelerken, diğer yandan raporun amaç ve hedefleri üzerinde duracağız.

Raporun en çarpıcı özelliği, orduyu, MGK’yı Susurluk ola-

yının dışında tutup, “çeteleşme” sürecini 1993 yılıyla başlatmaya çalışmasıdır. Oysa gerçekler bunun tam tersini söylüyor. Bu coğrafyada kontrgerilla faaliyetlerinin tarihi 12 Martlara dayanmaktadır. Daha sonraki süreçte yaşanan 1 Mayıs '77 Katliamı, Maraş, Çorum katliamlarının adreslerinin kontrgerilla ve onların yasal uzantıları MHP'ye dayandığını bugün herkes daha iyi görebiliyor. Nitekim, MİT'çi Korkut Eken, A. Çatlı'yı 12 Eylül öncesi kullandıklarını ve 12 Eylül sonrasında yurtdışına gönderdiklerini itiraf etti. Başta Çatlı olmak üzere bugün isimleri sıkça telaffuz edilen kontra elemanlarının yurtdışında Ermeni örgütlerine ve kuruluşlarına karşı bir-çok eylem gerçekleştirdikleri herkesçe malumdur. Orduyu bu tür organizasyonların dışında tutan hainler, cuntanın şefi Kenan Evren'in bu eylemlerden haberdar olmadığını söyleyebilirler mi? Kaldı ki, söyleseler de bir anlam ifade etmez. Ölü Çatlı'nın ya da Çatlılar'ın devletin birçok kurumuyla direkt bağlantıları olduğunu, bugün egemenlerin bir kısmı açıkça kabul ediyor. Peki o süreçte tüm bu kurumların en etkili karar merciinin cunta şeflerinin olmadığını kim iddia edebilir? Cunta şeflerinin bilgisi dışında Ermenilere yönelik -uluslararası alanda TC'yi zor durumda bırakmaları anlamında- bu denli riskli eylemlerin yapılması düşünülebilir mi? Tabi ki düşünülemez. Dikkat edilirse, bu eylemlerde genelde kullanılan tüm katiller MHP kökenli ve aynı zamanda TC tarafından birçok katliamdan dolayı “aranan” unsurlardır. Aynı yöntem daha sonraki süreçlerde de izlenmiştir. Bunun nedeni gayet açıktır: herhangi bir yakalanma olduğu takdirde, egemenler “Vay elinize sağlık, biz de yıllardır bunları arıyoruz” diye ikiyüzlü gösterilere devam edeceklerdi. Nitekim katil Oral Çelik olayında bu somut olarak yaşandı.

Raporun, burjuva basınına yansıyan bölümlerinden belli aktarmalar yaparak sorunu incelersek, ordunun bu faaliyetlerdeki rolünü daha rahatlıkla göreceğiz. “Devlet biliyordu” başlıklı bölüm altında ifade edilen şu: “Devletin tüm kurumları yapılanlardan haberdardır. Başbakanlık, Susurluk'ta meydana gelen kazanın bardağı taşırması ile etrafa yayılmış, devlet sırrı olacak konular gazete haberlerinin, makalelerinin ana konusu haline gelmiştir. Herşeyin bu kadar kolay ortaya çıkması ve duyulması ise yapılan işlerdeki ciddiyetsizliğin en önemli göstergesidir. Mesela İzmit, Adapazarı, Bolu ekseninde işlenen cinayetlerin ortak noktalarından biri polis, jandarma, itirafçı örgüt mensuplarının faaliyetlerinin yörede yoğunlaşmış olmasıdır. Cinayetleri işleyenler, burayı değiştirme gereği bile duymamışlar, yarattıkları ürküntü, güçlerinin delili olmuştur.”

Parantez içinde hemen şunu belirtelim ki, bay savcı, cinayetlerin gayriciddi bir tarzda işlenmesine tepki duyuyor. Anlaşılan o ki, mevcut başıboşluk raporu hazırlatanları da rahatsız etmiş. Yeniden konuya dönersek, birincisi, devletin tüm kurumları yapılanlardan haberdar ise egemen sınıfların siyasal sözcüleri şu sorulara yanıt vermek zorundadırlar: MGK, bu devletin en üst kurumu ve ordu da MGK'nın beyni değil midir? Bu soruya hayır yanıtı verseler dahi, bunun pratik olarak pek bir anlamı olmaz. Bu konuda özellikle “sosyal-demokrat” maskeli B.Ecevit ile S.Demirel'in söyledikleri ibret vericidir. Aynı zamanda orduyu akla-

maya çalışma beyhudeliğidir. “Ordu siyasete karıştırılmamalıdır, devlet sırrı açıklanmamalıdır” (Demirel). Ecevit ise “Çok boyutlu karanlık ilişkiler ağı devleti ve milleti sarıp sarılamamış durumdadır” demekte, Çiller’in “Ne varsa açıklansın” sözlerine ise “Oysa kendisi örtülü ödenekle ilgili bazı gerçekler açıklanırsa bunun savaşa yol açabileceğini söylüyordu. Çiller o sözünü unutmuş gözüküyor” demiş ve “Çetelere karşı mücadele edenler de çeteleşmiştir” şeklindeki çarpıcı açıklamayı yapmıştır.

Öncelikle belirtelim ki, iki tescilli hain, yaratılan bu çirkin tablonun dışında değiller, bizzat içindedirler. Bunların görevi, tetiğe basmak değil, tetiğe basanları korumaktır. Kamuoyuna karşı egemen sınıfların ve onların militarist kurumlarının siyasi sözcülüğünü yapmaktır. Nitekim MGK’nın kararlarını resmileştirip uygulamaya koymakla yükümlü olan parlamento ahır, bu iki zatın değişmeyen mekanlarıdır. Dolayısıyla bu iki zat, namuslu oynayabilirler, ama namuslu olmadıkları açık. Bu iki zat, kontrgerilla eylemlerinde, ordunun rolünü gizlemeye çalışabilirler, hatta bu eylemler karşısında dehşete kapılmış tarzda gösteri yapabilirler -ki yapıyorlar da. Oysa bu zatlar, bu ülkede başbakanlık yapmışlar, hala biri Cumhurbaşkanı, diğeri ise hükümet ortağı ve başbakan yardımcısıdır. Dolayısıyla tüm bu olup bitenlerden bihaber olabilirler mi? Kürt coğrafyasında, raporda belirtildiği gibi ölüm emri yetkisi ta başçavuşlara kadar inmiş. Dahası ortada binlerce faili “meçhul” cinayet varken, bu cinayetlerin hangi kurumlar tarafından işlendiğini ve işletildiğini bilmeyebilirler mi? Buna inanmak mümkün müdür? Kısacası, halk düşmanı rollerine uygun olarak yapılması gerekeni yapmaya çalışıyorlar. Ama tüm bu beyhude çabalar, mevcut gerçekler karşısında yok olmaya mahkumdur.

Bu çirkin ve karanlık tablonun yaratıcısı bu sistemin kendisidir. Ölü ve diri Çatıların, M.Ağarların, Veli Küçüklerin, kısacası tüm katillerin yaratıcısı ve koruyucusu bu sistemin kendisidir. Bu sistemin tüm kurumları, MGK, ordu, polis, kısacası tüm militarist güçleri ve onun parlamento ahırındaki bileşenleri (ANAP, DYP, CHP, DSP, DTP, RP, BBP, MHP) gibi siyasi partileri de bu tablonun sahibidirler. Rollerin farklı olması hiçbirşeyi değiştirmez. Her filmin aktörü ve figüranları olduğu gibi, bu karşı-devrimci faaliyetlerin de figüran ve aktörleri vardır. Sonuçta herkes rolünü oynuyor, herkes rolüne uygun olarak hareket ediyor.

Karşı-devrim cephesinde feryadı-figan edenlerin tüm kaygısı, besleyip büyütükleri katillerin kara para, uyuşturucu ticareti vb. rant savaşımında birbirini boğazlamaya başlamalarıdır. “Sıra bize de gelecek” korkusu, onları “Derin devlet” gerçeğinden “Şeffaf devlet” rüyası demogojisine itiyor. Bundan dolayıdır ki, “Çizmeyi çok aşttımız” gerekçesiyle açığa çıkan bazı katilleri geçici olarak cezavine konuk ettiler. Daha sonra ise birer birer salıverdiler. Katil M.Ağar boşuna “Beni en iyi DGM’ler anlar” demiyor. Evet doğrudur. DGM’ler kara para ve uyuşturucu tüccarlarını, katil sürülerini aklama ve temize çıkarma mercileridirler. Bu sistemin yargı kurumlarının görevi, tabi ki sistemi koruma ve kollamaktır. Olan da, yaşanan da budur. Birçok katili aklayan DGM’ler yakında Kırıcıları ve Çakıcıları da misafir edip aklarsa hiç kimsenin şaşırması gerekir. dahası şaşırana şaşır-

mak gerekir.

Keza, Susurluğun sonuç, çürüten sistemin kendisi olduğu gerçeğinin altını ta başından beri çizmiştik. Devlet dışında kontrgerilla aramanın, çete aramanın, sorununu, "haddini bilmeyen" üç-beş katil sürüsüyle açıklamaya çalışmanın gerçeği tersyüz etmekten başka bir anlama gelmeyeceğini de ifade etmiştik. Geline aşamada, bay savcı, devleti aklama eksenini üzerinde hazırladığı raporda dahi bazı gerçekleri itiraf etmek zorunda kalmıştır. Örneğin PKK lideri Öcalan'a, DHKP/C lideri Karataş'a yönelik suikast plan ve girişimleri üç-beş haydutun işi midir? Ya da M.Ağar ve Tansu Çiller hangi kurumun üyeleridir. Biri Başbakan, biri Adalet Bakanı. Dahası var; uyuşturucu ticaretinden aranan Nurettin Güven ve MİT mensubu olan, iç hesaplaşma sonucu öldürülen Tarık Ümit'i de D.Karataş'ın peşine düşürmüşlerdir. Aslında herşeyin yolu sisteme çıkıyor. Yargısız infazların, gözaltında kayıpların, yurtdışı operasyonlarının adresi sistemin kendisidir. T.Çiller, Ağarlar, Demireller, Güreşler bu sürecin aktörleridir. Bunlar gider, yerine yenileri gelir. Sıkça söyledikleri "Devletin korunması ve devamlılığı" da bu anlayışın ürünüdür.

Raporda yeralan, ama "devlet sırrıdır" diye "Bükreş gazisi" M.Yılmaz tarafından açıklanmayan cinayetler ve diğer tüm karanlık işlerin hiç de sır bir tarafı yoktur. Bay savcının dediği gibi "İşler devlet ciddiyeti ile yapılmadığı için" herkesçe bilinmektedir. Azerbaycan darbesi mi sır? Ermenilere yönelik eylemler mi? Uyuşturucu ticareti, faili "meçhul" cinayetler mi? Sahi hangisi sır? Elbetteki hiçbirisi. Yazımızın akışı içinde özellikle T.Kürdistanı'nda "sır" denilen birçok faaliyeti genişçe izah etmeye çalışacağız.

"Susurluk Raporu", Başta Kürt Ulusal Mücadelesi Olmak Üzere Emekçi Halkımıza Yönelik Uygulanan "DYSS'ni Ve Sorumlusu Faşist Devleti Gizlemeye Yöneliktir!

Susurluk kazası ve devamında açığa serilen devletin çürümüşlüğüünün, çirkinliğinin, kontra niteliğinin geniş kitleler tarafından daha da anlaşılması ve devlete karşı mecut "güven" in güvensizliğe evrilmesi sürecinin önüne geçilmesi ve devletin aklanması hususunda, ordu önderliğinde yürütülen hummalı kampanyaya burjuva faşist partilerden medyaya, işbirlikçi kontra sendikacılardan "Sivil Toplum Örgütleri"ne kadar nasıl da cansiperane bir şekilde el ele verilerek çabaladıklarını gördük-görüyoruz.

Refahiyol döneminde oluşturulan "TBMM Susurluk Araştırma Komisyonu"nda da, bugün Anadol-D hükümetince Kutlu Savaş'a hazırlatılan "Susurluk Raporu"nda da ortak yön, yukarıda belirttiğimiz gerçekliktir. Yani, her ne şekilde olursa olsun "devletin aklanması" ve tüm kirli işlerin "Devlet içine sızmış birkaç fare"ye yüklenerek işin içinden sıyrılmak ve böylece düzenin devamının sağlanmasına yöneliktir. T.Kürdistanı'nda ve diğer alanlarda gerçekleştirdikleri katliam-

ları, faili "meçhul" cinayetleri, işkence, infaz, köy yakma, zorla göç, uyuşturucu ticareti vb. kirlî uygulamaları bir-kaç ölü ve diri çete mensubuna yükleyerek faşist devletin halkımıza karşı sürdürdüğü kontrgerilla savaş tarzı olan "DYSS"ni, uygulamaları ve sonuçlarını ve bunun sorumlusu olan faşist Türk devletini ve ağababaları emperyalistlerin suçlarını gizlemeye çalışmaktadırlar. Yapılan tüm iğrençliklerin, vahşetlerin, barbarlıkların devletin gerici savaş politikalarının sonuçları değil de, "görevini kötüye kullanan sorumsuz insanlar" olduğu yönlü demagogik propagandalarla kitleleri yanıltmaya, yönlendirmeye ve tepkilerini yeniden düzene yedeklemeye çalışmaktadırlar. Oysa tüm bu çabalar boşa çıkmak durumundadır. Bu ülkede yaşanan olaylar, gelişmeler, bunların tümünün bir devlet politikası olduğu kontrgerillayı da, çete ve mafyayı da benzeri para-militer güçleri de emperyalizmin istemleri ve yerli uzantılarının kendi çıkarlarına uygun olmasından ötürü, Halk Savaşı'nı, gerilla savaşı ve tüm devrimci-demokratik mücadeleleri bastırmak için bizzat devlet tarafından örgütlenmiştir. Yani, esas kaynak devlettir, onun savaş politikasıdır, savaşın yürütücüsü ve devletin "çelik çekirdeği" olan faşist ordu ve benzer militarist güçleridir.

Gerçekler, Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Ve Sınıfsal Kurtuluş Mücadelesine Karşı Sürdürülen Gerici-Haksız Savaşta Gizlidir!

Yazımızın içerisinde Türkiye'de kontrgerilla var mıdır, yok mudur? şeklinde bir tartışmaya girmeyeceğiz, zira kontrgerillanın varlığı geniş çevreler tarafından bilinen bir gerçekliktir. Dolayısıyla böylesi bir tartışma, sorunu geri bir düzeye ele almak olacaktır. Burada açılması gereken ve geniş halk kesimleri açısından henüz bütünüyle kavranamayan bir olgu olan, devletin T.Kürdistanı'nda sürdürdüğü gerici savaş ve kontrgerilla, çete, mafyanın bu zeminde örgütlendirilip seferber edildiği ve kontra faaliyetlerde bulunduğu, bunun devletin savaş politikasının bir sonucu olduğu gerçekliğinin irdelenmesidir. Sürdürülen gerici-haksız savaş ve onun yürütücüsü olan faşist Türk Ordusu görülmediği sürece, hiçbir gerçek görülemez ve egemenlerin istediği tarzda sorunu bir-kaç "ölü-diri çete mensubu"na yıkarak, böylece faşist devlet ve orduyu aklamaya yolaçacaktır.

Faşist diktatörlüğün bu çirkin yüzü, T.Kürdistanı'nda başta Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi (KUKM) olmak üzere sınıfsal mücadeleye karşı yıllardır sürdürülen kontrgerilla tarzındaki gerici savaştır. Kürt Ulusu'nun ve önderliği PKK'nin 1984'de başlattığı silahlı mücadelenin bastırılması, kitlelerin denetim altına alınması amaçlı olarak katliamlar, cinayetler, işkence ve zulümde sınır tanımamıştır. Ve bugün hazırlanan "Susurluk Raporu"nda "devlet sırrı olarak nitelenen ve 11 sayfadan oluştuğu söylenen bölüm, T.Kürdistanı'nda uygulanan bu devlet politikalarının kendisidir. Egemenlerin tüm sözcülerinin "Açıklanırsa devlet zor durumda ve korumasız kalır" şeklindeki söylemleri ve dil ucuyla da olsa, T.Kürdis-

tanı'nda bu çeteler tarafından işlenen suçlar olarak ifadelendirilen ve ısrarla devletle özdeşleştirilmemeye çalışılan ifadeler, bir yönüyle itiraftır. Ancak bunlar, gerçekleştirilen vahşette "devede tüy" kalmaktadır. Gerçekler ise ürkütücü boyutlardadır. Faşizmin, kökleri 1952'lere dayanan kontrgerilla örgütlenmesini oluşturduğunu ve kullandığını belirtmiştik. 1970, 1980 darbeleri öncesi ve sonrasında kullanılan kontrgerilla, 1984'lerden sonra silahlı temelde başlayan ulusal mücadeleye karşı yaygın olarak kullanılmıştır. Sürdürülen savaş, bu dönemlerden sonra kontrgerilla tarzındadır ve bu tarzda her türlü kirli yöntem kullanılmakta, hiçbir kural tanınmamaktadır. Zaten "DYSS" (Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi'nin "kuralsız savaş" diye tanımlanması da bundandır. Düşman olarak görülen devrimci, komünist, ulusal güçler ve kitle desteği, ne pahasına olursa olsun yok edilmedir mantığıyla yaklaşmaktadır.

İşte bu amaçla, ordu önderliğinde özel tim, jandarma timleri, JITEM, koruculuk, itiraftılar, çete-mafya, her türlü para-militer güçler ve bunların birçok alana yayılmış sivil-siyasal uzantılarıyla "topyekün" bir savaş sürdürüldü/sürdürülmektedir. Tüm bu gerici savaş planları, ordu tarafından planlanıyor, MGK'da karar altına alınıyor ve yine ordu inisiyatifinde çeşitli kurumlar ve örgütüllüklerle uygulanıyor. İşte T.Kürdistanı'nı ve tüm ülkeyi yangın yerine çeviren de bu politakalar ve uygulayıcısı olarak en başta faşist ordudur. Üç bin "faili meçhul" cinayet; yakılan ikibine yakın köy, göç ettirilen üç milyon Kürt, katledilen onlarca Kürt aydını, gazetecisi, sendikacısı, yurtsever işadamları, avukatlar, yakılan-yıkılan ormanlar, hayvanlar, tarlalar, toplu işkenceler, keyfi tutuklamalar, bombalanan gazeteler ve siyasi partiler, insanlık suçu olan ve savaşı finanse aracı yapılan her türlü uyuşturucu vb. ticareti...

Tüm Bunlar "Üç-Beş" Çete Mensubunun İşidir?

Elbetteki hayır! Bu bir savaş "konsepti"nin, yani kontrgerilla savaş tarzı olan "DYSS"nin sonuçlarıdır ve faşist devletin "çelik çekirdeği" ordu önderliğinde sürdürülen ve adım adım '84'lerden günümüze ulusal ve sınıfsal mücadelenin tutanmasına paralel olarak uygulanmıştır. Kontrgerilla örgütlenmelerinin hiyerarşik olarak Genel Kurmay 2. Başkanlığı'na bağlı olması gerçeği de bunun bir kanıtıdır. Devletten yana olmayan tüm Kürtler'in düşman olarak görülüp her türlü zulme uğratılması işte bu "konsept"in ürünüdür. Ülkenin her alanında hergün katledilen onlarca insan, yakılan köyler, kaybedilen aydınlar, yurtseverler, göç ettirilen milyonlar, nasıl oluyor da "üç-beş fare" tarafından yapılabiliyor? Tüm bunların demagojiden ibaret söylemler olduğu açık değil mi?

“93 ile ‘96 Arası” ya da “93 Konsepti” ile Sınırlanan Faşizmin Kontra Uygulamaları...

Kutlu Savaş’a hazırlanan rapor, ülkede, özellikle de Kürt coğrafyasında uygulanan soykırımı, kendi içlerindeki çıkar çatışmaları ve bunun somut politik formülasyonu olan “Yeniden Yapılanma” doğrultusunda, tüm uygulamaları “93-96” arasında sınırlamakta ve çetelerin bu dönemde esasta faaliyet sürdürdüğü şekilde kamuoyu yanıltılmaya çalışılmaktadır. Ülkemizde savaş ‘93’te başlamadı ve doğal olarak da kontrgerilla uygulamaları da bu dönemde başlamamıştır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu uygulamalar ‘70’lerde ve ‘80’lerdeki toplu katliamlarda, provokasyonlarda, aydınların, devrimcilerin, komünistlerin katledilmesinde, işkencelerden geçirilmesinde ve kaybedilmesinde yaygın olarak kullanılmış ve ‘84’lerde başlayan KUKM’ne karşı da her geçen gün dozu artırılarak uygulanmış/uygulanmaktadır. 89’larda ivmelenen KUKM, ‘90’larda doruğuna ulaşmıştır. ‘93’e gelindiğinde doruk noktasını yaşayan KUKM’ne karşı gerici savaş da tırmandırılmıştır. Her alanda “topyekün mücadele” diye ifadelendirilen ve ordu önderliğinde uygulanan ve kamuoyunda “93 konsepti” olarak bilinen bu planla, “Alan Hakimiyeti” uygulamasına geçilmiş ve karşı-devrimci şiddet en kirli yöntemlerle dizginlerinden boşanırçasına uygulanmıştır. Bu dönem (‘93-‘94 ve devamında) faili meçhul cinayetlerin, köy yakma ve boşaltmaların, zorla göçettirmelerin, koruculaştırma dayatmalarının, toplu katliamların vb. en yoğun olarak gerçekleştirildiği dönemdir. Bugün açığa çıkan kirli ilişkileri, katliamları, infazları “93-96 dönemi” ya da “93 konsepti” ile sınırlamak, ‘93 öncesi uygulanan soykırımı görmemezlikten gelmek olacaktır. Yine ‘93 döneminde, T.Kürdistanı’nda koruculuk kurumu ve itirafçıların operasyon ve katliamlarda, köy baskınlarında yaygın olarak kullandığını, yine bu dönemde MGK’da kararlaştırılan ve Çiller tarafından açıklanan, tüm devlet kurumlarına “gizli genelge”lerle “gereğinin yapılması” için verilen talimatlarında “PKK’ye yardım eden iş adamlarının tespit edildiği ve üzerlerine gidileceği”, yanısıra “Bölücü-yıkıcı yayınların bertaraf edilmesi” açıklamalarından hemen sonra, yurtsever Kürt işadamları kontrgerilla tarafından birer birer katledilmiş ve devamında Özgür Ülke gazetesinin İstanbul’daki merkezi ile Ankara bürosu bombalanmıştır. Keza devletin psikolojik savaş çerçevesinde yayınlanan “Türk Tarihi Dergisi”nde açık açık “Devletin uyuşturucu ticaretini teröristlerin ellerinden alarak yapması gerektiği ve bu alanda da karşı-yöntemlerle kazanmak gerektiğini” şeklindeki ifadelerle, uyuşturucu ticaretinin devlet ve çeteleri tarafından yapıldığını itiraf etmekte ve yanısıra “uyuşturucu işini teröristler yapıyor” şeklinde çamur atmaktan da geri kalmamaktadırlar.

Bugün “çetebaşları” olarak kamuoyunda teşhir olan Çiller ve Ağar, bu dönemlerde biri başbakan, diğeri ise bakan olarak görev yapmakta ve bugün kendi dönemlerindeki uygulamaları “MGK’nın kararlarını uyguladık, sahipleniyoruz. Devleti yıpratmaya çalışmaktadırlar, kimse bizden hesap soramaz” şeklindeki “cürretkar” (!) tavırlarla kendilerini hizaya getirmeye çalışanlara kafa tutarlarken, diğer yandan da devletin yıpranmasını engellemek için elinden geleni yapmakta-

dırlar. Tüm bunlar bile bu uygulamaların bir devlet politikası ve bu kontraların, çetelerin de devletin birer parçaları olduğuna birer kanıttırlar.

Yine açıklanan "Susurluk Raporu"nda "OHAL bölgesinde adam öldürme konusunda karar mercii, başçavuş, komiser yardımcısının yanısıra korucu ve itirafçılara kadar indirildiği, "Devletin mahkemelerine getirilip götürülen insanların, devlet görevlilerince öldürülerek cesetlerinin köprü altlarında bulunduğu şeklindeki itiraflar; yine raporda yeralan bir itirafçının itirafında "Güneydoğu'da PKK ile ilişkili olduğundan şüphelendiğimiz herkesi infaz yetkimiz vardı. Bu insanları faili meçhul şekilde öldürmeyi yöntem olarak benimsemiştik. Bize verilen talimat böyleydi" şeklindeki söylemleri, T.Kürdistanı'nda yaşanan kontra uygulamaları gerici savaş gerçekliğinin korkunçluğunu gözler önüne sermektedir.

Yeterince açık. Devlet yanlısı olmayan hiçbir kürde aşam hakkı yok! Talimat böyle! Talimatlar nereden alınıyor? Devletin tepesinde, MGK'da alınan kararların hiyerarşik işlerlik içerisinde alt savaş organlarına sunulması ve buradan da pratiğe geçirilmek üzere "gereğinin yapılması"!

Sürdürülen gerici-haksız savaş içerisinde konumlandırılan bu çeteler, kontralar bir yandan aldıkları talimatlar doğrultusunda kıyımlar, katliamlar gerçekleştirirken, yanısıra uyuşturucu ticareti, fidye, haraç, soygun adam kaçırma vb. yollarla büyük rantlar elde etmektedirler. Savaş ortamının yarattığı rantlardan yararlanan bu güçler, giderek devletin merkezi kliğinin, ordunun denetiminden çıkmış ve rant alanlarını genişletme ve güçlerini pekiştirme amacıyla CIA direktifli yurtdışı operasyonları düzenlenmiş ve uyuşturucu ticareti ve kara para aklama alanlarını genişletmişlerdir. Özellikle siyasal olarak DYP içerisinde konumlanan bu güçler, egemen azınlığın diğer klikleriyle çatışma içerisine girmiş ve bu çatışmalar karşılıklı restleşmelerle devam etmektedir. Bu çatışmanın bahsettiğimiz gibi rant ve devlet olanaklarından sınırsızca yararlanma ve güç olma arzularından kaynaklanmaktadır. Ve ordu önderliğinde başlatılan "hizaya getirme operasyonu"nun esasta kendi mecrasında ve istediği tarzda -yavaş ve çatışkılı da olsa- yürümektedir. Ve bu operasyonla, ordu, devletin tüm kurumlarını yeniden merkezileştirme ve tamamen kendi kontrolünde, emperyalizmin ve yerli uşaklarının çıkarlarını en iyi şekilde koruyacak bir yapıya kavuşturulmasını istemektedirler.

İşte tüm bu parçalanmışlığa, klik savaşımına, çeteleşme ve mafyalaşmaya, kontralaşmaya, ekonomik ve siyasal krizin giderek derinleşmesine neden olan esas etken emekçi halkımıza karşı her alanda sürdürülen gerici-haksız savaştır. Raporlarında gizledikleri esas yön de ulusal ve sınıfsal mücadeleye karşı sürdürülen haksız savaş yöntemleri ve sonuçları olan katliamlar, işkence ve faili "meçhul cinayetler" zorla göç, koruculaştırma, ambargo, abluka, köylerin yakılması vb.dir. Bütün bunlar gizleniyor çünkü, açıklandığı durumda devletin kontra uygulamaları ve niteliği açığa serilecek ve kitlelerce tüm gerçeklik berrak bir şekilde görülecektir. Ve sonucunda doğal olarak faşist devlet "savunmasız" kalacak, sosyal tabanını kaybedecektir. Bu da devletin yıkımı olacaktır. Gizlemeleri bundandır. Çıkarlarının güvencesi olan faşist devlet aygıtının devamı ve bekası için zorunludur.

Ama nereye kadar gizlenebilecek bu gerçekler!?!...

Katledilen Kürt Aydın, Gazeteci, Sendikacı Ve Politikacıları

“DYSS”nin temel ayaklarından birisi de “Psikolojik Savaş”tır. Bu çerçevede, sürdürülen haklı ve meşru mücadelede ön plana çıkan, halk tarafından bilinen ve sevilen aydınlar, devrimci-demokrat ve komünistler katledilerek halk içerisinde panik ve terör ortamı yaratılması amaçlanmakta, kitleler böylelikle pasifize edilmeye, aydın ve ilerici kesimler sindirilmeye çalışılmaktadır. Keza en sıradan insanlar gözaltında kaybedilerek, katledilerek devrimci hareketlere destek sunan kitleler nezdinde “kim olursa olsun, konumu ne olursa olsun mücadeleye destek sunan devlet yanlısı olmayan herkesi katlederiz, kaybederiz” korkusunun kitleler içerisinde nüfuzunu sağlayarak kendi denetimleri altına almayı amaçlamaktadırlar.

Ülkemizde her alanda, özellikle de T.Kürdistanı’nda kontrabazlarından Ağar’ın açıkladığı gibi “bin operasyon”lar gerçekleştirilmiş ve bugün bilinen yönüyle binlerce insan katledilmiş ve 3 binin üzerinde faili “meçhul” cinayet işlenmiştir. Tüm bunların faillerinin kontrgerilla uygulamalarını sınırsızca uygulayan faşist devlet olduğu açıktır. İşte katledilen, gözaltında kaybedilen, faili “meçhul” cinayetlerden birkaçı:

1) 31 Temmuz 1985-Sıddık Bilgin:

Bingöl’de öğretmenlik yaparken, kontra yüzbaşısı Ali Şahin’in aydınları sindirmek ve halka gözdağı vermek, PKK ile ilişkilerin önlemek amacıyla okulundan gözaltına alınmış ve iki gün süreyle uygulanan işkence sonucu katledilmiştir. Dışarıya çıkarılan Bilgin, kurşuna dizilmiştir. Devletin resmi açıklaması; “Dur ihbarına uymayıp, kaçarken vuruldu” oluyor. Daha sonra dava açılmış, o dönemde orada bulunan askerler “Yüzbaşı Ali Şahin’in emriyle öldürdüklerini” itiraf etmelerine rağmen dava takipsizlikle kapatılmıştır.

2) 5 Temmuz 1991-Vedat Aydın:

HEP Diyarbakır İl Başkanı ve aynı zamanda İHD Yönetim Kurulu Üyesi olan Aydın, bölgede etkili olan, halk tarafından sevilen yurtsever bir aydın, siyasetçi idi. Bu nitelikleriyle kontrgerillanın hedefi durumuna gelen Aydın, 5 Temmuz ‘91’de Diyarbakır’daki evinden polislerce gözaltına alınmış ve 8 Temmuz günü Diyarbakır’ın Ergani ile Elazığ’ın Maden ilçeleri arasında karayoluna yakın bir yerde cesedi bulunmuştur. Katliamı protesto eden onbinlerce insan Diyarbakır alanlarını doldurmuş ve devleti lanetlemiştir. Ancak kontrgerilla burada da boş durmamıştır. Cenaze töreninde kitle üzerine rastgele ateş açarak bir katliam daha gerçekleştirmişlerdir.

3) 18 Şubat 1992-Halit Güngen:

İkibin’e Doğru dergisi muhabiri. Diyarbakır’da çalıştığı büroda katledilen ilk Kürt gazetecisi. Cem Ersever’in itiraflarında “Yeşil” kod adlı Mahmut Yıldırım ve Mehmet Yazıcıoğlu isimli kontrgerilla timi tarafından cinayetin işlendiği açık-

lanmıştır.

4) 24 Şubat 1992-Cengiz Altun:

Yeni Ülke gazetesinin Batman muhabiri. Batman Yeni Mahalle'deki evinden işyerine gitmek üzere çıkarken kontra timlerince katledildi.

5) 8 Haziran 1992-Hafız Akdemir:

Ö. Gündem Diyarbakır muhabiri. Evinden işyerine giderken katledildi.

6) 23 Mart 1992- İzzet Keser:

Sabah gazetesi muhabiri-Türk milliyetinden. 21 Mart Newroz bayramı kutlamalarında faşizmin gerçekleştirdiği katliamı ve faşist baskıları protesto gösterisinde Cizre'de Özel Timlerin açtığı ateşle yaşamını yitirdi.

7) 31 Mart 1992-Bülent Ülkü:

Gemlik'te "Körfeze Bakış" gazetesini çıkarıyordu. Kontrgerilla tarafından "Gizli bir örgütle ilişkisi var" iddiasıyla kaçırılmış, elleri bağlanmış ve işkence edilmiş, cesedi kurşunlanmış bir vaziyette Uludağ yolunda bulunmuştur.

8) 31 Temmuz 1992-Yahya Orhan:

Yeni Ülke ve Özgür Gündem gazeteleri Gercüş muhabiri. İşinden evine dönerken kontra güçlerce katledildi.

9) 29 Temmuz 1992- Çetin Ababay:

Özgür Halk Batman temsilcisi. Evine giderken saldırıya uğramış ve ağır yaralanmıştır. Hastaneye götürülmesi timlerce engellenen Ababay, halk tarafından hastaneye kaldırılıyor, ancak yaşamını yitiriyor.

10) 5 Ağustos 1992-Burhan Deniz:

Tecavüz, kontrgerilla eylemleri, halka panzerlerle saldırıları resimleyip haberleştirdiğinden ve bunları Özgür Gündem'e ulaştırdığından dolayı kontrgerilla tarafından Diyarbakır'daki evinden çıkarken saldırıya uğramış ve felç olmuştur. Felçli durumu hala sürmektedir.

11) 10 Ağustos 1992-Hüseyin Deniz:Öğretmen, Ceylanpınar Ö.Gündem muhabiri, aynı zamanda yazar. Ceylanpınar'da uğradığı saldırı sonucunda yaşamını yitirmiştir.

12) 20 Eylül 1992-Musa Anter (Ape Musa):

Gazeteci, yazar, tiyatrocu, film senaristi, politikacı, halk önderi ve halktan bir insandır Ape Musa. "Kürt Pen"i üyesi ve HEP kurucularından olan Ape Musa, 74 yıllık yaşamı boyunca istikrarlı bir şekilde, yaşamını Kürt halkının özgürlük davasına adanmış yüce bir bilge, asırlık koca bir çınardı. "En büyük zevkim, halk arasında olmak" şeklindeki ifadesiyle halkla bütünleşmiş, acılarını, sevinçlerini, sevdalarını sevdası bilmiş bir insandır Ape Musa. "Türkiye'nin 55 yıllık girdisinin, çıktısının yeminli bir şahidiyim. Hem yalnız şahidi mi? değil!.. Sanığıyım, mahkumuyum, davacıyım" diyordu. Anter, Kürt halkının acısının, öfkesinin simgesiydi ve bu niteliğiyle kanlı çizmeli generallerin, kontraların hedefi durumundaydı. Yeğeni Hüseyin Deniz'in katledilmesiyle "Şimdi sıra hangimizde" adlı makalesi hala hafızalarımızda tazeliğini korumaktadır.

Musa Anter, Diyarbakır belediyesinin düzenlediği kültür-sanat festivaline da-

vetli olarak gelmiş ve kaldığı otelinde kontaraların yaptıkları komployla oyuna getirilmiş ve dostu Orhan Miroğlu ile birlikte kaçırılmış ve Seyrantepe'de 20 Eylül '92'de katledilmiştir.

13) 17 Kasım 1992-Hatip Kapçak:

Gerçek dergisi muhabiri. Kontrgerilla tarafından katledildi. Katilleri gören Rehan ve İsmet Adsoy adlı ana-oğul da yine aynı güçlerce katledildi.

14) 20 Kasım 1992-Namık Tarancı:

Gerçek Dergisi Diyarbakır temsilcisi. Hizbi-kontra ve kontrgerilla üzerine yaptığı haberlerden dolayı katledildi.

15) Dr. Emin Ayhan-10 Haziran 1992'de katledildi.

16) İdris Çelik-Diş doktoru 21 Haziran 1992'de katledildi.

17) Sıddık Tan, İHD Batman yöneticisi. 21 Haziran 1992'de katledildi.

18) 13 Ocak 1993-Zübeyir Akkoç-Ramazan Aydın Bilge:

Diyarbakır cezaevine konulan itirafçılardan A. Kanat liderliğindeki ekibe cinayet işletiliyor ve eylem sonucunda yeniden cezaevlerine dönüyorlardı. İşte bunlardan biri de 13 Ocak'ta gerçekleşmiştir. Eğitim-Sen üyesi yurtsever öğretmenler katledilmiştir.

19) 18 Şubat 1993-Kemal Kılıç:

Özgür Gündem Urfa temsilcisi, Urfa İHD yöneticisi. Büro çıkışında katledildi.

20) 27 Şubat 1993-Av. Metin Can, Dr. Hasan Kaya:

Elazığ İHD yöneticileri. Kontrgerilla tarafından gerçekleştirilen bir komployla "Yaralı bir gerilla var" şeklinde aldatılarak 20 Şubat'ta evlerinden alınarak sorgulanmış ve 27 Şubat '93'te katledilerek Dersim'e yakın Dinar köprüsünde cesetleri bulunmuştur.

21) 6 Ağustos 1993-Ferhat Tepe:

Özgür Gündem Bitlis muhabiri. 28 Temmuz'da kontrgerilla güçlerince kaçırılmış, 2 Ağustos'a kadar JITEM merkezi olan Diyarbakır İl Jandarma Komutanlığı'nda işkenceli sorgulara tabi tutulduktan sonra, 6 Ağustos'ta cesedi Elazığ Sivrice ilçesi yakınlarındaki Hazar gölü yakınlarında bulunmuştur.

22) Aysel Malkaç:

Özgür Gündem merkez muhabiri. 7 Ağustos 93'te büro çıkışında kaçırılmış ve bugüne kadar kendisinden haber alınmamıştır.

23) 23 Şubat 1993-Cemal Akar:

ÖZDEP Erzincan İl Sekreteri. 25 Ocak'ta kaçırıldı ve cesedi Pülümür suyu kenarında bulundu.

24) Habip Kılıç: HEP ve DEP meclis üyesi. 1 Eylül 93'te Batman şehir merkezinde kontra saldırısı sonucu yaşamını yitirdi.

25) 4 Eylül 1993-Mehmet Sincar:DEP milletvekili

Habip Kılıç'ın cenaze törenine gitmeye hazırlanırken, yanında bulunan DEP Batman il yönetim kurulu üyesi Mehmet Özdemir ile birlikte kontra saldırısı sonucu katledildi.

26) Nazım Babaoğlu: Özgür Gündem Urfa muhabiri. 12 Mart 1994'te korucu-başı kontra Bucaklarca kaçırılarak katledildi.

27) 9 Nisan 1994-Necati Aydın:

Tüm Sağlık-Sen Diyarbakır eski Şube Başkanı. 18 Mart 94'te gözaltına alındı. 9 Nisan'da cesedi Pamuk çayında bulundu.

28) 3 Aralık 1994'te MGK'da alınan kararlar Çiller tarafından açıklanıyor ve devamında kontrgerilla tarafından "görev" yerine getiriliyor: Özgür Ülke İstanbul Kadırga'daki merkezi bombalandı ve Ersin Yıldız yaşamını yitirdi.

Kuşkusuz, katledilen, gözaltında kaybedilen devrimci, yurtsever, komünistlerin demokrat aydınların listesini tümüyle buraya dökme olanağımız yok. Binlerle ifade edilecek katliamlar yaşanmıştır bu topraklarda. Sadece T.Kürdistan'nda değil, ülkenin bütün alanlarında uygulanan kontrgerilla uygulamaları ile bırakalım devrimci, yurtsever, komünistleri burjuva demokrat aydınlara, Kemalist yazarlara dahi tahammül edilememektedir. Çıkarlarına dokunan her kim olursa olsun, aynı son onlar için de geçerli olacaktır. Uğur Mumcu, Bahriye Üçok, Turan Dursun, Muammer Aksoy vb. bunlara örnektir.

Yine ülkenin batı bölgesinde de onlarca devrimci, komünistin katledildiği gözaltında kaybedildiği bir gerçektir. Hasan Gülünay, Hüseyin Toraman, Ayşenur Şimşek, Ayhan Efeoğlu, Hasan Ocak, Talat Türkoğlu, Kenan Bilgin, Rıdvan Karakoç bunlara sadece birkaç örnektir.

Ve tüm bu uygulamaların "birkaç fare"nin işi olmadığı, şimdi daha da nettir. Devletin, emekçi halkımıza yönelik sürdürdüğü topyekün saldırının sonuçlarıdır, bu gerçekleri görmek zorundayız. Kontrgerilla, çete, mafya vb. örgütlenmeler faşist devletin, ulusal ve sosyal mücadeleye karşı oluşturduğu kurumlardır, örgütlenmelerdir ve devletin bir parçası olarak, faşist ordu tarafından yönlendirilmekte ve onların kontrolü altındadırlar. Devlet, tüm bu kurum ve örgütlenmeler üzerinde şekillenen bir aygıttır. O halde sorumlu devlettir, hedef devlettir. Savaşımızın temel hedefi de faşist TC devletidir.

Kontrgerillanın Görev Alanı Genişledi!

Faşist diktatörlük, Karadeniz'in öneminden kaynaklı olarak T.Kürdistanı'nda görev almış ve "güvenilirlikleri" tescil olmuş, katliamlarıyla, baskı ve zulümleriyle ün yapmış asker, polis, MİT ajanı ve bürokratlarını bölgeye kaydırmakta gecikmedi. Bunların belli bir kesimi ise Mustafa Malay, Veli Küçük, Ayhan Çevik, Kemal Yazıcıoğlu, Reşat Altay ve kontra subaylar, T.Kürdistanı'nda görev yapmış kaymakamlar vb. şahıslar yeni faaliyet alanına, yani Karadeniz'e gönderilmişlerdir. Bunların büyük bir bölümü yerinde kalmakla birlikte, yeni takviyelerle bölgeye bu unsurlardan aktarmalar yapılmaktadır.

Karadeniz'in önemine ilişkin geçmiş sayılarımızda birçok yazı yayınlandı. TC, T.Kürdistan'nda sürdürdüğü gerici savaşta koruculuğu nasıl yaygın olarak kullanıp katliamlar gerçekleştirdiyse, bugün de aynı politikayı Karadeniz'de uygulamaya çalışmaktadır. Koruculuğu oluşturmak için de zeminin hazırlanması

gerekliyordu. Bu amaçla T.Kürdistanı'nda görev yapan uzman kontra elemanlarını buraya aktarmış ve yoğun bir propaganda içerisine girmiş, ardından bunu infazlar, provakatif eylemler izlemiştir. Amaç bellidir; kitlelerin tepkisini yaratmak ve gerillaya karşı kullanmaktır. Yanısıra, bölgede mevcut çelişkilerden de çıkarları doğrultusunda yararlanmaya çalışan faşizm, bu amaçla Alevi-Sünni halk arasında varolan çelişkileri kullanarak bir yandan bu kesimleri karşı karşıya getirirken, en önemli hedefleri de kendilerine yedeklemektir. Sünni köylerde "Teröristleri destekleyen Alevilerdir, yakında size saldıracaklar" vb. türünden provakatif propaganda yapan kontra güçler, böylelikle bu kesimi koruculaştırmayı hedeflemekteydi. Benzer yöntemleri tersi yönde Alevi kesimler içinde de kullanmaktaydılar/hala da kullanmaktadırlar.

Bölgede dayandıkları güçlerden en önemlisi de, her dönem kontrgerilla tarzında yürütülen savaşın sosyal tabanını oluşturan MHPliler vb. sivil faşistlerdir. Devletin militarist güçleri, bölgede bu güçlerle kol kola köyleri basmakta, halka gözdağı vererek katliamlar gerçekleştirmektedirler. Ordu'da çoban olan çocuğun öldürülmesini "terörist yaptı" şeklinde çarpıtmaya çalışan devlet ve kontra medya, halkın gerçeği bilmesi ve üzerine gitmesiyle kabullenmek zorunda kalmış ve göstermelik olarak "timleri görevden aldık" demagojisini yapmıştır. Oysa bu unsurlar hala olduğu yerlerde "faaliyetlerine" (!) devam etmektedirler. Önümüzdeki dönemlerde bu güçlerin bölgede provakatif eylemler, katliamlar, köy yakma, zorla göç vb. uygulamaları dayatacaklarını şimdiden söyleyebiliriz.

Evet, korkuyorlar saldırıyorlar, katlediyorlar, yasaklar çıkarıyorlar, baskılar, katliamlar, ambargolar vb. uygulamaları dayatıyorlar. Tüm bunlar nasıl ki T.Kürdistanı'nda uygulandıysa, burada da aynı mantıkla uygulanacaktır. Bunları bilmek için ya da yazıp-söylemek için fazlaca "zeki" olmaya da gerek yoktur. Görmek isteyen göz, duymak isteyen kulak, bilmek isteyen herkes, bunların böyle olacağını rahatlıkla bilir. Çünkü faşizm, kendi "cennetini" kaybetmek istemez. Bunun için de elinden gelen her türlü kirli yöntemlerle en aşağılık uygulamaları gerçekleştirecektir. Bu anlamda, Karadeniz'de kontrgerilla savaş stratejisi olan "DYS" birçok boyutuyla uygulanmaya devam ediyor.

Bu uygulamalardan en önemlilerinden biri, yayla yasakları ve gıda ambargosu olmuştur. Yaylaların dağ köyleri civarlarında oluşundan ve yoksullukları, devletle çelişkileri bakımından gerillanın ilk olarak temasa geçtiği yerlerdir. Gerillayı sahiplenme noktasında önemli bir aşama kaydedilmiştir. Bundan dolayı da devletin ilk yöneldiği alanlar burası olmuştur, zira merkezi yerleşim birimlerinde olduğu gibi kontrolü altına alamamakta ve gerilla ile halkın bağına kesememektedir. Bundan dolayı da bunun önünü kesmek için yaylalara çıkmayı yasaklamışlardır. Bu uygulamalar öncelikle Tokat ve Ordu bölgesinde gerçekleştirilmiştir. Ve bunu izleyen uygulama ise T.Kürdistanı'nda yaygın olarak uygulanan gıda ambargosu politikası olmuştur. Amaç bellidir; gerillayı yalnızlaştırmak, marjinalleştirmek ve barınamaz hale getirmektir(!?) Karadeniz'de uygulanan kontrgerilla uygulamaları T.Kürdistanı'ndaki gibi yoğun değilse, bu faşizmin "insafı" değil, bölge halkını

birden karşısına almaktan çekindiğinden dolayıdır. Bugün uygulanmayan yöntemlerin adım adım gerilla mücadelesinin ve halkın sahiplenmesinin artışına paralel olarak yoğun olarak uygulanacaktır.

Bugün, sürdürülen haksız savaşın finansmanını sağlamak için uyuşturucu ticaretini yoğunlaştıran ve bizzat devlet eliyle gerçekleştiren TC, bunun için limanlara ve Karadeniz’de oluşturduğu “Özel Güvenlik Hattı”na büyük bir önem veriyor. Peki “Özel Güvenlik Hattı” neresi kapsıyor ve amacı nedir?

“Özel Güvenlik Hattı”

Faşizm, gelişen mücadele karşısında hergün yeni yeni kararlar almaktadır. Karadeniz’de gelişen mücadeleyi engellemek için, MGK, üst düzey bürokratlardan emniyet amirlerinden, MİT’ten bölgede gelişen mücadeleye karşı tedbirler alınmasını istemiştir. Bu anlamda “Terörün Karadeniz’de Yayılması Ve Alınacak Önlemler” başlıklı “Özel Karadeniz Raporu”nda Karadeniz ile D.Anadolu bölgesini ayırmak için “Terör Hattı” belirlemesi yaparak “Kelkit, Şiran, Çamoluk, Alucra, Şebinkarahisar, Suşehri, Koyulhisar, Mesudiye, Reşadiye, Almus, Niksar, Erbaa” olarak çizilmekte. “Öncelikle bu hattın takviye edilmesi gerektiği belirtilmekteydi. Raporla “Şebinkarahisar’ın il yapılması” ve ardından “bölgede güvenlik alt yapısı için yasal zemin oluşturulması” istenmekteydi.

Şebinkarahisar’ın il yapılması demek, aynı zamanda orada bir Tugay’ın konuşlanacağı, ayrıca da Bölge Komutanlığı oluşturulacağı demektir. Tüm bunların içerisinde başından beri belirttiğimiz nokta, kontrgerilla eylemlerinin bu bölgeye kaydırılmasından başka birşey değildir. Katillerin, kelle avcılarının, kontra uzmanların hepsi “Özel Güvenlik Hattı”na kaydırılıyor. Çünkü korkuyorlar saldırıyorlar, korkuyorsunuz ey zulümkarlar, korkuyorsunuz. korkunuzdan halkın evlatlarını katlediyor, fidanlarımızı kırıyorsunuz. Siz zulümkarlar, korkmakta haklısınız, çünkü; her gece korkarak uyanıyorsunuz “kapıma geldiler, beni öldürecekler” diye telaşa kapılıyorsunuz. Evet, telaşa kapılmakta haklısınız. Ey zulümkarlar, sizin akıbetiniz de diğer tüm zalimlerin akıbetinden farklı olmayacaktır.

Faşizm, bugüne kadar korkularını gizlemek için, haklı savaşı engellemek ve bastırmak için her türlü iğrenç yol ve yöntemlerini deniyor. Nasıl ki savaşı finanse etmek için uyuşturucu üretim ve ticaretine başladıysa, uyuşturucu trafiğini başka bölgelere de kaydıracaklardır. Öyle de yaptılar. Yeni alan Karadeniz...

TC’nin Karadeniz’de Açmak İstedığı Yeni Uyuşturucu Yolu

Haksız savaşı finanse etmek ve uyuşturucudan gelir elde etmek için egemen sınıflar her gün yeni yollardan uyuşturucu ticareti yapmaktadır. TC’nin uyuşturucu işi kuşkusuz yeni birşey değildir. Bu anlamda “Dünya Uyuşturucu Gözlemevi”nin (OGD) yayınladığı “Türkiye Uyuşturucu Raporu”nda Türkiye’nin önemli bir uyuşturucu üreticisi ve satıcısı konumunda olduğu, uyuşturucu ticaretinin dev-

let eliyle yapıldığını belgelerle ortaya sermektedir. Bu anlamda “OGD” raporunda “70’lerden beri ‘Altın Hilal’ adı verilen, İran, Afganistan, Pakistan’ı Avrupa’ya bağlayan uyuşturucu yolu işlevini gören Türkiye’nin çeşitli gelişmelerden dolayı 1990’dan itibaren 1 numaralı uyuşturucu üreticisi ve satıcısı durumuna geldiği” belirtiliyor.

Rapora göre, Türkiye’de 1 yıl içinde ele geçen eroin miktarı, tüm dünyada ele geçirilen eroin miktarının %22’sini oluşturuyor. Bu rakam bile Türkiye’nin uyuşturucu üreticisi ve satıcısı olduğunu gösteriyor. Ve bunu yapan da bizzat devletin kendisidir.

Savaşın giderlerini karşılamak için, TC uyuşturucu üreticiliği yapıyor. Çünkü, savaşı sürdürmesi, ekonomik ve siyasi krizi atlatmak için bu kirli yöntemle başvurmak zorundadır. Bu krizleri yaratanların başında ise ülkemizde sürmekte olan Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve sosyal kurtuluş mücadelesi gelmektedir. Bu gerçek, “OGD” raporunda şöyle ifade ediliyor.

“Şu bir gerçek, PKK’ye karşı 10 yıldır süren savaş, Türk ekonomisinde büyük sıkıntılara yolaçıyor. Savaş, ekonomiden yılda 10 milyar dolara yakın para sızdırıyor. Bu rakam, GSMH’nin %12’sini, bütçenin %45’ini oluşturuyor. Yalnızca 1995 yılında K.İrak’ta yapılan operasyonların giderleri 500 milyon dolar ve bunlar savaş nedeniyle ekonomiye giremeyen, kazancı göstermeyen verilerdir.” “OGD”nin ortaya koyduğu bu veriler bile başlı başına TC’nin mevcut ekonomik kriz içerisinde haksız savaşı finanse edemediğini, bunun yolunun artık ön plana geçer tarzda gerçekleştirilen uyuşturucu ticaretiyle olduğu gizlenmeyecek şekilde ortadadır. Ve bunu kontra güçleri vasıtasıyla bizzat kendisi gerçekleştiriyor. Bunun olduğunu Türkiye ve dünya kamuoyu birçok yönüyle bilmektedir. Faşist TC, uyuşturucu üretimini, pazarlamasını bizzat T.Kürdistanı’nda gerçekleştirirken, bu yolun deşifre oluşuyla birlikte kendisine yeni bir yol, güzergah bulmuştur. Artık yeni alan Karadeniz’dir. Bizzat Karadeniz limanlarından pazarlamayı yapmakta ve gideceği yerlere rahatlıkla ulaştırmaktadır. Bu noktada çok önemli bir gösterge ise özelleştirilen Karadeniz limanlarının kontrgerilla çeteleriyle adı anılan unsurlara devredilmesidir. Sonuçta, faşizm, Türkiye Kürdistanı’nda uyguladığı katliamları, infazları, ambargo-abluka, zorla göçettirmeleri, köy yakma-boşaltmaları, işkence, keyfi tutuklamaları; insanlık-suçu kirli işleri, uyuşturucu ticareti vb. tüm iğrençlikleri adım adım Karadeniz’e uygulamakta, savaşın tırmanmasıyla da bunlar yoğunlaşacaktır. T.Kürdistanı ile Karadeniz’de uygulanan politikalar arasında esasta bir farklılık yoktur, sadece düzeyi bakımından bir farklılık göstermektedir. Ve önümüzdeki süreçte, kontrgerilla eylemlerinin, uygulamalarının çok boyutlu olarak Karadeniz’de sürdürüleceğini söylemek için de kahin olmaya gerek yoktur. Tüm yaşanan gerçeklikler, süreç bizlere bunu açıkça göstermektedir. Bunu bilmek için de “çok akıllı stratejist” olmak da gerekmektedir.

**Yineleyelim;
Kontrgerilla, Çete, Mafya Faşist Devletin
Parçalarıdır,
Hedef Nettir! Hedef Faşist Devlettir, Bu
Doğrultuda Kavgayı Yükseltelim!**

Kontrgerillayı, çeteyi yaratan devlettir. Yükseldikleri zemin, gerici-haksız savaştır. Bugün egemen kliklerin kendi aralarındaki dalaşın kaynağı da savaş ortamının yarattığı ranttan ve devlet olanaklarından sınırsızca yararlanma noktasındaki çıkar dalaşdır. Karşılıklı restleşmeler tasfiye, hizaya getirme çabaları ve en sonu ordu merkezli “yeniden yapılandırma” sürecini yoğun çatışkılı bir şekilde yaşamaktadırlar. Çatışmalı süreçte karşılıklı “alternatif” raporlar havada uçuşuyor ve bu ortam dalaşlarına paralel olarak krizi de derinleştiriyor. Ancak hepsinin ortak birleştikleri noktalar; birincisi, çeteleri muhafaza etmek, devletin bekası için koruyup kollama, kullanma, katliamların, infazların, göçün, ambargonun uygulayıcısı, sorumlusu devleti ne pahasına olursa olsun korumaktır. Tüm faşist düzen partileri bu noktada uzlaşa içerisindedirler. Ve uzlaştıkları diğer nokta ise; Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza ve onun öncüleri devrimci, yurtsever ve komünistlere karşı sürdürülen gerici-haksız “DYS”nin turmandırılması, toplumu terörize ederek sindirilmesi ve teslim alınması istemleridir. Çünkü hepsinin çıkarları bunları zorunlu kılmaktadır: “Devletin bekasının sağlanması, helal getirilmemesi” ve “her türlü muhalif/alternatif kesimlerin imhası, sindirilmesi, düzen içinde zararsız hale getirilmesi” (!?)

Buna izin vermeyeceğiz. Tüm bu kirli amaçlarına karşı savaşmak ve karşı koymak zorundayız. İnsanlığımızdan birşey kaybetmediyse, onurumuza, değerlerimize sahip çıkmalıyız. İşimize, aşımıza, insanlık onurumuza, haklarımıza, ülkemizin gerçek sahipleri olarak ülkemize ve geleceğimize sahip çıkmalıyız. Bunun yolu da ancak, tüm pislikleriyle, çürümüşlüğüyle geleceğimizi karartmaya, değerlerimizi emperyalistlere ve uşaklarına peşkeş çeken ve her geçen gün saldırı-ganlaşan faşist devlete, onun tüm kurumlarına karşı her alanda birleşmiş bir tarzda örgütlü olarak savaşmakla olacaktır. Faşizm, en demokratik hak istemini dahi kanla bastırmaktadır. Buna karşı olarak da “zoru zor söker” şiarıyla silahlı Halk Savaşı'nı yükseltmek, silahların eleştirel gücüyle kavgaya tutuşmak tek çıkar yoldur. Doğru bir politik önderlik, önderliğinde çekirdekten düzenliliğe doğru akacak olan gerilla gücü ile faşizmi kuşatmak, bizleri geleceğe taşıyacak mihenk taşı olacaktır. Bu güç, bugün Karadeniz bozkırlarını tutuşturarak biricik umudumuz olduğunu göstermektedir.

Proletarya Partisi, DHD doğrultusunda kitleleri örgütleme, savaştırma ve adım adım faşizmi yenmeye muktedir bir güçtedir. Yeter ki, tüm olanaklarımızla umuda katılalım; umudumuzu, sevdamızı, kavgamızı akitalım umudun, coşkun gürleyen çağlayanına... Gerisi gelecektir.

Faşizm kaybedecek biz kazanacağız!

“Marks’a göre eğitim, şunları kapsar: Birinci olarak zihinsel eğitim, ikinci olarak bedensel eğitim, üçüncü olarak politeknik eğitim.

Eğitim ve öğretim insan kişiliğinin tüm yönlerini kavrar; zihinsel ve ahlaki alan, psişik yetenekleri, bedensel durumu, toplumsal faaliyete ve işe tüm yönlü olarak hazırlanması...”

LENİN